

Mihail
Victus

(UN FEL DE POVESTIRI)

MĂȘTI
FĂRĂ
CHIPURI

Mihail
Victus

**MĂȘTI
FĂRĂ
CHIPURI**

CUPRINS

I. CHIPURI

Ultimul drum / 5

Aripa frântă a cocostârcului / 18

Vei avea un frățior / 42

Cenușă sub tălpi / 47

Într-o dimineață m-am hotărât să devin bărbat / 58

Distanțe neclare / 67

Reconstituire (fișă de arhivă) / 89

Vocile și ecoul gesturilor / 96

Jucării ambalate / 105

Destinație lipsă / 110

Zăpadă galbenă / 118

Trucuri de magie / 132

II. MĂȘTI

Urme de pași în piatră / 140

I

CHIPURI

Ultimul drum

S-a trezit cu cincisprezece minute înainte de ora stabilită. De mulți ani, Gabo nu mai are nevoie de alarmă. A devenit el însuși un fel de mașinărie, de o precizie tot mai mare. Reușește să-și programeze organismul să se odihnească în orice interval al zilei dorește. E o abilitate folositoare, cu toate că uneori ar prefera să fie capabil să continue să zacă în starea aia de abandonare, de refugiere din realitatea zilnică, așa cum, încă o dată, o urmărește procedând pe soția lui, Tia, care stă ghemuită sub pătură, în timp ce el se îmbracă și încercă să nu facă niciun zgomot. Arată atât de liniștită, de lipsită de orice grijă, încât, pentru un moment, o invidiază.

Își închide cureaua la pantaloni, când o aude căscând și mormăind. Se așază lângă ea, pe marginea patului. Îi cuprinde chipul în palmă și se minunează, ca de alte multe ori, cât de mic i se pare.

– Șșșt, dormi la loc.

Tina se luptă să deschidă ochii. Se ferește de lumina care trece prin draperii.

– Cât e ceasul? întrebă de sub pătura sub care s-a refugiat complet.

– Azi trebuie să ajung mai devreme la serviciu.

Ea se întinde, scoate un braț în afară și cască.

– Nu mi-ai spus. Ți-aș fi pregătit de aseară pachetul.

De obicei, se dau amândoi jos din pat în același timp. El intră la baie, iar Tia face câte un sendviș. Apoi, când vine rândul ei să ocupe baia, Gabo pune pe masă micul dejun.

– Am uitat, se scuză el. Hai, dormi la loc, ghemotoc, mai ai cel puțin înc-o oră de somn. Eu trebuie să plec.

Tina își retrage brațul sub pătură.

– Știi ce am visat? i se aude glasul, din ce în ce mai slab. Născusem doi gemeni, un băiat și o fată...

În loc de răspuns, Gabo trage ușor de o parte a păturii. Îi sărută fruntea descoperită și așază pătura la loc.

Își încalță pantofii. Cât o fi trecut de când au inclus în planurile lor un copil? Probabil că mai bine de-un an. Ea își dorește un băiețel, iar el o fetiță, cu toate că amândoi sunt de acord că n-are importanță până la urmă, atâta vreme cât va fi sănătos. Înainte totuși de-a lua în calcul posibilitatea asta, trebuie să aibă un viitor asigurat. Mai au de răbdat o lungă perioadă în garsonieră până ce să-și poată permite să plătească avansul pentru o casă. Posibilitatea cumpărării unui apartament, prin împrumut bancar, a fost exclusă din start. Amândoi și-au petrecut tinerețea la curte și vor să-i ofere aceeași experiență copilului.

Gabo își dă seama că a tras de șireturile pantofilor până ce i s-au albit degetele. Termină repede să se încalțe și iese din garsonieră. Rotește încet cheia în yală.

În loc să ia liftul, coboară pe scări cele opt etaje. E un exercițiu pe care și l-a impus de mult, după ce a observat că viața sedentară de la bloc i-a rotunjit burta și fălcile. Efortul ăsta și cele optzeci de flotări făcute aproape zilnic, fără pauză, l-au ajutat să-și revină în formă. Detestă ideea că s-ar putea îngrășa. Asociază acumularea kilogramelor în plus cu delăsarea. O renunțare la luptă, asemenea unui boxer priceput care alege să se lase înfrânt pentru ceva mărunțiș, în loc să dea tot ce poate, până la final.

Orașul are un aspect mai murdar ca de obicei. Vântul puternic din prima jumătate a nopții a umplut de crengi trotuarele. O parte au căzut pe mașini. Gabo ocolește blocul și se îndreaptă spre micul parc de unde, în timpul verii, strigătele copiilor îl obligă să închidă ferestrele balconului și să pornească aerul condiționat.

Un jeep albastru, cu geamuri fumurii – îl depistează fără dificultate, staționat aproape de gardul parcului. Are motorul pornit. Farurile se aprind înainte să deschidă portiera din dreapta. Se urcă și-l salută pe șofer.

– La fix! Bravo, punctual ca de obicei.

Strânge mâna gelatinoasă. Gabo a fost sfătuit de taică-su, când încă își mai vorbeau, să se ferească de bărbații care nu sunt în stare să dea noroc așa cum se cuvine. Sunt alunecoși.

Șoferul e ceva mai în vârstă decât el. Detaliul ăsta l-a făcut să-l considere suficient de experimentat. Dacă până acum, luând în considerare modul în care-și câștigă banii, individul n-a primit o condamnare serioasă, cât să-l țină departe de societate pentru totdeauna, înseamnă că nu-i

deloc un prost. Orice om e suma faptelor lui, se gândește Gabo.

– În maxim cinci ore ajungem, zice șoferul. Ai mâncat ceva?

– N-am apucat.

– Am cumpărat de aseară niște burgări și i-am luat la mine. Când ți se face foame, să spui. Nu putem risca să ne oprim nicăieri pe drum.

– Chiar e nevoie toate măsurile astea de precauție?

– Mai întrebi? La treaba pe care-o facem noi, trebuie să fim atenți la orice detalii.

Gabo își reglează scaunul, cu intenția de-a câștiga mai mult spațiu pentru picioare.

– M-ai asigurat că nu există alte riscuri mari, zice, fără a suna ca o acuzație.

– Crezi că eu mi-aș pune curu' la bătaie dacă n-ar fi așa? E vorba doar să fim vigilenți, atâta tot.

– Mda, nu pari destul de disperat.

– Să nu-mi spui că ai vrea să dai înapoi.

– Doar făceam conversație.

– Futu-i! Găsește subiecte mai vesele, nu-mi da motive să nu mai am încredere în tine.

– Nu-ți face probleme, omule. Relaxează-te! Te aprinzi prea repede.

Șoferul trage îndelung din țigară, înainte de-a o turti cu degetul în scrumieră. Închide geamul.

– Nu-i de glumă cu treaba asta, pricepi? Închipuie-ți că e ca și cum am juca pasea cu o grenadă fără cui. E obligatoriu să avem încredere unul în altul și să fim atenți cum ne mișcăm.

- S-a înțeles!
- Ești sigur?
- Da, e clar.
- Ce-i clar?
- Hai, gata, ajunge! Nu-s retardat. Nu e nevoie să-mi repeți de-o mie de ori.
- Vreau doar să mă asigur că suntem pe aceeași undă.
- Nu e prima dată când facem treaba asta împreună.
- Îhî, dar nici n-am făcut-o de atâtea ori cât să nu mai am unele îndoieli.
- Cred că putem fi de acord că e o parte din risc. Și pentru tine, și pentru mine. Așa că zic s-o lăsăm deocamdată așa. Vom vedea cum evoluează lucrurile mai departe.
- Șoferul reduce viteza. Trage de volan spre dreapta și oprește mașina în spatele unei stații de autobuz.
- *Vom vedea* nu mă face să merg mai departe.
- Gabo nu știe dacă să râdă sau să se-nfurie.
- În ritmul ăsta, nici la noapte n-o să ajungem în Goești, zice cu seriozitate. Cred că suntem amândoi cam încordați.
- Trebuie să am încredere în tine. Înțelegi cât e de important să avem încredere unul în altul?
- Poți să-mi pasezi fără nicio grijă grenada aia. Nu o s-o las să-mi alunece printre degete.
- Mașina se încadrează la loc pe banda de mers.

*

Casa e înconjurată de teren arabil. Un drum bătătorit de roți și de tălpile încălțărilor și de copitele cailor o leagă de satul întins de-a lungul șoselei, la o depărtare de aproape

un kilometru. Nu există gard. Doar câțiva pari, bătuți în pământ, la distanțe inegale, delimitează gospodăria. Pereții exteriori ai casei au fost dați cu var albastru, dar asta nu reușește să-i ofere un aspect mai vesel. Pare ridicată în grabă, fără a se ține cont de simetrie și altele asemenea. Rugina n-a ocolit niciun petic al acoperișului de tablă. În spatele clădirii, sub o acoperitoare susținută de trunchiurile retezate ale unor copaci tineri, stau lemnele pentru foc, așezate unele peste altele, într-o bună ordine. Țsta e de fapt singurul detaliu care dă impresia de ordine. La mică distanță, sub un arbore bătrân și uscat, se află două construcții improvizate din șipci, panouri de tablă, nailon și plăci OSB. De colțul din dreapta al casei, cel dinspre intrare, se sprijină un adăpost de câine. Însă, în afară de băiatul tolănit alături, pe un buștean folosit pe post de bancă, nu se face simțită prezența altei făpturi.

Băiatul plimbă un pai printre buze. Își ține ambele brațe sub cap. Pupilele îi zvâcnesc sub pleoapele închise, ca pentru-a acompania bâțâiala neîntreruptă a piciorului drept, care atinge pământul doar cu vârfurile degetelor. Papucul zace alături, cu talpa în sus.

Nori subțiri se formează și dispar la fel de repede, imediat ce vântul se înfoaie puțin mai tare. După zăpușeala de zilele trecute, să stai pur și simplu aici, în aerul răcoros, poate să fie o adevărată desfătare. O zi nemaipomenită de trândăveală, și-a spus băiatul când a ieșit din casă. Și, într-adevăr, s-a dovedit că-a avut dreptate. E atât de bine că n-aș vrea să se termine niciodată, gândește el. Singura chestie care-l supără e o ușoară durere de stomac. De noaptea trecută n-a mâncat decât un colț vechi de pâine, înmuiat în

lapte bătut. Dar până se întoarce taică-su de la oraș, nu poate face nimic în privința asta și s-a obișnuit oricum să rabde uneori de foame, așa că se concentrează la alte lucruri. Câte zile au mai rămas din vacanță? se întreabă. Deschide ochii și numără pe degete. Nu-și mai mișcă piciorul. Unu, doi, trei, patru...

Se oprește. Vede cum dinspre sat vine o mașină mare albastră, clătinându-se în toate părțile din cauza gropilor și ridicând un perete de praf în urmă. Parchează de-a curmezișul, în fața casei. Din ea coboară doi bărbați. Băiatul se uită cu atenție la ei, dar nu-i recunoaște. Cel care a stat la volan e puțin mai în vârstă decât celălalt, mai mic de statură și c-o mutră mai urâtă, plină de cicatrici de la vărsat de vânt pe care încearcă să le acopere parțial cu o barbă rară.

– Îl căutați pe tata? întreabă băiatul.

Și-a îngroșat glasul și stă drept, pentru a demonstra că el e deocamdată stăpânul gospodăriei. Bărbații se apropie.

– Ia zi, îl găsim prin preajmă?”

– Uite-acuși stă s-apară, din clipă-n clipă, minte băiatul. Dar, dacă vă grăbiți, puteți să-mi lăsați mie vorbă și o să-i spun imediat ce ajunge.

– Nicio grabă.

De-acum bărbații sunt lângă el. Cel cu cicatrice îi întinde palma. Băiatul o privește neîncrezător. Nu i s-a mai întâmplat ca un adult să dea noroc în felul ăsta cu el, așa cum procedează doar între ei. Până la urmă, își pune palma în cea a bărbatului. Încordează brațul.

– Ia te uită ce strânsoare are puștiulache. Bravo!

Celălalt îi strânge și el mâna, apoi zâmbește. Are ceva în expresia figurii care îl face pe băiat să se destindă.

– Singur pe plantație? rânjește omul cu cicatrici. Nu te plictisești să stai aicea, fără să faci nimic, în loc să bați mingea dincolo, în sat, cu alți puști?

– N-am voie să plec, trebuie să-l aștept pe tata.

– Vă e frică să nu vă prade hoții?

– Cred că, de când am tăiat porcul, ă-hă, tocmai din iarnă, nu mai au hoții ce să fure. Nici televizorul nu mai merge.

Omul cu cicatrici se uită în jur și fluieră încet și fals printre dinți, fără să-și miște buzele.

– Asta cam așa pare. Nu i-ar trece la nimenea prin cap să vină pe-aici la prăduit.

Băiatul se gândește la stiva de lemn pentru foc din spatele casei, dar nu spune nimic. Taică-su a cumpărat-o de curând, la un preț mult mai bun decât dacă ar fi așteptat să se tocmească tocmai la începutul toamnei, ca până acum. Treaba lui de azi e să transporte lemnele în magazie, în cazul în care îi va trece cuiva prin minte să pună mâna pe ele în vreo noapte sau când nici el și nici taică-su nu vor fi prin preajmă. Ar fi bine să întrebe prin sat de unde ar putea să facă rost de-un pui de câine. Le-ar ține de urât amândurora, iar apoi, când va crește, casa va fi mai bine păzită. Rămâne aceeași problemă, că nu vor avea cu ce să-l hrănească, dar se vor descurca ei cumva. Dacă ar fi avut un câine, străinii ăștia nici n-ar fi îndrăznit să coboare din mașină fără să-l strige mai întâi și să-i ceară voie. Pe când așa, nici dacă i-ar spune în față că au venit să șterpească lemnele n-ar putea să-i oprească.

– Haide, îl îndeamnă omul cu cicatrici, punându-i mâna pe umăr, hai să ne-ajuti să descărcăm sacii.

– Ce saci?

– Sacii cu porumb, cum adică ce saci?!

– Nu știu, mie tata nu mi-a zic nimica.

– Puștiule, nu-i problema mea ce-ți zice ție babacu și ce nu. Treaba noastră e să aducem până aici porumbul și să te ajutăm să-l dai jos.

– Dar nici măcar nu mai avem porci și găini. Ce să facem cu porumbul?

– Nu pe mine trebuie să mă întrebi. Puteam să-l lăsăm pe taică-tu să și-l care singur, de la târg, dar ne-am gândit să facem o faptă bună. Hai să ne mișcăm, că avem și alte drumuri de făcut.

Împins de la spate, băiatul se apropie de mașină. Când ajunge lângă ea, celălalt bărbat deschide portiera din spate. Bancheta a fost scoasă. Băiatul se uită după sacii cu porumb și nu vede niciunul. Simte cum ambele brațe îi sunt imobilizate. Până să înceapă să se zbată, e trântit pe podeaua mașinii și o cârpă cu miros ciudat îi acoperă partea de jos a feței. Totul în jur devine încetșosat. Nu reușește să se miște, oricât încearcă. Ca și cum s-ar fi întors acasă după o zi întreagă de dat la sapă și s-ar întinde pe pat, închide ochii și adoarme imediat.

*

Gabo evită să se uite la șofer. Își ține privirea în direcția opusă. A oprit radioul, după ce a schimbat de la un post la altul. Muzica îi dă o stare de greață, de parcă s-ar chinui să

înghită ceva stricat. Se gândește la mâinile Tiei. S-a gândit la asta neîncetat, de când el și cu băiatul au dat noroc. În comparație, ale Tiei sunt mai moi la atingere, pe când ale băiatului s-au simțit ca niște palme de om bătrân, pline de bătăături.

Șoferul ține geamul întredeschis și fumează. Calmul lui îl scoate din sărite pe Gabo.

– Ce crezi că le fac? îl întreabă, continuând să privească la câmpia din dreapta șoselei, la buruieni și la cei câțiva copaci crescuți la întâmplare.

– Până acum, ne-a mers foarte bine, fără să intrăm în detalii de-astea. Cu cât știi mai puține, cu atât mai bine – nu așa mi-ai spus?

– Ei bine, se pare că m-am răzgândit. Acum vreau să știu.

– Din cauza mucosului ăstuia? Ce morții lui are atât de special?

– Vreau doar să știu.

– E un nimic. Dacă nu murea de foame, în câțiva ani probabil că se-apuca de ciordit și-l omora careva în bătaie sau omora el pe careva, dacă nu înfunda mai devreme pușcăria. Orice-ar fi, e mai bine așa. Nu-ți mai bate capul.

– Vreau doar să știu.

– Crede-mă pe cuvânt, e mai bine să nu știi. Așa merge treaba asta. Dacă devii prea curios, gata, se-mpute totul. Te-am ales fiindcă am crezut că ești în stare, că n-o să-mi faci probleme.

– Îi dau întregi mai departe sau doar anumite părți?

– Taci dracului din gură! Doar taci! Taci!

Mașina a ieșit cu roțile din dreapta de pe șosea. Șoferul o aduce la loc printr-o smucitură de volan. Aruncă țigara

pe geam și scui pă. O parte din scui pat i s-a întins pe obraz, din cauza vântului. Se șterge cu umărul.

– Să nu-mi faci probleme, auzi? Să nu care cumva să-mi faci probleme!

Gabo nu-i răspunde. Se întreabă dacă Tia e chiar serioasă când vorbește despre copii. Adică și el consideră să includă asta în relația lor, dar încă nu se simte pregătit. Nu i-a spus-o și ei. N-ar vrea să adauge încă o dezamăgire la cele de până acum. Revede și simte forma palmelor ei și strângerea de mână a băiatului se suprapune și se repetă până ce nu reușește să se mai concentreze la altceva.

– Trage acolo, îi arată șoferului un copac de lângă șosea. Trebuie să mă piș.

– Nu poți să te ții până ajungem?

– Dacă nu vrei, e-n regulă, oricum covorașele par să aibă nevoie de-o spălare.

– E singura oprire, bine?

– Da, să trăiți!

Copacul se află într-o curbă și există destul spațiu în care să aibă loc mașina, fără să deranjeze traficul. Drumul e totuși atât de puțin circulat încât șoferul nici n-ar fi fost nevoit s-o scoată de pe șosea.

Gabo coboară și, în loc să se îndrepte spre copac, ocolește mașina. Ajunge lângă portiera șoferului și trage de ea.

– Ce pizda mă-tii faci?

Își mută întreaga greutate pe piciorul din spate, apoi se avântă înainte. Cotul îi aterizează șoferului în spațiul dintre nas și obraz. Sângele explodează pe nări. Gabo îl trage afară din mașină. Șoferul nu și-a revenit din șoc. Mâinile

cu care-și acoperă gura, într-o încercare disperată de-a opri suvoiiul de sânge, tremură atât de tare încât îi provoacă și mai multă durere. E apucat de un picior și târât pe șosea, apoi pe bolovani și pământ, până în spatele unor buruieni.

– Bă, ne...

Alt cot în figură îl face să-și piardă conștiința. Următorul îi transformă capul într-o minge roșie.

Gabo lovește ritmic și răsuflă din ce în ce mai greu, până ce simte cum cotul i se afundă într-o bucată moale de carne. Se ridică și, ținându-și palmele pe genunchi, respiră cu zgomot. Nu se uită la trupul șoferului. Cu hainele îmbibate de transpirație și sânge, se întoarce la mașină. Se așază la volan, reglează scaunul și oglinzile. Se pregătește să învârtă cheia în contact. Rămâne așa câteva momente, indecis. Coboară și o ia înapoi pe câmp, în direcția șoferului. Nici de astă dată nu se uită la capul înroșit. Îi scoate portofelul din pantaloni. Îl deschide, ia un teanc de bancnote, apoi îl aruncă în iarbă. Își îndeasă banii în buzunar și se întoarce la mașină. Pornește motorul, fără să mai ezite. Trage de volan până ce întoarce mașina în direcția opusă. Merge încet, de parcă ar transporta niște produse chimicale extrem de periculoase și sensibile la orice denivelare a drumului.

Mai întâi se văd crengile uscate ale arborelui, apoi acoperișul și în cele din urmă pereții albaștri ai casei. Oprește mașina aproape de intrare. Deschide portiera din spate. Băiatul stă ghemuit, cu mâinile și picioarele legate. Are un căluș din cârpe în gură. Gabo i-l scoate și-i verifică respirația. Încă nu s-a dezmeticit, dar va fi în regulă. Își scoate briceagul din buzunar și taie sforile. Îl ia pe băiat în

brațe. I se pare ireal de ușor. După ce îl așază pe buștean, acolo unde l-a văzut stând înainte de-a se ridica să-i întâmpine, îi prinde teancul de bancnote în elasticul pantalonilor, fiindcă observă că are buzunarele rupte. Se întoarce la mașină, verifică torpedoul și rucsacul șoferului. Găsește o sticlă de apă. O ia și se duce să o pună lângă băiat. Știe că în momentul când se va trezi va simți nevoia să bea ceva. Abia pe urmă se va întreba ce i s-a întâmplat.

Aripa frântă a cocostârcului

Și întreaga liniște, în care mă scufundasem fără nicio reținere, a fost spulberată ca un pahar de sticlă azvârlit cu putere în perete. Rețin acea revenire în realitate ca o durere interioară, mai întâi pregnantă și pierzându-se apoi din ce în ce mai mult, în același timp cu asimilarea lumii înconjurătoare, a ierbii bătătorite sub tălpi, a cerului întunecat și-a adierii ușoare a vântului cu miros de frunze proaspete. Când țipătul s-a auzit încă o dată, alergam deja spre pod. Cumva inconștientul făcuse legătura între apa învolburată a fluviului și viața cuiva aflat în primejdie, fiindcă auzul nu mă împinsese de unul singur în direcția respectivă. Pentru asta ar fi fost nevoie să mă opresc și să ascult cel puțin încă o dată glasul plin de disperare care-mi cerea ajutorul – așa avusesem impresia, dar poate că fusese numai un sunet fără o rezonanță logică, așa cum se întâmplă în cazurile când ne pierdem complet cu firea și nu mai acordăm vreo importanță dicției, deschidem gura și eliberăm vocalele la întâmplare.

M-am întrebat de câteva ori, după toate cele întâmplate, dacă m-aș mai grăbi atât de mult să-mi joc rolul de salvator în cazul în care-ar fi posibil să mă găsesc din nou la începutul acestei aventuri. Oricât m-aș convinge de contrariul, știu că nu-s un individ îndeajuns de lipsit de empatie încât să procedez altfel, chiar dacă aș prevedea neplăcerile pe care mi le va produce fapta mea de eroism. Înainte de asta, nici nu mi-ar fi trecut totuși prin minte că aș fi în stare să rănesc o altă ființă, să ajung să trăiesc sentimente atât de profunde de ură încât să-mi petrec nopțile rostind înjurături și punând la cale planuri dintre cele mai odioase.

Ar fi fost suficient ca, în timp ce alergam spre malul fluviului, să mă fi împiedicat și să mă rostogolesc prin iarba. Minutul ăla scurs până ce-aș fi reușit să mă pun iar în mișcare probabil că m-ar fi scutit de cele ce aveau să urmeze.

Odată ajuns la marginea podului, am văzut agitația din apă și ceea ce părea a fi o pereche de brațe agitându-se la suprafață. În locul țipetelor se mai auzeau doar niște bolboroseli. Lumina felinarelor era prea slabă ca să-mi ajute în vreun fel. În timpul cât mi-am făcut curaj, am ieșit din pantofi și i-am pus cu grijă pe o bancă din apropiere. Abia ce plătisem o mică avere pe ei și nu intenționez să-i pierd. Am încercat apa cu degetele de la piciorul stâng și mi s-a părut destul de suportabilă încât să plonjez fără alte prevederi. Din câteva bătăi de brațe ajunsesem deja lângă omul din apă. Până să-mi dau seama de poziția lui, astfel încât să mă strecor pe la spate și să-l apuc bine de subsuori, așa cum observasem că se procedează în asemenea cazuri,

m-am simțit tras în jos. Acum venise rândul meu să mă zbat ca să rămân la suprafață, în timp ce individul mă împingea cu mâinile și picioarele, de parcă ar fi vrut să se cațare pe mine. Pentru câteva momente, între două înghițituri din fluviu, m-am gândit că urma să am parte de-o moarte foarte stupidă. Posibilitatea asta m-a făcut să las deoparte bunele maniere. Am început să lovesc și să-mi înfig unghiile în trupul agresorului. Strânsoarea a slăbit și m-am putut ridica să trag aer în plămâni. În mod preventiv, am aplicat o lovitură de cot înspre ceea ce mi se părea a fi capul individului. A încetat deodată să se zbată și l-am simțit cum alunecă pe lângă mine. I-am trecut un braț în jurul pieptului și l-am cărat spre mal. Un geamăt înăbușit m-a avertizat să începea să-și revină. „Omule, stai potolit, altfel ne curățăm amândoi. Ai încredere și lasă-te ghidat de mine. Nu mai opune rezistență.” L-am simțit devenind moale și mi-a fost ușor să-l port mai departe. Curând atingeam solul cu tălpile. Abia de-acum începeam să resimt greutatea individului, așa cum continua să stea agățat de mine. Îmi ajungea până la umeri, dar cântărea aproape de două ori cât cineva de statura lui. Tușea și vărsa apă din el. Încă nu era în stare să se deplaseze singur. L-am sprijinit până ce am urcat dalele de piatră și l-am așezat pe banca unde-mi lăsasem pantofii. Rămăsesem cumva înțepenit într-o parte și-am încercat să mă îndrept. Un junghi puternic în coloană m-a făcut să strig de durere și să mă prăbușesc pe bancă.

Individul stătea aplecat în față, cu coatele pe genunchi. Trupul îi tremura fără oprire. Avea spasme și un șuvoi de apă i se scurgea printre maxilarele pe care i le-auzeam lovindu-se și scârțâind. Două fire de sânge îi ieșeau din

nări. „Îmi pare rău pentru asta, i-am spus. Am fost obligat să te lovesc.” Și-a întors fața mare spre mine. Cred că a încercat să-mi zâmbească. Nu puteam să-i ghicesc vârsta. Oricât între treizeci și patru-ș’cinci de ani. Hainele lipite de corp îi scoteau și mai mult în evidență kilogramele în plus. „Ar fi bine să chemăm o salvare”, i-am sugerat. A clătinat cu putere din cap. „Nu... nu nevoie.” Poate că sentimentul de vinovăție instalat în urma cotului expedit în figură m-a determinat să-mi împing și mai departe atribuțiile de salvator. „Nu locuiesc departe de aici. Ți-ar prinde bine ceva cald și niște haine uscate. Crezi că poți să mergi?” Propunerea asta i-a convenit. A vorbit clar, cuprins de-o energie nebănuită. „Gândul la o băutură caldă m-ar face să merg și până la capătul pământului.” Faptul că tocmai trecuse printr-o experiență atât de teribilă nu-i alungase simțul umorului. Dacă pe moment l-am găsit îndeajuns de amuzat încât să i-o arăt, în viitorul apropiat urma să mă scoată din sărite fiecare din tentativele lui de glume, rostite cu sarcasm și-o inocență prefăcută. Mă întreb în ce fel ar evolua viețile oamenilor dacă ar fi capabili să prevadă încotro va duce fiecare din faptele sau deciziile lor. Câtă vreme însă așa ceva nu e posibil, vom continua să ne aruncăm de pe vârfuri de stâncă, având încrederea că vom ateriza în ape liniștite și cu temperaturi tocmai potrivite pentru-un înot de relaxare.

După ce l-am ajutat pe individ să se deplaseze până la mașina parcată în apropiere, am pus câteva pungi și cârpe pe banchete, ca să nu le îmbibăm cu apă. Mi-a spus că se numește Johnny. „De la Ion?” l-am întrebat. „Nu, de la Răducanu.” Încă una din glumele alea seci în urma cărora

afișa un rânjet larg și aștepta măcar un zâmbet ca replică. I-am făcut pe plac. Între timp se oprise din dârdâit. Aveam radiatorul pornit.

– Ce părere ai de toată chestia asta?

– Ai avut noroc să fiu prin preajmă.

– Ei, da. Încă vreo câteva secunde și gata, m-aș fi dus să dorm cu peștii.

– Nu e cel mai bun loc unde să-ți încerci abilitățile de înotător, mai ales dacă n-ai destulă experiență.

– Dar eu nu știu să înot deloc. Am o problemă la brațul drept și oricum nu m-a pasionat niciodată.

– Adică...

– Vrei să mă întrebi cum de-am ajuns în fluviu?

– Da.

– M-am dus pe pod, exact la mijloc, unde am socotit c-o fi mai adâncă apa, și m-am aruncat.

Parcă mi-ar fi vorbit despre o plimbare prin parc. Părea chiar puțin amuzat. Restul drumului a rulat într-o tăcere stânjenitoare. Nu voiam să deschid gura și să spun ceva nepotrivit. Era primul sinucigaș cu care aveam de-a face și bănuiam că genul ăsta de nefericiți au o fire ceva mai sensibilă. Acum îmi dau seama că Johnny ar fi putut detensiona atmosfera cu ușurință, dar aștepta probabil să asimilez pe de-a-ntregul ceea ce tocmai îmi spusese. Intenționase ca efectul să fie maxim.

Odată instalat pe canapeaua din apartament și într-unul din halatele mele, l-am servit pe Johnny cu o cană de ceai fierbinte. Nu părea să-și fi revenit complet. Câte-un spasm îl mai făcea să se cutremure la intervale (poate prea) regulate. Simțeam nevoia să-l ajut și totodată ceva mă

determina să-l resping. „N-ai din întâmplare și-un strop de coniac, să adaug în ceai? m-a întrebat. În cazuri de-astea e cel mai bun tratament.” I-am făcut și plăcerea aia. Peste puțin timp avea să renunțe cu totul la ceai, în favoarea unui pahar plin cu scotch. Îmi turnasem și eu o jumătate. Pe măsură ce se destindea, Johnny se așeza tot mai lejer în canapea, până ce m-am trezit înghesuit într-un colț. „Ce te-a făcut să iei decizia aia?” i-am pus până la urmă întrebarea pe care nu mi-o puteam scoate din minte. A sorbit din pahar și-a plescăit cu plăcere. „Asta da viață!” După alte câteva momente de lânzezeală a părut să-și dea brusc seama că așteptam un răspuns.

– De ce am vrut să mă omor?

– Nu ești obligat să-mi răspunzi.

– Cred că-ți sunt dator măcar cu atâta. De fapt, ca să fac o mică paranteză, se spune că cel care salvează pe cineva de la moarte, va fi dator să aibă grijă de acesta.

– Aș putea să jur că era invers.

– Încearcă să privești problema în felul următor. Un om, să-l numim X, nu mai are absolut niciun motiv pentru care să trăiască. E singur și nu-i va simți nimeni lipsa. Fiecare zi vine cu o suferință în plus pentru el și se convinge că sinuciderea e cea mai bună soluție prin care să pună capăt chinului. Se gândește cu plăcere la asta, până când ia decizia să o pună în aplicare. Nu știi dacă ai cum să înțelegi cu exactitate ce înseamnă să îți dorești să o termini naibii cu toate, dar poți măcar să-ți faci o idee. Ei bine, cum spuneam, X alege ziua și locul unde se va sinucide. A devenit nerăbdător. Când vine momentul, nu stă deloc pe gânduri. Imaginează-ți-l deja în punctul unde numai câteva

clipe îl despart de moartea mult dorită și tocmai în momentul ăla, zbang!, apare un ins, îl vom numi Y, care îl salvează. Tot ce și-a dorit X a fost să moară, poți spune că era deja mort, iar Y i-a oferit din nou viață. Dacă te gândești bine, asta e ca și cum X s-ar naște a doua oară. Așa cum părinții sunt responsabili pentru copilul lor, așa și Y capătă responsabilitate pentru viața lui X, cel renăscut datorită lui. Cam în felul ăsta văd eu lucrurile.

M-am abținut să-i spun că, în felul cum se zbătea să nu fie înghițit de fluviu și striga după ajutor, nu-mi făcea deloc impresia unuia care-și dorea moartea. Poate că nu se referea totuși la el prin exemplul oferit. Abia după ce a reușit să-mi bea scotch-ul și s-a uitat în paharul gol, și-a întors spre mine figura devenită pentru prima dată serioasă, ceea ce m-a făcut să-i mai adaug câțiva ani la vârstă estimată până atunci. „De plictiseală, de-aia am făcut-o.” O spusese atât de afectat încât m-am așteptat să izbucnească în lacrimi. S-a întins în schimb după sticlă, fără a mai aștepta să-l servesc eu. „Au trecut ani de când n-am mai băut ceva atât de grozav.” A vrut să-mi toarne și mie, dar l-am refuzat. Prezența lui începea să-mi provoace disconfort. Trebuia să-mi păstrez luciditatea. Aveam în apartament un individ care stătea acolo ca și cum am fi împărțit împreună chiria de ani buni. Tocmai lejeritatea aia a lui era deranjantă. Nu m-ar fi luat nimeni în serios dacă aș fi jurat că numai cu puțină vreme în urmă omul încercase să se sinucidă. Nu părea cu nimic mai traumatizat decât dacă ar fi călcat din greșeală un gândac de bucătărie. M-am grăbit să-mi fac muștrări de conștiință. Până la urmă, destinderea i se putea datora în mare parte alcoolului.

Țineam oricum la ideea că nu-i poți judeca pe alții până ce n-ai trecut prin aceleași experiențe. N-aveam pe nimeni la îndemână care să-mi arate cât de neadecvat era comportamentul lui Johnny (bănuiam că se prezentase cu primul nume venit în minte), așa că am ales să nu merg mai departe cu gândurile într-o asemenea direcție.

Fără a-i da ocazia să ia vreo decizie, am format numărul de telefon al unei companii de taxi și-am cerut o mașină. Nu sunt sigur dacă tresărirea observată pe mutra lui Johnny, înlocuită rapid cu o expresie distantă, s-a întâmplat cu adevărat sau am adăugat-o eu după aceea. „Ești prea amabil”, a făcut el și mi s-a părut că folosise un ton cam ironic. În câteva minute fiecare urma să-și vadă de-ale lui, așa că puteam să-i trec aproape orice cu vederea. Până ce-am fost înștiințat, printr-un mesaj scris, că taxiul se afla la scara blocului, niciunul n-am scos o vorbă. M-am ridicat sugestiv în picioare. După câteva momente de reculegere, Johnny a făcut un gest ca și cum ar fi vrut să-și ia avânt și să se pună cât mai repede în mișcare. Cu-n strigăt ascuțit, s-a prăbușit înapoi pe canapea. Mă uitam la el cum geme și se strâmbă și nu înțelegeam ce tocmai se întâmplase. „M-a luat cu amețeală, s-a grăbit să-mi explice, cu o voce găfâită. Voi avea nevoie de odihnă, de un somn bun înainte de-a fi în stare să fac măcar un pas.” Până și atunci am avut presimțirea că juca teatru, oricât de bine își interpretase rolul.

Deloc impresionat, am judecat situația la rece. Îl voiam afară din apartament și, dacă el se încăpățâna să nu se miște din loc, înțelegeam că de unul singur nu puteam să-l car la mașină. Fără nicio vorbă, am ieșit și-am luat liftul până la

parter. Taximetristul m-a întâmpinat cu o figură puțin iritată. „Tocmai urma să sun la stație. Nu eram sigur dacă mai veniți.” L-am asigurat că voi fi foarte generos cu fiecare minut din timpul lui și l-am rugat să mă ajute să-i aduc pasagerul. „Nu intră în datoria mea s-o fac pe asistentul social”, a protestat, mai mult de formă. A lăsat oricum volanul și s-a postat înaintea mea, ca pentru-a mă avertiza cu statura lui. Era un bărbat tânăr, robust și puternic. Îmi convenea. Împreună aveam o șansă. M-a urmat, încordat și prevăzător, până în apartament. I-am arătat grămada de carne sforăitoare de pe canapeaua mea. „Dumnealui e pasagerul.” Johnny se prefăcea că doarme. Aerul expirat îi bolborosea printre buzele groase. Taximetristul s-a apropiat și l-a cântărit din priviri. „La dracu, omule, ai nevoie de-o macara ca să-l miști din loc.” Am simțit o disperare profundă. Mă vedeam căzând în genunchi și promițându-i averi considerabile (când în realitate nu economisiseam nici măcar cât să nu-mi fie rușine să deschid un cont la bancă), numai să-l scoată din apartament pe intrus. Mi-am păstrat totuși demnitatea. În situația aia, mi-am spus mai târziu, manierele și bunătatea îmi făceau mai mult rău. „Trebuie să mă ajuți. O să merite efortul.” După câteva momente de ezitare, taximetristul a ridicat din umeri, și-a balansat capul dintr-o parte în alta, și-a rotit brațele, și-a întins degetele – totul într-un acompaniament de trosnete –, apoi a așteptat semnalul. Mai lipsea să-și scuipe în palme. M-am îndreptat spre picioarele lui Johnny, acolo unde calculasem că se va depune mai puțină greutate. El i-a trecut brațele pe sub subsuori. Am expirat de trei ori împreună și-am tras în sus

cu toată forța. Nu rețin dacă tocmai atunci Johnny s-a încordat și s-a prins de canapea, dar pot să jur că asta a făcut. Un junghi în coloană m-a obligat să dau drumul picioarelor. În același timp, taximetristul a urlat și a dus ambele mâini la spate. Fața i se învinețise și nu se oprea din înjurături și blesteme. După ce s-a mai calmat, a făcut câteva încercări să stea drept. Fiecare mișcare îi punea o strâmbătură diferită pe figură. „Mi-a ajuns, a zis cu enervare. De ce am eu parte de toți nebunii? Fii atent, dacă înțepenesc de spate, mâine sunt aici și-o să plătești, vericule, de-un concediu medical de toată frumusețea.” Nerăbdător să scap de noua amenințare, mi-am scos portofelul și-am pescuit câteva bancnote. I le-am întins, fără a pierde vremea să văd ce sumă ofeream. „Uite, pentru efort.” S-a uitat la ei, a tras aer în piept, de parcă i-ar fi mirosit, apoi i-a făcut să dispară în pumnul ăla imens. „Niște descreierați”, l-am auzit bombănind înainte de-a izbi cu ușa. Până să răsuflu a ușurare, mi-am dat seama că încă nu reușisem să-mi eliberez canapeaua.

Întinzându-și brațele deasupra capului, Johnny și-a început reprezentația cu-n căscat zgomotos și-a încheiat cu-n oftat însoțit de gemete. „Parcă mi-ar fi turnat careva ciment în oase. N-o să pot să mă ridic de-aici prea curând.” Reușise să-și însușească o asemenea expresie de vinovăție, încât m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva exagerasem. Omul abia ce trecuse printr-o situație mai mult ca traumatizantă, iar apa rece a fluviului cu siguranță că-l afectase. Poate că toate astea contribuiseră la atitudinea aia deranjantă. Apropiatii mei mă consideră un tip cumsecade și empatic. Numai eu știu câte neazuri mi-a adus asta de-

a lungul vieții. Așa cum de altfel s-a dovedit și-n cazul de față. Un amic mi-a spus la un moment dat că de oamenii buni se profită cel mai mult. „Sunt luați de fraieri”, au fost de fapt cuvintele lui. Ei bine, tocmai mi se oferea o lecție în sensul ăsta. „Cred că ai putea să dormi aici la noapte.” Mi-a părut rău înainte de-a ajunge la capătul propoziției. „Nu aș îndrăzni să te împovărez atât de mult”, a rostit Johnny, dând pe dinafară de remușcare. Încă o dată, și-a făcut loc senzația că își bătea joc de mine, insultându-mi inteligență. Am ales totuși s-o ignor. „Mâine dimineață ne strângem mâinile și fiecare-și va vedea de treburile lui”, l-am avertizat. Debordând de recunoștință, mi-a promis că exact așa se va întâmpla. „Nu vreau să fiu o povară pentru nimeni.” M-am încuiat în dormitor (având grijă să împing zăvorul cu cât mai multă grijă) și-am încercat să ignor faptul că adăposteam în apartament un individ pe care-l cunoscusem cu doar câteva ore în urmă și pe deasupra nu mi inspira nicio încredere. Apoi, când m-am împăcat cu ideea că totul se va sfârși în curând și eram gata să adorm, grohăiturile lui Johnny m-au determinat să aprind lampa și să mă chinui să citesc până ce oboseala avea să se dovedească atât de puternică, încât să nu mă trezesc nici dacă întregul cartier ar fi fost atacat cu grenade.

Cineva echipat cu mai mult egoism și-o fire ceva mai practică decât mine ar fi găsit destule metode prin care să iasă din situația aia și să se scutească de alte neplăceri. Probabil că dacă aș fi prevăzut cele ce urmau să se întâmple m-aș fi înarmat cu îndrăzneala necesară să-mi recâștig teritoriul invadat, chiar de-ar fi trebuit să recurg la violență. În ciuda slăbiciunii mele aparente, nu m-am ferit niciodată

să-mi folosesc pumnii când am fost provocat și mă pot lăuda că n-am avut parte de nicio înfrângere rușinoasă. Poate că vremurile alea trecuseră de mult, dar amintirea lor era încă proaspătă. Încerc să-mi înțeleg comportamentul și să-mi ofer asemenea ipoteze, când adevărul e că n-aș fi fost în stare atunci să-i trag lui Johnny nicio amărâtă de palmă. În ciuda atitudinii lui uneori de-a dreptul batjocoritoare, reușea să te determine să-i plângi de milă fără ca măcar să depună un efort vizibil. Cu cât ajungeai să-l compătimentești mai mult, cu-atât dobândeai mai multă putere asupra ta. M-am convins că acționa după un plan stabilit dinainte.

Dimineața, după ce mi-am îmbrăcat costumul și-am deschis cu precauție ușa dormitorului, l-am găsit pe Johnny în bucătărie. Blatul mesei era plin cu tăvi și boluri și cu zeci de alte lucruri, iar el amesteca niște cocă între degete și fredona ceva vesel. Părea că se află în elementul lui. M-a întâmpinat cu-n zâmbet larg și prietenos.

– Mă simt ca și cum m-aș fi născut din nou.

– Îmi pare bine că ți-ai revenit. Din păcate, în cel mult opt minute voi pleca spre serviciu. Sunt deja în întârziere. Lasă lucrurile așa, o să le strâng eu.

– Dar nu e se poate! Trebuie să îmi permiți să-ți prepar câteva din specialitățile mele, ca semn de mulțumire pentru tot binele pe care mi l-ai făcut.

– Îți mulțumesc, apreciez gestul. Nu pot să lipsesc totuși de la serviciu, așa că te rog să pleci.

– Nu ți-am povestit de perioada când am lucrat ca bucătar la una dintre cele mai renumite restaurante din Viena și Roma, mai bine de zece ani. Îți jur că veneau turiștii și stăteau la cozi cu orele, doar ca să guste din preparatele

mele. Nu exagerez deloc. Dă-mi voie să mă revanșez măcar prin gestul ăsta simbolic. Insist și nu accept un refuz.

– Bine, măi, omule, dar înțelege că trebuie să plec. Nu pot sta nici dacă mi-ar plăcea. E o perioadă dificilă la firmă și o absență nemotivată mă poate costa foarte mult.

– Vai de mine, dar nu îndrăznesc să-ți provoc vreun necaz, oricât de mic. Pentru festinul culinar pe care ți-l pregătesc voi avea nevoie oricum de câteva ore. Vei ajunge acasă când mâncarea va fi tocmai bună de servit.

– Să te las singur?

– Nu-ți fie teamă, pot să-mi port de grijă. Am renunțat la gândurile despre sinucidere. Vreau să mă bucur de viață și înainte de toate țin să-ți mulțumesc pentru asta. Nu mai încerca să te împotrivești și fugi la serviciu, să nu ai probleme din cauza întârzierii.

– Te rog să înțelegi, ești practic un străin pentru mine. Nu te pot lăsa aici, pur și simplu.

– Uite, dacă asta te ajută în vreun fel, poți să închizi apartamentul când ieși. Vei fi sigur că mă găsești aici când te întorci.

Tot timpul cât a vorbit continua să adauge ingrediente în cocă și s-o frământa, fără a renunța nicio clipă la atitudinea voioasă. Fiindcă pierdusem deja prea multă vreme, când ar fi trebuit să mă aflu deja în trenul spre serviciu, m-am grăbit să-i urmez sugestia. „La întoarcere, ai grijă să iei o sticlă de Sauvignon demisec și vezi să nu te zgârcești la preț, mi-a strigat înainte de-a ieși. Aș fi mers eu să cumpăr, așa că nu te îngrijora, îți voi returna banii.” Nu mai era deloc vorba de compasiune sau vreo dovadă de altruism sau lipsă de curaj. Aveam să-mi spun să treceam printr-o

criză de prostie profundă și a trebuit să mă abandonez până la capăt, ca să fiu capabil într-un final să recunosc asta față de mine.

După opt ore în care mi l-am imaginat pe Johnny dându-mi foc la apartament (la un moment dat chiar am verificat pe internet știrile locale), amanetându-mi lucrurile și provocând alte nenumărate catastrofe, ceea ce l-a făcut pe superiorul meu să mă întrebe de câteva ori dacă nu cumva am prins vreun virus care să-mi afecteze sănătatea și-n primul rând randamentul de muncă, m-am suit într-un taxi și i-am ordonat șoferului să facă abstracție de orice limitare de viteză. Ajuns la ușa apartamentului, am remarcat cu recunoștință că nu ieșea fum pe nicăieri. Nu uitasem de sticla cu vin, chiar dacă nu-i ascultasem sfatul de-a arunca banii pe unul exagerat de scump (bănuiam oricum că n-aveam să-mi recuperez investiția). Strângând-o în mână, ca pe o bătă de baseball, mi-am făcut avânt înăuntru. Probabil că trăsesem prea mult aer deodată în plămâni, fiindcă asta m-a făcut să mă înec și să tușesc până ce mi-au dat lacrimile. Cumva premoniția mi se adeverise – încăperea fusese umplută de fum, numai că, în loc să provină dinspre aragaz, se rostogolea în rotocoale din gura conturată cu roșu a unei femei. Stătea pe un braț al fotoliului, cu picioarele încrucișate și ținând în mână un pahar plin cu chiștoace de țigară. Johnny se afla întins pe canapea, acoperit doar cu-n prosop de baie. Pe masă am găsit aceeași dezordine ca dimineața. Ouă sparte, un lichid alb și gros picurând pe gresie, făină împrăștiată peste tot. Mi-am mutat privirea de la rânjetul de vinovăție al lui Johnny la silueta femeii. Aveam în față o prostituată, dintre cele mai

ordinare. Treceam printr-o asemenea stare de perplexitate că nici nu mi-am pus întrebarea cum de reușise grăsanul să o invite în apartament, după ce avusesem grijă să învârt cheile în ambele încuietori. Scena era oricum îndeajuns de absurdă să abată atenția de la detaliile respective. Când și-a întors fața spre clientul ei, mi-am dat seama de urâtenia prostituatei. Avea un nas lung și turtit, ca de boxer. Asta m-a făcut cumva să-mi revin mai repede din buimăceală. „Dacă mai întârzia un singur minut, asta era ultima futăceală din viața ta”, i-a zis lui Johnny. Apoi, ridicându-se de pe fotoliu, prostituata s-a apropiat de mine și a rămas cu palma întinsă. „Hai, repejor, că am pierdut deja prea mult timp aiurea.” Oricât de sugestiv ar fi fost, nu-i înțelegeam gestul. O urmăream cum își mișcă degetele și mușcă nervoasă din țigară. „Alo, gagiule, ești acasă?” Și-atunci am văzut cât se poate de clar totul. M-am întors către mormanul nepăsător de grăsime. „Să nu cumva să crezi că-ți plătesc eu curva”, i-am strigat. Vizibil deranjată, femeia a făcut un pas înapoi și a băgat mâna în poșeta de pe umăr. „Bă, nesimțitule, să nu îndrăznești să mă jignești!” Când a scos mâna, ținea în ea un mic revolver. Nu mai văzusem în viața mea o armă și poate că de-aia nu m-a speriat îndeajuns. Părea un obiect inofensiv. „Jucați-vă voi cu mine, că acu vă aranjez, fără alte discuții!” M-am gândit să ies din apartament și să-i încui acolo pe amândoi. Se puteau omorî unul pe altul – cu atât mai bine. Și pe urmă ce avea să se întâmple? O prostituată și-un străin, îmbibându-mi covorul din sufragerie cu sânge. Citisem suficiente romane polițiste în tinerețe ca să-mi dau seama că scenariul ăla nu mi-ar fi ajutat în vreun fel. Odată ce mintea m-a purtat într-

o asemenea direcție, mi s-a oferit și rezolvarea problemei. M-am întrebat cum de n-o folosisem mai devreme. Mi-am scos portofelul din buzunar. „Cât trebuie să-ți plătească?” Prostituata a renunțat la o parte din atitudinea amenințătoare. „Tariful obișnuit, două sute de lei, plus o sută pentru treaba aia scârboasă de mi-a cerut să i-o fac, și zi bine mersi că nu pun la socoteală cât am stat aiurea aicea să-i miros bășinile, până ai venit.” Imediat ce s-a văzut cu banii în mână, ne-a servit cu cele mai obscene înjurături pe care le-am auzit vreodată. Încă mai rotea revolverul în aer când a trântit ușa, suficient de tare încât să se-audă trei etaje.

„Știam eu că mă pot baza pe tine, l-am auzit pe Johnny vorbindu-mi de pe canapeaua de unde nu se clintise deloc. Nu țin minte de când nu mă mai culcasem cu o femeie. De asta aveam nevoie ca să simt că trăiesc cu-adevărat.” Nici măcar nu m-am uitat în direcția lui. Sunt convins totuși că mi-a urmărit cu maximă atenție fiecare mișcare în timp ce deschideam geamurile să aerisesc și vorbeam la telefon. Am fost calm și concis. Îmi recăpătasem siguranța. După ce am terminat conversația, am desfăcut dopul sticlei, mi-am turnat jumătate de pahar cu vin și m-am întins în fotoliu. „Un echipaj de poliție se află deja pe drum.” Nu o formulasem ca pe-o amenințare. Johnny a replicat printr-un căscat. Mi-a zdruncinat oarecum încrederea, dar m-am străduit să nu o arăt. Mă așteptam ca gestul meu să fie suficient pentru-a mă scăpa de el, dar nu surprinsesem pe mutra lui nici măcar o expresie fugară de îngrijorare. A început în schimb să-mi povestească o întâmplare din copilărie. Am fost mult prea deconcentrat ca să-mi pot

aminti cu precizie despre ce era vorba. Ceva despre un câine salvat de la moarte în niște circumstanțe ciudate, despre atașament și prietenie și unele fapte care se voiau amuzante. M-am prefăcut că-l ascult, doar să-i demonstrez cât pot fi de liniștit. La început avusesem impresia că se amețise puțin, din cauza celor vreo șase doze de bere desfăcute de pe măsuța de cafea. Se exprima totuși clar și fără poticneli, de parcă ar fi recitat un discurs. Pe măsură ce trecea timpul, devenea dificil să-mi susțin atitudinea nepăsătoare. M-am bucurat că deschisesem geamurile, altfel m-aș fi umplut de transpirație. Simțeam furnicături peste tot.

Aproape că ajunsesem la fundul paharului când, în sfârșit, am auzit soneria. M-am grăbit să deschid. Doi polițiști stăteau încordați dincolo de prag, în poziții defensive, ca niște pistolari.

– Dumneavoastră ați făcut plângerea?

– Da.

– Există vreun pericol de care ar trebui să știm, înainte de-a intra în apartament?

– Nu este o situație de acest fel.

După ce mi-au făcut semn să-mi lipesc spatele de perete, au cercetat rapid sufrageria. Probabil că Johnny li s-a părut cel mai inofensiv individ, deoarece s-au relaxat imediat. Ca o prevedere, mi-au cerut oricum să iau loc în fotoliu și ne-au sfătuit ca nu cumva să facem vreo mișcare bruscă. M-am întrebat dacă nu se aflau cumva sub influența unui film cu gangsteri văzut de curând. Nu dovedeau multă experiență.

Polițistul I (cu degetele mari ale ambelor mâini vârâte în centură): Așadar, cine dintre dumneavoastră ne explică motivul pentru care ne-ați solicitat asistența?

Eu (arătând spre Johnny): Nu reușesc să îl dau afară.

Polițistul I: Vă rog să dezvoltăți.

Eu: Noaptea trecută l-am salvat de la înec pe individul ăsta și de-atunci nu reușesc să scap de el. Pur și simplu refuză să plece.

Polițistul II: Sunteți proprietarul apartamentului?

Eu: Stau în chirie aici de aproape zece ani.

Polițistul I: Puteți dovedi lucrul acesta?

Eu: Da, am contractul în dosarul cu acte. Vi-l pot aduce chiar acum.

Polițistul II: Deocamdată nu e nevoie. Haideți să stabilim prima dată faptele, ca să vedem în ce fel putem fi de ajutor.

Polițistul I: Ne spuneți, așadar, că doriți să-l dați afară din apartament pe dumnealui (indicându-l pe Johnny). De câtă vreme îl cunoașteți?

Eu: Până ieri, nu l-am văzut în viața mea.

Polițistul I: E adevărat, domnule?

Johnny (ca și cum și-ar fi cerut scuze): Așa i se mai întâmplă, dragul de el, când ia un păhărel în plus. Devine rău și nerecunoscător. Greu te mai înțelegi cu el.

Polițistul II: Vreți să spuneți...

Johnny: Vă asigur că n-ar recunoaște nimic, nici că am fost, de exemplu, luna trecută împreună la Veneția. Dacă n-ar fi atât de paranoic și lipsit de curaj, încă aș mai fi avut pozele în telefon, ca să vi le arăt.

Eu: Ce naiba încerci să faci?

Polițistul I: Domnule, purtați-vă civilizată!

Eu: Vrea să vă păcălească. Mi-am închipuit eu că-i un șarlatan, dar nu unul chiar atât de josnic!

Polițistul II: Calmați-vă! Insinuați că până noaptea trecută nu l-ați cunoscut pe dumnealui. Cum de se află totuși aici, în apartamentul închiriat de dumneavoastră?

Eu (răsuflând prelung, pentru a mă calma): Cum am zis, a vrut să se sinucidă. Se aruncase în fluviu, fără a ști să înoate. Am sărit după el și l-am salvat de la moarte. Pe urmă mi s-a făcut milă și l-am adus la mine, să își revină. Mi-a turnat o teorie aiurită, cum că de-acum am devenit responsabil pentru el și nu are de gând să mai plece. Nu reușesc deloc să îl dau afară. Habar n-am ce urmărește. Vreau doar să scap de el.

Polițistul II (întorcându-se spre Johnny și vorbindu-i pe un ton enervant de înțelegător): Confirmați faptele acestea?

Johnny (potrivindu-și mai bine prosop, de parcă s-ar fi rușinat deodată): Dați-mi voie, înainte de toate, să vă cer scuze că sunteți reținuți aici, în loc să folosiți mai bine timpul ăsta. În privința răspunsului așteptat, vă pot spune că am fost crescut de niște părinți foarte credincioși. În cărțile sfinte stă scris că nu există un păcat mai mare ca sinuciderea. Chiar și lăsând deoparte detaliul ăsta, e suficient, cred, să vă dați seama că nu mă port nici pe departe ca cineva atât de deprimat încât să se gândească să-și ia viața...

Eu (pufnind): Minciuni! Ar fi trebuit să-l vedeți și să ascultați ce debita ieri.

Polițistul I: Nu interveniți dacă nu sunteți întrebat.

Polițistul II (adresându-mi-se): Susțineți în continuare cele afirmate până acum?

Eu: E un impostor și un ticălos fără pereche.

Polițistul II: Rezumați-vă la ce v-am întrebat.

Eu: Susțin, da! De câte ori va fi nevoie.

Polițistul II (către Johnny): Ce aveți de adăugat în apărarea dumneavoastră?

Johnny (pe un ton de vinovăție): Nu e prima dată când îmi face asta. Trece doar prin una din crizele lui. Mâine va fi ca un mieluşel, mă va implora să-l iert. Îmi pare rău, repet, că a trebuit să fiți implicați.

Eu: Mă, nenorocit...

Polițistul I (barându-mi trecerea): Potoliți-vă sau vă luăm la secție.

Polițistul II (după un schimb de priviri cu colegul său): Pentru noi, lucrurile sunt clare. Nu de ajutorul poliției aveți nevoie, ci de un consilier matrimonial.

Eu: Domnilor, vă implor, nu vă lăsați păcăliți.

Polițistul I (pe un ton tăios): Dacă insistați, vă scriem și o amendă.

Polițistul II (către Johnny): Credeți că vă putem lăsa singuri?

Johnny: Nu vă faceți nicio grijă și vă rog să ne iertați pentru deranj.

Polițistul I (ironic, spre mine): Fiți mai bărbat și nu repetați figura. Alții în locul nostru nu vor fi la fel de înțelegători.

M-am forțat să-mi țin gura închisă. Își făcuseră deja o idee greșită și n-aș fi reușit decât să le-o alimentez. Îmi confirmaseră că aveam de-a face cu niște incompetenți. Johnny îi manevrase fără dificultate. Imediat ce-am închis ușa după ei, am început să tremur de furie. Nu mai fusesem

niciodată atât de înjosit. Voiam să mă răzbun, nimic altceva nu-mi trecea prin minte. Parcă se scursese din mine, odată cu transpirația, orice strop de rațiune. Devenisem un animal însetat de sânge. Am luat din cuier umbrela cu mâner lung, din lemn. Strângând-o în mâini, ca pentru-a mă convinge că va rezista presiunii, m-am îndreptat, ca prin ceață, spre canapea. Am văzut figura grăsanului cu doar o fracțiune de secundă înainte de a-i aplica prima lovitură. Arăta ca și cum tocmai aia aștepta să fac. Am aruncat umbrela în perete și m-am îndepărtat de el. Îmi dădusem seama că voia să-l lovesc. Probabil că nici n-ar fi încercat să se apere. Plănuise desigur să mă aducă până în punctul ăla și aproape că reușise, deși nu înțelegeam ce-ar fi putut urmări cu asta. „Ce-i, ți-a pierit curajul? Haide, știi că te vei simți mai bine!” Nu făcea decât să se dea și mai mult de gol. Nu prevăzuse totuși că îmi reveneam incredibil de repede și că fiecare secundă îmi întărea convingerea că singura opțiunea era să mă îndepărtez. Nu știam ce voia să obțină, dar nu intenționeam să rămân și să aflu.

Când un animal se sperie, oricât ar fi el de fioros, fuge încotro vede cu ochii. Instinctul îi cere să-și salveze viața. Nu încapă loc de orgolii și altele asemenea. La fel am procedat și eu. Mi-am îndesat tot ce mi se păruse de folos în două bagaje voluminoase de voiaj și-un rucsac, mi-am închis dormitorul (un gest de prevedere inutil, din moment ce individul se descurcase cu încuietorile mult mai complicate de la ușa apartamentului) și-am plecat fără a privi înapoi, de teamă ca mutra lui Johnny să nu mă facă să

cedez încă o dată (și definitiv) tentației de a-l snopi în bătaie.

Am înnoptat în primul hotel ieftin unde am găsit o cameră liberă. Mă simțeam ca un copil alungat de acasă. Luasem cu mine și sticla cu vin. Am sorbit-o până la ultimul strop și, lipsindu-mi experiența unui băutor exersat, ziua următoare am zăcut în pat, incapabil să mă forțez să întocmesc vreun plan sau măcar să-mi vină vreo idee în privința a ceea ce aveam de făcut în continuare. Din fericire, îmi rămânea jumătate din week-end pentru asta.

Mi-a trecut prin minte să plătesc vreo patru-cinci bărbați zdraveni (unde se recrutează astfel de persoane?) care să-l caftească pe Johnny fără nicio milă și să-l scoată cu forța din apartament. Și dacă în felul ăsta doar îl ajutam să-și ducă până la capăt schema? Nu-mi dădeam seama ce voia să obțină într-un final, dar mă adusesse în starea aia de furie cu-n scop. Știam doar că individul avea serioase probleme psihice și era lipsit de orice scrupule. Trebuia să evit alt contact cu el. Am renunțat așadar să iau legătură cu proprietarul apartamentului și să-i explic situația (în ideea că împreună puteam scăpa de intrus). Mă convinsesem că era cel mai bine să nu mă implic deloc.

Am reușit să închiriez o garsonieră în blocul de peste drum, de unde aveam posibilitatea să-mi supraveghez cu-n binoclu fosta locuință. Intenționez să profit de momentul când l-aș fi văzut pe Johnny ieșind la plimbare ca să mă duc să-mi adun lucrurile rămase acolo, dar până la urmă am renunțat. Atenția mi-a fost atrasă de una dintre noile mele vecine, Cătălina, o profesoară care lăsase în urmă un mariaj nefericit. După câteva întâlniri, întâi timide, apoi tot

mai expansive și încărcate de pasiune, am sfârșit prin a ne îndrăgosti nebunește unul de celălalt. Numitul Johnny a fost redus la o simplă amintire îndepărtată și lipsită de importanță, laolaltă cu alte detalii ne semnificative ale vieții mele anterioare.

Apoi o vară întârziată și înăbușitoare a copleșit Bucureștiul și într-una dintre zile mi-am surprins iubita cu bilete la o piscină de lux. Detestam amândoi să ne târâm până la mare și înapoi, laolaltă cu jumătate din orașeni. „Ne vom răsfăța ca niște milionari”, îi promisesem. Am închiriat șezlonguri și am comandat două dintre cele mai scumpe cocktailuri din meniu. Eram oameni simpli, lipsiți de pretenții, și tocmai de aceea ne puteam permite să exagerăm ocazional.

În timp ce ne uscam pe șezlonguri, după o bălăceală îndelungată, mi-a atras atenția o pată mare de lumină, undeva în stânga. Întorcând capul, am observat că era de fapt corpul unui bărbat supraponderal, acoperit de un slip roșu minuscul și cu pielea foarte albă, aproape strălucitoare în lumina soarelui. Îl vedeam din spate cum se îndrepta spre capătul piscinei unde se aflau trambulinele. La început, chiar și după ce s-a întors cu fața, nu l-am recunoscut. Curiozitatea mă făcea totuși să-l urmăresc în continuare. A măsurat din priviri trambulinele și a început să urce scările celei mai înalte dintre ele. Abia acolo sus, uitându-mă la el în timp ce-și rotea brațele și-și scutura picioarele, pregătindu-se pentru săritură, mi-a revenit în minte mutra aia pe care mă străduisem atâta să o uit. M-am ridicat de pe șezlong, cuprins de panică. Treceam prin aceeași senzație ca în momentele când, cu luni în urmă, mă

pregăteam să sar în fluviu, să-l salvez de la înec. Am simțit degetele iubitei strângându-mă de braț. Spunea ceva și, deși nu înțelegeam ce anume, a fost de-ajuns ca să-mi recapăt stăpânirea de sine. N-am schițat niciun gest când l-am văzut pe Johnny plonjând, cu capul înainte. Când a făcut contact cu apa, ca un butoi umplut cu nisip, nu mi-am putut opri rânjetul de satisfacție. Apa s-a liniștit, iar el întârzia să apară la suprafață. Nimeni nu încerca să-l salveze. Priveam scena cu detașare. „Uite!” mi-a atras atenția Cătălina, arătând spre jumătatea piscinei. Johnny aluneca grațios prin apă, cu mișcări sigure și ritmate, ca ale unui înotător cu foarte multă experiență.

Vei avea un frățior

1

Mă gândesc la cum ar fi dacă ar cade și s-ar răsturna pătuțul peste el. E atâta de roz și de mic și de moale, că l-ar storci instant. Așa cred. Că după aceea nu ar mai exista. Dorința asta mi-am pus-o săptămâna trecută, de ziua mea. Să dispară.

Ma nici măcar nu mi-a făcut un tort, ca până acuma. L-a cumpărat Pa de la cofetărie și nu a fost atât de bun, chiar dacă a avut frișcă și portocale și multe alune pe deasupra cum îmi place mie. Am mâncat doar puțin.

– Abia dacă te-ai atins de felia de tort, mi-a zis Pa. Nu-ți place?

– Nu e la fel de bun ca atunci când îl face Ma.

– Ei, știu, dar nici ăsta nu e rău, nu-i așa? Îți promit că ne vom revanșa la anul.

Dar m-am ridicat de la masă și m-am dus la mine în cameră. Oricum o dăduseră în bară și cu cadoul. Le-am spus de mii de ori că am nevoie de noul upgrade pentru Rainbow Loom și ei au cumpărat o variantă veche, pe care

deja mi-am luat-o singură din economiile mele. Acuma n-am de ales decât să încerc să dau piesa la schimb, dacă am norocul să îi trebuie la vreunul din colegii de școală și care are la schimb ceva ce mă interesează.

Nu mă supăr pe ei atâta de tare cum ar fi normal. Știu că sunt superobosiți.

2

– Hei, avem o veste bună pentru tine, mi-au zis Ma și Pa cu multe luni în urmă.

Stăteau pe pat la mine în cameră, unul în stânga și celălalt în dreapta.

– Ți-ar plăcea să ai un frățior? a zis Pa.

– Cu care să te joci și pe care să-l înveți tot felul de lucruri, a zis și Ma.

Noi trei eram fericiți. De ce să avem nevoie de altcineva?

– Nu, nu vreau, am zis eu.

– Dacă ai un frățior, nu înseamnă că te iubim pe tine mai puțin.

– Dar nu vreau.

– Vei avea cu cine să stai, să nu te plictisești, când noi suntem plecați sau ocupați cu treabă.

– Nu mă plictisesc niciodată.

– Prietena ta, Alina, are un frățior. Și Mary are o surioară. Cristinuța are chiar doi. Ai văzut cât de fericiți sunt împreună?

– Eu nu vreau și gata.

Pa i-a pus mâna pe umăr lui Ma.

– Las-o acum, i-a zis. Prea multă informație deodată.

Mi-a trecut palma peste cap și a zâmbit.

– Mai gândește-te, vei vedea că un frățior nu e un lucru atât de rău.

Au ieșit din cameră și oricum au făcut cum au vrut ei. Pe mine m-au întrebat doar așa, de formă. După calculele mele, Ma era deja însărcinată. Un copil stă în burtă nouă luni, înainte să fie scos. Am citit pe internet.

Nici nu am vrut să mă uit la el când l-au adus acasă și mi l-au arătat.

– Hai să-ți cunoști frățiorul, mi-a zis Pa.

– Nu este frățiorul meu!

N-am vrut să intru în cameră și am văzut-o doar pe Ma cum stătea în pat și ținea ceva alb în brațe. Eram supărată pe ei.

Am ieșit afară și m-am plimbat pe lângă linia de tren și m-am întors și am stat la mine în cameră, chiar dacă îmi era foame. Pa a venit și s-a prefăcut că îmi dă un bobârnac în frunte.

– Hai, nu mai sta așa bosumflată. Vino să-l vezi. O faci pe Ma să plângă.

M-am dus și m-am uitat la el. Stătea lângă Ma pe pat și din păturica albă îi ieșea doar capul și mâinile.

– Iac, ce urât e, am zis.

– Așa sunt toți copiii când sunt mici, a zis Pa. Așteaptă să mai crească.

– Și eu am fost urâtă?

– Tu ai fost o excepție.

Am stat așa și n-am mai zis nimica niciunul, Pa cu brațul pe umerii mei, Ma obosită cum nu am văzut-o niciodată și

se uita ba la noi, ba la chestia mică și urâtă de lângă ea, care deschidea din când în când gura ca un pește.

3

Pe urmă Ma a rămas acasă și Pa s-a dus la serviciu ca mai înainte. Dar înainte o ajutam pe Ma la bucătărie și când venea Pa mâncam împreună și după ce terminam ne jucam cărți sau ne uitam la un film sau ieșeam la plimbare cu rolele dacă aveam chef și nu trebuia să-mi fac temele. În weekend ne duceam în parc, și vara și iarna, ne plimbam cu barca și cu bicicletele și mâncam înghețată și clătite și aruncam bucăți de biscuiți în lac, pentru rațe și pești și pescăruși.

Acuma Ma stă toată ziua cu Căh. Țsta este numele pe care i l-am pus eu, fără să știe nimeni. Când el doarme, Ma face repede câte ceva, spală vase sau pregătește de mâncare, dar cel mai mult doarme. Văd cât e de obosită, mereu.

Pa vine de la servicii și stăm liniștiți la masă, dacă nu cumva Căh nu trebuie ținut în brațe și legănat, altfel plânge și se face roșu-roșu de tot. Doar atâta știe. De multe ori Pa adoarme cu el în brațe. A slăbit și are barbă.

– Nu-mi place, i-am spus și l-am tras de barbă.

A doua zi nu o mai avea, dar a crescut repede la loc. Este obosit mereu. Și el și Ma încearcă să mă bage și pe mine în seamă când pot, poate că nu vor să mă simt prost că nu mai suntem ca înainte. Dar știu că ei ar dori doar să se odihnească. Căh îi vrea doar pentru el. Țipă tot timpul dacă nu mănâncă sau doarme.

Casa miroase doar a lapte și pișu și caca.

4

Ma e jos la bucătărie și eu stau lângă pătuț. Mă gândesc cum ar fi dacă ar cade și s-ar răsturna peste el. Împing puțin pătuțul dar nu se mișcă, e greu.

Câh se trezește și se uită la mine. Îl apăs cu degetul pe frunte. Începe să țipe și când îmi ridic degetul văd că i-a rămas acolo o gropiță mică și albă. Îi acopăr gura ca să nu-l audă Ma. El dă din mâini și din picioare, are o culoare ciudată, mov și roșu. Îi ies muci din nas și se întind peste palma mea. Ce scârbos! Îmi ridic mâna ca să mă șterg. El zbiară atâta de tare că mă sperie. Sigur că l-a auzit și Ma. Deja o aud cum urcă pe scări. Caut un loc unde să mă ascund. Dulapul! Mă înghesui între haine.

N-am reușit să închid ușa cu totul, are mânerul pe dinafară. Prin crăpătură o văd pe Ma cum își șterge mâinile de șorț și-l ridică pe Câh din pătuț.

– Gata, gata, îi zice. Sunt aici, mămica e aici. Te-ai speriat, mititelul de tine? Șșșșș, mămica e aici, să nu-ți fie frică de nimic.

Dar el continuă să zbiere, să zbiere, să zbiere și eu îmi bag degetele în urechi.

Cenușă sub tălpi

De pe banca din fața casei, acolo unde în ultimii ani, când artrita îl obliga să stea într-un loc și să-ți trăiască încă o dată viața, de astă dată doar ca spectator, Tono avea să-și amintească tot mai des de cazul Irenei Sematovici, de acel sfârșit de vară din 1992 pe care făcuse tot posibilul să-l uite. De vină era singurătatea. Există un remediu pentru asta și anume cedarea la insistențele fiicei lui, care îi sugera cu fiecare ocazie că i-ar fi prins bine să se mute la ea. Nepoții s-ar bucura să te cunoască, îi spunea, știi doar cât de mult le place să stea cu tine, în plus, nu cred că e deloc sănătos să te izolezi în căsoiul ăsta, după ce ai avut-o mereu pe mama în preajmă, te rog să mă lași să te ajut, nu mai e cazul să te încăpățânezi, nu ai nimic de dovedit nimănui. Nu folosea de fiecare dată aceleași cuvinte, dar mesajul rămânea neschimbat. Într-o zi, când o să fii pregătit, continua el să amâne, ceea ce în majoritatea cazurilor îi dădea un imbold fiicei să-i enumere motivele pentru care ar fi trebuit să se mute, așa că rostea din ce în ce mai puțin vreo replică, doar o asculta cu răbdare până ce schimba subiectul. Oricum, nu putea găsi un argument îndeajuns de

convingător pentru a o refuza. Poate că cei doi copii l-ar fi obosit cu energia și țipetele lor și poate că stânjeneala ginerelei, vizibilă de fiecare dată când se aflau în aceeași cameră, ar fi contribuit ca posibilă explicație a refuzului de a-și părăsi casa, însă adevăratul motiv era că nu-și dorea să devină o povară, nu atâta vreme cât putea să se șteargă singur la fund și să coboare scările, chiar dacă la fiecare pas își simțea tălpile ca și cum ar fi călcat pe pietre ascuțite. Apoi, instalat pe salteaua de pe bancă, scotea o bere din minifrigiderul aflat suficient de aproape încât gestul să nu necesite cine știe ce efort și își retrăia viața. În anii de serviciu fusese admirat pentru capacitatea lui de-a memora tot felul de lucruri, de-a fi capabil să redea cu exactitate ce anume mâncase la micul dejun cu două săptămâni în urmă, ce culoarea avea tricoul recepționerei într-o anumită zi de marți a lunii trecute, în ce zi Aston Villa câștigase Liga Campionilor UEFA, când erau zilele onomastice ale colegilor, ce model aveau bikinii stripăritei care le încinsese spiritele cu ocazia renunțării la burlăcie a căpitanului de secție. Mici provocări, pe care colegii i le aruncau din mers uneori, spre amuzamentul general. Ești ca un tonomat, îi zisese cineva și de-atunci a auzit tot mai des cuvântul, întâi indirect, strecurat printre șușotelile colegilor, ca până la urmă să-i mai scape vreunui câte-un Hei, Tonomatule, ia zi, în ce dată s-a întâmplat... Nu-l deranja, mai ales că în scurtă vreme, din lene sau din dorința de-a suna mai amical, porecla i-a fost prescurtată la Tono. Ofițerul Paul Dima, zis și Tono, așa avea să înceapă titlul dintr-un ziar obscur de provincie care prezenta rezolvarea primului său caz, într-un articol de mai puțin de-

o coloană, ca în anii următorii reporterii să se obișnuiască să-l rezume, poate din economie de spațiu, la Ofițerul Tono. Parcă vor să te facă să semeni cu-n personaj de benzi desenate, comentase soția lui, în timp ce răsfoia ziarul. Nu mă deranjează, îi spusese el, fără să mai adauge că de fapt ajunsese să-i facă plăcere când era numit în felul ăsta, semăna puțin cu-n alint, așa cum i te-ai adresa unui vechi prieten cu Hei, Tono, care mai e treaba, sau Tono, vii să golim câte-un păhărel sau Măi, Tono, stai să-ți spun un banc mișto. Cu toate că știa că era mai degrabă vorba de obișnuință. Cu timpul, cu cât mai multe chipuri de la secție au fost înlocuite de altele, tot mai puțini îi cunoșteau adevăratul nume și, cu excepția lui, nimeni nu mai avea habar cine-l poreclise. Când a întâlnit-o pe Irena Sematovici, i se recomandase chiar el așa, pentru prima dată, dar nu și ultima, i se păruse mai firesc decât să-și folosească numele real, Eu sunt Tono. Fata l-a privit neîncrezătoare, iar el s-a rotit pe scaun și i-a arătat articolul primului său caz, decupat din ziar și agățat pe perete, într-o ramă albastră. Cadou din partea colegilor. Ți se pare caraghios, a întrebat-o. Nu, doar neobișnuit, n-am mai auzit pe nimeni să se numească așa. Nu e un nume adevărat, e o poreclă, pun pariu că și la tine la școală se folosesc porecle. Fata nu i-a confirmat, dar l-a privit astfel încât ar fi vrut să spună că poreclele sunt pentru copii, nu pentru oameni în toată firea, cu atât mai puțin polițiști. Pe tine cum te mai strigă colegii, în afară de nume? Ena, a spus ea după o pauză lungă, de parcă și-ar fi făcut curaj să-i dezvăluie un secret. De la Irena, a mai adăugat, pentru a se asigura că înțelege. Ena de la Irena, a zâmbit Tono. A descoperit în

expresia ei ceva ce putea să însemne confirmare sau ironie sau ambele, dar oricum era mai bine decât confuzia și dezolarea în care-o găsisse cu doar câteva minute în urmă, pe scaunul de lângă biroul unui sergent ocupat să-i povestească altuia despre un film văzut în seara precedentă. Zice că nu i-a mai venit tatăl acasă, îi raportase apoi sergentul, când Tono sorbea din cafeaua cu prea mult zahăr. Bine, mă ocup eu mai departe, trimite-o la mine. Fata se străduia să pară sigură pe ea și i-ar fi reușit destul de bine dacă n-ar fi fost atât de slabă încât fiecare gest îi părea oarecum nefiresc, asemenea unei marionete din cârpe fără suficientă umplutură sub costumație. Tono a scos din sertar un baton cu ciocolată și alune, l-a pus pe blatul biroului și l-a împins ușor spre ea. Nu mi-e poftă, l-a refuzat. Păstrează-l pentru mai încolo, a zis el. Nu i-a răspuns, dar nici n-a luat batonul. Bine, acum, că ne-am cunoscut, îmi spui și ce s-a întâmplat?

De pe banca din fața casei lui, în timp ce sorbea din cutia cu bere, Tono avea să-și amintească fiecare cuvânt al Irenei Sematovici. Tatăl meu nu a venit acasă de patru zile, cred că i s-a întâmplat ceva. Pentru o puștoaică de doar paisprezece ani, reușea totuși destul de bine să-și păstreze calmul, remarcase el. Nu a mai lipsit de acasă până acum, a întrebat-o. Nu mai mult de o zi întreagă. A urmat interogatoriul obișnuit pentru astfel de situații. Când îl văzuse ultima dată, ce vorbiseră, dacă în ultima vreme fusese mai supărat ce de obicei, dacă încercase să dea de el pe la cunoștințele comune, dacă existase ceva neobișnuit în comportamentul lui. Cu informațiile obținute, a reușit să afle că tatăl fetei, Ștefan Sematovici, era un mecanic de

patruzeci și opt de ani, cu o fostă soție despre care-i spunea fiică-sii că-i părăsise, că fugise la puțin timp după ce născuse, nimeni nu știa unde, că mergea des la biserică și că uneori bea cam mult, dar că nu făcea urât, ca alții, doar începea să vorbească până ce adormea, de obicei în fotoliul din sufragerie, unde fiică-sa îl acoperea cu o pătură în zilele răcoroase, fiindcă nu avea putere să-l care până la pat. Din fericire, asta nu se întâmpla des. Avea o soră care-l vizita cel puțin o dată pe lună – tușa Nora – și-i reamintea că alcoolul e băutura dracului. Tata n-ar fi lipsit de acasă fără să-mi spună, sigur i s-a întâmplat ceva, a repetat Irena Sematovici. Oamenii mari, mai ales bărbații, sunt ființe ciudate, le mai vine câteodată să plece în lume, așa, fără să spună la nimeni, nu trebuie să ne imaginăm ce-i mai rău. Nu ar fi plecat în lume fără să își facă un bagaj și fără mașină, nici până în capătul străzii, la magazin, nu se duce fără mașină. Voia să-i atragă atenția că nu stă de vorbă cu n copil și că nu o putea păcăli cu batoane de ciocolată și alte șiretlicuri, că trebuia să fie luată în serios. Poate că era prea matură pentru vârsta ei, deoarece, cu excepția un scăpări minore, cum ar fi o bățâială de picior, rapid potolită, mima gesturile și vocabularul unei femei în toată regula, dar Tono nu o putea vedea altfel decât ca pe-un copil, nu unul oarecare, ci unul abandonat, deși nu o știa încă, cu toate că recunoștea acea aură aflată în jurul unui copil abandonat, o lumină tulbure care le ieșea din priviri și-i învăluia, creând un vid în jurul lor. E nevoie să mai punem câteva întrebări, s-a auzit vorbind, înainte de-a stabili dacă tatăl tău a plecat de acasă ori dacă i s-a întâmplat ceva, trebuie să-ți păstrezi optimismul. Prea

formal, prea al dracului de formal, și-a spus în minte. Nu știa cum să se poarte în preajma ei, pentru prima dată în viață s-a simțit nesigur. O puștoaică de numai paisprezece ani, gata să-l pună la punct, fără ca măcar să fie nevoită să rostească multe cuvinte. Nevastă-sa ar fi fost invidioasă. Tono s-a ridicat repede, ca pentru-a se scutura de stânjeneală, și, prin ușa deschisă a biroului, a strigat Mocan, la mine. Până să ajungă înapoi la scaun, un agent se afla în cameră. Da, prezent. Tono i-a întins hârtia pe care notase informațiile adunate despre Ștefan Sematovici. Fă de urgență un dosar, persoană presupus dispărută, află tot ce se poate. Dar, șefu, eu sunt ocupat cu... Urgență, Mocan, înțelegi cuvântul. În loc de răspuns, agentul s-a rotit pe călcâie, în direcția ușii. Cu stima de sine refăcută, Tono i s-a adresat fetei Hai să mergem. Atunci, când se aflau amândoi în picioare, i s-a părut și mai slabă, cu toate că avea o înălțime peste media celor de-o vârstă cu ea. Ai stat singură acasă în astea patru zile, a întrebat-o. Da. Înainte de-a închide ușa, Tono s-a uitat pe birou și a văzut că batonul nu mai era acolo. Fata s-a ținut după el, cu mâinile în buzunare, până la mașină. Când au ajuns în stradă, fata și-a îndesat capul între umeri și s-a mutat pe partea trotuarului în care umbra lui o acoperea, de parcă lumina puternică a soarelui i-ar fi făcut rău.

Mulți ani mai târziu, de pe banca din fața casei, fostul ofițer a zâmbit la amintirea glumei cu vampiri pe care-i venise în momentul ăla să o rostească, dar se abținuse. Ai unde să stai, până când îl găsim pe tatăl tău, a întrebat-o după ce s-au suit în mașină, înainte de-a ieși din parcare. S-a uitat la el cu nedumerire. Acasă, acasă la mine. Nu, nu

asta am vrut să spun, poți să stai la cineva sau să stea cineva cu tine, nu e bine să fii singură acum, poate mătușă-ta ar putea să vină sau poți tu să... Ea locuiește în alt oraș, l-a întrerupt, și oricum nu vreau să mă duc acolo. Da, înțeleg, dar nu pot să te las singură, ești minoră, legea mă obligă să am grijă să fii supravegheată, cel mai simplu ar fi să stai la cineva apropiat. Nu mătușa Nora, a zis Irena Sematovici. Altcineva din familie. Nu mai e nimeni, pot să am și singură grijă de mine. În acel moment, Tono a făcut un gest care l-a luat și pe el prin surprindere. Așteaptă aici, i-a zis fetei. A coborât din mașina și s-a întors în secție, cu pași uimitor de repezi pentru cineva de mărimea lui, a pus mâna pe primul telefon întâlnit și a format numărul de acasă. Nu ajungi la cină, l-au întâmpinat acele cuvinte ale soției pe care avea să le audă de alte nenumărate ori. Da, scuze. Ce mai e de data asta, l-a întrebat, pentru a ști dacă putea să-l aștepte fără să-și facă griji. Am de supravegheat o minoră, nu are cine să stea cu ea și nu vreau să o las la vreun amplasament. Nu poate unul din agenții tăi să facă asta. Ba da, dar nu știu, prefer să o fac eu, tatăl fetei a dispărut, e singură, nu-mi cere să-ți explic mai mult, simt că eu trebuie să fiu cel care stă cu ea. A fost rândul soției că facă un gest neașteptat. Am o idee mai bună, a zis, avem o cameră liberă și mâncare destulă, vino cu fata aici, sunt femeie, sigur mă voi descurca cu ea mai bine decât tine, probabil că n-ai face decât să o sperii. Lui Tono i s-a părut mai logică dovada de bunătate a soției peste un an, când s-a născut fiica lor, și-a spus că instinctele materne începuseră deja să i se activeze, dar lipsa lui de profesionalism nu avea altă explicație în afară de acel imbold de-a o ajuta pe Irena Sematovici, mai

puternic decât regulile impuse de meseria lui și completate de el, din exces de zel. Își dăduse seama că se implica mai mult decât și-ar fi permis vreodată și totuși nu se putea abține. Nu mergem acasă, l-a întrebat fata, după ce au intrat cu mașina pe stradă, în direcția opusă casei familiei Sematovici. La mine, mergem la mine acasă. Tono a continuat să se uite în față, la cele câteva mașini din trafic, dar a simțit-o pe fată lipindu-se de portieră, încordându-se. De ce, l-a întrebat. Soția mea a venit cu ideea, e mai bine așa, vei vedea, e recomandat să ai pe cineva cu tine acum. Nu am nevoie. Uite ce-i, a zis el, pe un ton mai aspru decât și-ar fi dorit, poți să vii să stai la noi în seara asta și, dacă nu-ți convine, n-ai decât să te duci la mătușa ta, altă variantă ar fi să te dau în grija statului, unde vei sta la grămadă cu alți minori, și oricum poate că mâine deja îl găsim pe tatăl tău. Apoi, coborând tonul, a zis Vrem doar să te ajutăm. Fata și-a dat acordul cu o ușoară înclinare a capului, mușcându-și buza de jos, așezându-se pe scaun într-o poziție mai relaxată. N-ar fi cedat atât de ușor dacă ar fi bănuț să acelei prime seri aveau să i se adauge altele șaizeci, până ce dosarul lui Ștefan Sematovici a fost îngrămădit în arhivă, printre cazurile neclasate. Fetei nu i-a luat mult să se acomodeze, contrar așteptărilor lui Tono, dar asta era mai mult meritul soției, care în mai puțin de-o săptămână a reușit să pună ceva mai multă carne pe ea, să-i ofere un aspect mai sănătos, în ciuda tensiunii din primele zile, când nu voia să iasă din cameră și abia scotea alte cuvinte în afară de cele prin care voia să știe dacă s-a mai descoperit ceva despre tatăl ei. Tono îi dădea răspunsuri cât mai vagi, mai ales după ce o însoțise până la casa fetei,

pentru a-i permite să-și adune câteva lucruri necesare într-un rucsac, iar el revenise după ce o lăsase în grija soției, ca să poată căuta prin casă, nesupravegheat, un indiciu care să-l pună pe urma lui Ștefan Sematovici. Interiorul casei arăta ca și cum abia fusese curățat de-o echipă de profesioniști. Nu exista urmă de praf, nici măcar pe dulapurile cele mai înalte. Mobilierul și decorurile erau vechi, dar bine întreținute. Tono s-a rotit prin camera tatălui, a deschis ușile dulapurilor, a ridicat de colțurile revistelor cu automobile stivuite pe noptieră, s-a întrebat cine o fi fost pictorul singurului tablou agățat pe perete, un peisaj cu-n cerb pe malul unui râu, redat cu prea multă pricepere ca să fie opera unui amator, după cunoștințele lui. În urma acelei prime inspecții, n-a dat peste nimic folositor. În camera fetei a insistat mai mult, nu s-a limitat doar la deschiderea sertarelor sau răsfoirea caietelor și manualelor școlare, acel instinct atât de des invocat de cei din breasla lui l-a determinat să se uite sub cearșafurile mirosind a proaspăt de pe pat. Aproape în mijlocul saltelei se afla o pată ruginie, înconjurată de o porțiune albă și scămoșată, de la prea mult frecat și soluții chimice. Nu s-a grăbit să tragă vreo concluzie, mai ales că Irena Sematovici avea vârsta la care se puteau întâmpla asemenea accidente. S-a reîntors în camera tatălui, pentru o cercetare mai amănunțită. A ciocănit în fiecare placă de parchet și în pereți, s-a uitat în dulapuri și-n cutiile de pe ele, a scos fiecare sertar de pe glisieră și a pipăit în spațiile rămase. Când, cu vârfurile degetelor, a atins un obiect, într-unul din acele spații, a stat câteva momente nemișcat, cu genunchii pe podea, înjurând în gând. A scos un diafilm, cu o dată

scrisă pe etichetă, 18 noiembrie 1991, apoi încă unul, datat cu doar o lună în urmă. Nimic altceva. Înainte de-a ieși din casă, a luat cu el, în afară de diafilme, camera video descoperită într-unul din sertare și căreia, după ce văzuse că era goală, nu-i mai acordase atenție, apoi a dat câteva ture prin curtea mică a familiei Sematovici, cu iarba uscată și pământul crăpat.

Mult mai târziu, Tono avea să simtă o fierbințeală în partea dreaptă a șoldului, acolo unde, în buzunarul hainei, se aflaseră cele două diafilme, ca niște cilindre de fier ținute în foc, deși pe banca din fața casei lui purta un tricou larg, fără buzunare. În acea seară din 1992, când stătea în pat și citea mereu aceleași rânduri ale unui roman de Saramago, pentru că nu reușea să se concentreze și nici nu voia să dea paginile fără a le asimila în totalitate, soția lui a spus Azi am vorbit puțin mai mult cu Irena, cât ai lipsit, e o fată foarte curajoasă, m-a surprins cât de bine îi merge mintea. Da, e isteată. Dar are și ceva, nu știu, ceva foarte trist, nu e vorba doar despre ce se întâmplă acum cu tatăl ei, îmi dau seama că a avut o copilărie nefericită. Avem la secție un post liber de *profiler*, vrem să facem concurență FBI-ului, a glumit Tono, pot pune o vorbă bună pentru tine. Nu mă provoca, să știi că nu e prea târziu să-mi schimb cariera, am fost mereu pasionată de psihologie, de comportamentul oamenilor. Tono a pus un sărut zgomotos pe fruntea soției și a încercat să doarmă, dar gândul la Irena Sematovici și diafilmele din buzunarul hainei l-au ținut în stare de veghe, până când lumina dimineții l-a convins să nu mai era cazul să se amăgească. Și-a pus haina pe el și a coborât în curte, în spatele casei, acolo unde, sub

acoperișul magaziei, își ascundea țigările. A scos bricheta din pachet și diafilmele din buzunar, pe care s-a abținut să nu le desfacă și să le îndrepte spre soare, pentru a se convinge de ceea ce știa deja. A apropiat flacăra brichetei de ele și le-a ținut cu vârfurile degetelor până ce n-a mai putut, le-a privit arzând pe pământ, apoi a împrăștiat cenușa cu tălpile papucilor. Nu i-a fost greu ca în aceeași zi să preia cazul lui Ștefan Sematovici și să îndrepte căutările într-o direcție oarecare, cât mai departe de casa lui, iar după aceea să întârzie decizia de a-l trimite la arhive, pentru-a prelungi cât mai mult perioada în care fata putea locui împreună cu el și soția lui, în loc să ajungă sub tutela mătușii Nora, o femeie acră și bisericoadă, care de altfel nici n-a insistat să se implice în vreun fel.

Pe banca din fața casei lui, când rememora totul din perspectiva de slujitor al legii, Tono avea să-și repete că făcuse ceea ce era omenește, că soția l-ar fi aprobat dacă ar fi știut. Singura care și-a dat seama de implicarea lui în măsluirea cazului a fost Irena Sematovici. De la nimeni altcineva nu putea fi acea vedere poștală primită mulți ani după dispariția ei din casa mătușă-sii, avută loc în ziua când împlinise 18 ani, o vedere cu-n vapor și munți în depărtare și cer senin, pe spatele căreia se aflau doar două cuvinte. Mulțumesc, Tono.

Într-o dimineață m-am hotărât să devin bărbat

Aveam doisprezece ani și eram plin de ură. Se întâmpla din cauză că maică-mea mă obișnuise cu bătaia încă dinainte de a-mi da seama că puteam să ripostez. Pe-atunci stăteam mai mult în podul casei, acolo unde-mi aranjasem un colț numai al meu, dormind în cea mai mare parte a timpului, desplicând broaște pe care le puneam la păstrare în borcane sau citind benzi desenate. Vremuri de fericire. Existau puține părți neplăcute: iarna trebuia să stau lipit de coșul sobei ca să nu-ngheț, iar mâncarea nu era niciodată de-ajuns ori suficient de bună. Dintre toate chestiile pe care maică-mea nu reușea să le facă, gătitul ocupa un loc fruntaș. Dar până la urmă îmi dădusem seama că, dacă voiam să fiu lăsat în pace, trebuia să iau lucrurile de-a gata. Odată cu obișnuința, a-nceput să nu-mi mai pese. Mi-era bine în spatele zidului ăla de tăcere și ură pe care-l ridicasem cu atâta trudă în jurul meu.

Întâmplarea de față mă găsește imediat după chinul de-o oră în care încercasem să dorm, iar țipetele maică-mii și picioarele de metal ale patului, trepidând pe dușumeaua de lemn, păreau că nu se vor mai sfârși. Știam că tata se afla

la serviciu și că alt bărbat își lăsa transpirația în salteaua patului matrimonial, dar nu asta mă deranja. Nu-mi băgam eu nasul în treburile lor. Tot așa cum nici ei nu prea se-amestecau într-ale mele.

M-am dus oricum și am bătut cu pumnii în ușă.

– Vreau să dorm, nu mai faceți atâta gălăgie.

Rezultatul a fost că nu s-a mai auzit nimic și o mână de bărbat a deschis ușa și m-a apucat de păr, obligându-mă să intru în cameră. Maică-mea stătea cocoțată în mijlocul patului, ca o piramidă formată din pături, doar capul ieșindu-i la suprafață.

– Dă-mi o țigară, a zis.

Maimuțoiul m-a îmbrâncit și a trecut pe lângă mine. S-a scotocit în buzunarele pantalonilor aruncați lângă pat, a scos o țigară și-un chibrit, a așezat țigara în gura maică-mii și-a aprins-o. N-avea nimic pe el și puța îi arăta ca un șoarece înecat. Era slăbănog, foarte înalt și plin de păr.

– Care-i problema ta?

– Nu pot să dorm, că faceți gălăgie.

– Chiar așa?

A venit și mi-a tras un bobârnac.

– Ce dracu cauți acasă? m-a întrebat maică-mea. N-ar trebui să fii la școală?

– E sâmbătă.

S-a întors, furioasă, spre maimuțoi.

– Dobitocule, ți-am spus să fii mai atent!

Ăla a mângâiat-o pe umeri, pe urmă a venit și m-a tras de urechi.

– N-ai nicio grije, iubițico, aranjez io să nu se-audă nicio vorbă.

– Ai face bine să fie așa!

Maimuțoiul mi-a înfipt degetele în ceafă și m-a împins spre ușă.

– Vezi partea bună a lucrurilor, i-a spus maică-mii înainte de-a ieși, acu' a mai rămas doar unu' de care mai trebui să ne-ascundem.

Apoi, în hol, către mine:

– Ș-acu' între noi, ca de la bărbat la bărbat.

Degeaba mă zbăteam. Degetele lui mi se înfîgeau în carne, făcându-mă să mă chircesc de durere.

– Stai potolit că altfel te rezolv io.

Cele două palme m-au convins.

– Hai să stăm de vorbă.

S-a așezat pe vine, astfel încât să mă oblige să-i privesc mutra bărboasă și m-a fixat de perete ca pe o cârpă, ținându-mă de gât.

– Băi, mormolocule, știi cine sunt io?

– Nu.

– Ești sigur?

– Nu știu cine ești.

– Îhî, nicio problemă, uite cum stă treaba. Dacă aud c-ai suflat o vorbă îți trag o mamă de bătaie de-o s-o ții minte cât trăiești. Dă din cap dac-ai înțeleș.

– Nu mă bag eu în treburile lu' maică-mea.

– Zău? Uite, asta-i foarte deștept din partea ta. Bravo, bă, mucosule! Înseamnă c-o să ne-nțelegem de minune.

Mi-a dat drumul și mi-a mai tras un bobârnac.

– Deci nu s-a-ntâmplat nimica, nu? a zis. Suntem prieteni.

– Da, sigur.

După ce-am ajuns la scara care urca în pod, m-am întors spre el. Tocmai intra în cameră.

– Maimuțoiule! am strigat.

– Ce-ai zis, mă?

– Dacă te mai atingi o dată de mine, te omor.

Până ce-a ajuns la scară eram în pod și puneam lacătul la ușă. A izbit de câteva ori, zbierând și înjurând ca un apucat. Când s-a oprit abia mai respira.

– Crezi c-ai scăpat, nu? a zis. Poa' că te crezi tare șmecher, dar dacă aud c-ai suflat o vorbă pun io cumva laba pe tine. Vezi tu atuncea!

– Poți să faci cu mama ce vrei, dar dacă te mai atingi de mine, te omor.

N-o spuneam doar așa, să mă aflu-n treabă. N-am fost niciodată genul ăsta de om. Aș fi încercat să-nfig un cuțit în el fără să mă gândesc de două ori. Că nu m-ar fi crezut în stare, era cea mai gravă greșală pe care-o putea face.

Oricum, nu i-am mai acordat atenție o perioadă. Maică-mea a fost aia care m-a prins mai întâi și-a încercat să-mi tragă câteva palme, repetându-mi amenințările maimuțoiului. Și fiindcă n-a reușit cu bătaia, a avut grijă să nu-mi mai dea să mănânc. Cu excepția cazurilor când era tata pe-acasă. Ceea ce nu se-ntâmpla foarte des. Nu m-am plâns nici de asta. N-a fost nevoie decât să bag mai adânc mâna în poșetă. Din cauza băuturii și-a altor porcării pe care le-nghițea, maică-mea nu reușea niciodată să rețină câți bani avea de cheltuit. Bani asigurați de taică-miu, ca un fel de alocație săptămânală. Pentru mâncare, nevoi personale și alte cheltuieli. Nu era deloc o chestie deșteaptă. Adică trebuie să fii nițel cam într-o ureche să

muncești de dimineața până seara târziu doar ca să-ți ții nevasta în puf și pentru asta să primești ocazional câte-un futai rapid de care nu te poți bucura suficient, fiindcă ești prea obosit. Deci până la urmă avea și taică-miu vina lui. Nu că ar fi treaba mea să-l judec. A tras el destule într-un final. Iar maimuțoiul ăla care se instalase în casa lui, îi folosea nevasta și mai nou se hrănea cu mâncarea lui era un rezultat al aceleiași vinovății.

Mda. Mă-ntorceam de la școală când l-am găsit așezat la masa noastră. Ca și cum m-ar fi așteptat. Fiindcă, până să-mi dau seama că singurul lucru pe care trebuia să-l fac era s-o iau la goană, labele lui grele îmi apăsau deja spatele.

– Hopa! Ghici pe cine-avem aicea.

Maică-mea a ridicat din umeri, continuând să mănânce. Maimuțoiul m-a împins înainte și m-a obligat să m-așez pe scaun, lângă el.

– Aicea stai până termin, a zis.

Am încercat de vreo două ori s-o tai, dar m-a adus înapoi trăgându-mă de păr.

– Haide, lasă-l de data asta, a zis maică-mea. Cine știe de ce-i în stare.

– Tu nu te băga, e între mine și el. Mai ales că mucosu are nevoie de cineva care să-l învețe cum să se poarte.

– Și te-ai găsit tocmai tu, care habar n-ai ce-s manierele.

Tot timpul ăla interminabil, până ce-au lins farfuriile, n-am scos niciun cuvânt. Dar asta nu-nseamnă că gata, renunțasem, că-mi acceptasem soarta. Gândul la cafeala pe care urma s-o încasez mă făcea să caut o metodă suficient de bună prin care să scap cât mai ieftin. Măcar pentru a câștiga câteva clipe de neatenență, suficient cât să

mă retrag în pod. Așa că lacrimile au început să curgă din instinct.

– Îmi pare rău, am zis, n-am vorbit serios.

– Ia te uită la el, a rânjit maimuțoiul. Unde-i periculosu ăla care-a spus că mă omoară?

– Era o glumă.

– Glumă? Ha, ha! Tu ce crezi? a-ntrebat-o pe maică-mea.

Poate din cauză că nu mă mai văzuse plângând, ea i-a cerut să mă lase-n pace. El s-a strâmbat, dând impresia c-ar fi încercat s-o asculte. Se lungise pe scaun, cu mâinile pe burtă, arătându-mi dinții murdari și strâmbi.

– Păi, să mă gândesc, a zis.

Atât așteptasem. Am trântit scaunul și-am ales spre scară. Nici nu m-am uitat înapoi, deși mă așteptasem să-l aud venind după mine. Poate-n felul ăla mi-aș fi dat seama că ceva nu era-n regulă. Dar acum deja eram în capătul scării, cu mâna pe clanța ușii. Și-aici surpriză! Ușa fusese încuiată. Fără nicio cale de scăpare, m-am întors să-mi înfrunt dușmanul. M-am luptat ca un animal încolțit. Dar pumnii lui cădeau cu precizie și grei, fără oprire. Refuzam totuși să mă las doborât, chiar dacă abia mai reușeam să rămân pe picioare. Poate maimuțoiul ar fi fost în stare să mă lase inconștient sau și mai rău dacă într-un final n-ar fi intervenit maică-mea, trăgându-l de pe mine.

De-atunci m-am pus la pândă. Aveau să mi-o plătească amândoi. O săptămână sau două n-am mai trecut pe la școală. Nici maimuțoiul n-a mai venit pe la maică-mea, dar știam că asta n-o să dureze prea mult. Mă trezeam încă de la șase, când taică-miu se ducea la serviciu, și rămâneam în pod, atent și la cel mai mic zgomot, până când se-ntorcea.

Atunci coboram, înghițeam prânzul în liniște și măntorceam în culcușul meu, răbdător și cu siguranța că a doua zi voi avea mai mult noroc. Maică-mea nu scotea nicio vorbă. Probabil își imagina că pun ceva la cale. Ea era singura care continua să amâne sentința. Cu mândria lui prostească, maimuțoiul și-ar fi închipuit că nu mai îndrăzneam nimic după cafeala încasată. Dacă ar fi avut cât de puțină minte și-ar fi dat seama că nu făcuse decât să măntărate mai mult. În schimb, a ales să mă sfideze.

A venit ca de obicei, dimineața, fără să încerce s-o ascundă. De parcă, în sfârșit, luase decizia să-mi arate că nu-i era frică de mine. Îl auzeam vorbind și râzând fără nicio jenă, acaparând cu totul glasul maică-mii care-i cerea s-o lase mai ușor.

N-aveam timp de pierdut. Vechea mea bicicletă mă aștepta în spatele casei, cu lanțul bine uns, gata să decoleze. Am coborât pe geam, m-am urcat în șa și dus am fost. Nu mai dădusem în viața mea atât de repede la pedale. Fabrica se afla la vreo zece kilometri distanță. Mai trecusem de câteva ori pe-acolo, așa că știam ce-am de făcut. Am sărit din șa înainte de-a pune frână, trecând în viteză pe lângă cabina portarului pe care l-am auzit strigând după mine. Am intrat în fabrică, alergând în continuare, până când am ajuns la cabina în care taică-miu își făcea de lucru. Apariția mea bruscă l-a făcut să scape din mână o ceașcă de cafea care s-a făcut țandări.

– Ce s-a-ntâmplat?

Transpirat cum eram și roșu din cauza efortului, nu făceam cu siguranță o impresie bună. Taică-miu, înalt și construit ca un luptător de wrestling, albise tot.

- Mama, am reușit să zic.
- Maică-ta? Ce-a pățit?
- E un bărbat la noi în casă.
- Un bărbat? Ce bărbat?

Îmi pusese mâinile pe umeri și mă scutura, încercând să mă facă să vorbesc mai repede. N-am mai stat pe gânduri.

– E tipu' ăsta care vine de câteva săptămâni la noi când pleci la serviciu și care se culcă cu mama și n-am putut să-ți spun până acuma că m-a prins și m-a bătut și-a zis că dacă scot o vorbă o să mă bată și mai rău...

Așa cum stătea prăvălit în scaunul ăla, de parcă tavanul l-ar fi turtit, parcă îmbătrânise cu zece ani. Iar eu dădeam înainte din gură, fără să realizez că nu mă mai ascultă. Îmi părea rău pentru el, dar credeam că-i fac un bine. Ne ajutam reciproc. Când, în sfârșit, s-a pus în mișcare, redevenise omul pe care-l știam. Dur și sigur pe el.

– Acu-s amândoi acasă? a zis.

– Da, ăla nu pleacă decât cu vreo oră înainte să vii de la serviciu.

Felul în care se uita la mine, ca și cum nici măcar n-aș fi fost în fața lui, m-a speriat de-a binelea. Era prea târziu să mai pot schimba ceva și nici nu doream s-o fac. Nu încă.

– Ai făcut bine, a zis.

A luat-o înainte, traversând cu pași mari fabrica, iar eu am început s-alerg după el și când s-a suit în mașină încă nu-l ajunseseam. Așa c-am sărit pe bicicletă.

Ce-a urmat ar fi trebuit să-mi rămână cel mai bine-n tărtăcuță. Numai că, de câte ori mă gândesc la faza aia, apare ca și cum mi-ar fi povestit-o altcineva. Fără prea multe detalii.

Știu sigur că am găsit mașina pe trotuar, încă pornită și cu portiera deschisă. O auzeam pe maică-mea țipând în casă și când am intrat erau toți trei în sufragerie. Dezordine. Taică-miu neclintit într-un scaun, maică-mea în genunchi, plângând – „Ce-ai făcut? Ce-ai făcut?” –, maimuțoiul chircit pe covor cu mutra umflată și plină de sânge. Nu-l omorâse. Avea să-și trăiască restul vieții într-un cărucior. Până când și-a făcut curaj să-i pună capăt. Taică-miu a ajuns la pușcărie. Doi ani pentru vătămare corporală gravă, asta a fost înțelegerea cea mai bună obținută de avocații pe care i-a plătit cu toate economiile lui și scoțând casa la vânzare. Maică-mea a plecat într-o seară și n-am mai auzit de ea. N-o învinuiesc pentru asta. Plecam eu dac-ar fi rămas.

Pe urmă am ajuns pe mâna autorităților, care n-au avut ce face cu mine decât să mă plaseze într-un orfelinat. M-aș fi ținut de tot acolo dacă, după numai două-trei săptămâni, n-ar fi venit să mă scoată un frate de-al tatei pe care nu-l mai văzusem vreodată. Trăia singur și n-a avut nimica împotriva să-mi poarte de grijă până ce-ar fi fost eliberat taică-miu. Nu era om rău, dar atâta vreme cât am stat la el n-am făcut decât să mănânc pâine uscată cu vin și să continui s-o urăsc pe maică-mea. Până când mi-am dat seama că nu era corect să pun întreaga vină-n cărca ei. Devenisem bărbat.

Distanțe neclare

Cu șaisprezece zile înainte de-a pierde lunga bătălie cu cancerul, Gabo (Gabriel), ultimul bărbat al familiei Fabian, părea că se simte mai bine ca oricând. Se observa imediat o revigorare a întregii lui ființe. Până atunci se străduise să mimeze o bună dispoziție excesivă, iar cei din familie făceau același lucru, chiar dacă știau cu toții că jucau niște roluri. Era o minciună, dar una necesară. Poate că-n felul ăsta aveau să păcălească Monstrul. Trebuiau să-și păstreze optimismul.

Sofia, soția lui, tocmai pregătea micul dejun când l-a văzut în cadrul ușii, zâmbitor și cu mâna în șold. A scos un strigăt ascuțit și a lipit palma de piept, pentru-a potoli bătăile accelerate ale inimii. El s-a grăbit să o liniștească. I-a cuprins umerii și a sărutat-o pe frunte.

– Nu te așteptai la asta, nu-i așa?

Renunțase de ani buni la trezirea matinală care-l caracteriza atât de mult altădată. Susținea că zece kilometri alergați dimineața, înainte de-a porni spre serviciu, aveau să-i prelungească viața cu zece minute. Apoi, avansarea la funcția de administrator al companiei însemnase, printre

altele, un sfârșit al acestui obicei. O perioadă se încăpățânase să se țină de crezul ăla, mutându-și programul de alergare cu câteva ore mai devreme sau târziu, înainte de culcare. Oboseala îl obligase să renunțe treptat, până ce alergatul ieșise complet din viața lui. Dezvoltase, în schimb, alte obiceiuri. Cel de-a nu se da jos din pat, până ce Sofia îi aducea micul dejun, era unul dintre ele. „Mamă, o să-l transformi într-un leneș”, o dojenise Irena, fiica lor, când aflase. Ea se apărat cu argumentul că noua funcție îl storcea de energie, avea foarte multă responsabilitate la firmă și că-și dorea să-i ușureze viața pe cât îi stătea în putință. Nu adăugase și faptul că se simțea oarecum datoare, ca femeie casnică, să facă treaba asta. Pe Irena o scotea din minți cuvântul casnică. Tocmai de aceea, la treizeci de ani încă mai alerga după o carieră, în loc să-și găsească un soț cumsecade. Fericirea înseamnă momentele petrecute în familie, alături de cei dragi, nicidecum satisfacția profesională. Sofia avea grijă să i-o reamintească aproape de fiecare dată când, printre lungile ore de singurătate, lua câteva guri din sticla de coniac aflată în spatele dulapului cu alimente. Nu știa de ce simțea nevoia să se ascundă. Nu era ca și cum ar fi devenit o alcoolică. Chiar dacă în ultima vreme înlocuia sticlele mai des, n-avea pentru ce să-și facă griji. Se putea opri oricând, fără vreo dificultate.

O surprinsese prezența lui Gabo, dar mai ales expresia de seninătate și voie bună de pe figura lui. Parcă toate ridurile și paloarea prin care-l îmbătrânise cancerul ar fi dispărut peste noapte. Nu știa ce să creadă. S-ar fi convenit să se bucure sau era încă una din înșelătoriile Monstrului?

După ce încercase s-o liniștească, el se învârtea sprinten prin bucătărie.

– Mmm, ce bine miroase.

Lua câte-o bucată de brânză de capră sau ce mai găsea pe tocător și le arunca în gura larg deschisă. Ouăle și feliile de dovleac sfârâiau în tigaia cu aburi.

– Așteaptă puțin, că numaidecât e gata, l-a certat ea.

L-a obligat să se așeze pe scaun. I-a văzut picioarele trepidându-i de nerăbdare sub blatul mesei. A pus pe un platou ouăle, dovleceii, castraveții și paharul cu suc de morcovi. Când a trecut pe lângă el, Gabo a ciupit-o de fund. I-a privit fața mare și zâmbitoare.

– Sunt eu, mami, în carne și oase.

Sofia s-a abținut să spună că ar fi preferat să-i telefoneze doctorului, să-l întrebe dacă schimbarea aia bruscă însemna cu adevărat un motiv de bucurie. Șansele ca tratamentul să dea rezultate erau destul de mici. Nu atât de repede, cel puțin.

Poate că totuși există și miracole, nu-i așa? Vreau să cred, vreau să cred. Redeschise ochii și acolo se afla Gabo cel dintotdeauna, ca și cum ultimele luni ar fi fost doar un coșmar din care abia se trezise. Oh, mulțumesc, Doamne, mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! Cu lacrimi de recunoștință rostogolindu-i-se peste obraji, s-a repezit să-și strângă soțul în brațe. Luat pe nepregătite, el s-a sufocat din cauza dumaticatului pe care tocmai îl mesteca. A înghițit cu greu și, roșu la față, a zis:

– Totul va fi bine, mami.

Emoțiile reținute în ea de atâta timp i-au zguduit trupul ca o furtună.

– Sunt, sunt at-atât de fe-fericită, a silabisit printre sughițuri.

Gabo a întins palmele și i-a șterse lacrimile.

– Haide, potolește-te, că inunzi bucătăria.

Printre hohotele de plâns și-au făcut loc și câtva hohote de râs neconvingătoare. Sofia s-a oprit brusc, și-a tamponat fața cu-n șervețel și s-a grăbit spre telefon.

– Oh, trebuie să-i spun Irenei, o s-o chem aici, vom da o petrecere...

Degetele lui i s-au agățat cu o forță surprinzătoare de braț.

– Așteaptă, să nu ne grăbim.

Pentru o clipă, îi dispăruse buna dispoziția.

– Da, ai dreptate. Nu e nicio grabă.

S-a așezat pe scaun și l-a privit în tăcere cum înghițea cu poftă alimentele dietetice, de parc-ar fi fost o friptură la grătar. Obişnuiau să-i placă atât de mult adunările cu familia și prietenii de la sfârșit de lună, pe terasa din spatele curții, în mirosul de carne afumată, muzică și vocile pline de veselie.

Exista cu adevărat posibilitatea să-și reia viețile din punctul unde rămăseseră suspendate? De oricâte ori și-ar fi închipuit un asemenea deznodământ, Sofiei tot i se părea incredibil. O umbră de îndoială se încăpățâna să-i dea târcoale. Merita un final fericit, continua totuși să-și spună. Nu ceruse niciodată prea mult de la viață. Se căsătorise din iubire, făcuse un copil. Se mulțumea cu atât. Nu se uita cu invidie în curtea vecinului. Succesul altora o bucura. Multele volume de auto-cunoaștere o învățaseră lucrul ăsta. O modelaseră într-o femeie răbdătoare și tolerantă,

obișnuită să aprecieze partea plină a paharului. Într-una dintre rarele altercații avute în ultimii ani primise reproșul că e lipsită de ambiție. Afirmatia nu o jignise nici măcar pe jumătate cât își închipuise cea care-o formulase, o fostă prietenă căreia încă îi mai trimitea urări de bine cu ocazia sărbătorilor și zilelor onomastice. Dacă Sofia ar fi fost o femeie credincioasă, probabil că ar fi privit boala soțului ei ca pe-o încercare venită de la Dumnezeu. Și-ar fi pus întreaga încredere în puterea divină și ar fi așteptat producerea miracolului. În realitate, nu respingea ideea unei ființe supreme, chiar dacă se născuse într-o familie de atei, ale căror convingeri i-au urmat până-n mormânt.

O minune, își repetă ea în minte. Deoarece, pur și simplu, o merita. A privit cu recunoștință în sus, dar acolo se afla doar tavanul alb și frumos ornamentat, al cărui model îl stabilise chiar ea, după săptămâni de studiere amănunțită a revistelor de arhitectură și design interior.

– Săru-mâna pentru masă, a zis cu veselie Gabo.

Și-a sărutat soția pe frunte și s-a grăbit să ajungă în camera dressing-ului. A ales unul dintre treninguri de pe raft, l-a tras (cu oarecare dificultate) peste corpul slăbit și s-a privit în oglindă. Reflecția l-a făcut să se strâmbe. A schimbat treningul cu altul mai vechi, de pe vremea când încă nu fusese avansat la funcția de administrator și nu începuse să ia în greutate. S-a așezat din nou în fața oglinzii, a tras de umerii hainei, și-a îndreptat spatele. Arăta cât se poate de bine. N-avea cum să obțină un rezultat mai favorabil deocamdată. Nenorocitul de cancer îl transformase într-un bătrân. Arăta și se simțea bătrân. Și-a

alungat repede gândurile negre care-i ținuseră companie în lungile ore de insomnii și singurătate.

Sofia, nereușind să-și revină complet din uimire, l-a privit șocată cum cobora scările.

– Mă duc să alerg puțin, o înștiințat-o el.

– Nu, nu se poate. Ești prea slăbit.

Deodată, Sofia s-a gândit că soțul ei și-a pierdut mințile. Monstrul nu-l slăbise nicio clipă din colți. Nebunia îl însuflețise în felul ăla! A fost proastă să creadă într-o minune.

– Uită-te la mine, a zis Gabo și a făcut cinci genuflexiuni perfecte, cu spatele drept și brațele întinse. Mă simt nemaipomenit. Voi alerga doar puțin și încet. Am nevoie de aer proaspăt.

Dar expresia de teamă de pe chipul ei a rămas neschimbată.

– Mă duc să îl sun pe doctorul Crijanovschi.

Pentru a doua oară, a simțit apăsarea puternică a degetelor lui pe braț.

– Ai răbdare până mă întorc. Pe urmă poți să suni pe cine vrei tu. Îți promit că n-ai de ce să te îngrijorezi.

Gabo și-a lipit buzele uscate de fruntea ei și a ieșit din casă alergând. Își simțea inima gata să explodeze și o ceață groasă i s-a așezat peste ochi. Încă puțin, încă puțin, s-a încurajat, simțind cum privirea Sofiei îl urmărea din pragul casei. Imediat ce-a la intersecție, a cotit la dreapta. Patru, trei, doi, unu... S-a ținut cu ambele mâini de stomac și a vomitat în verdeța de lângă trotuar un șuvoi de resturi de mâncare și lichid. Efortul l-a doborât. S-a așezat în genunchi și trupul i s-a cutremurat de câteva ori. Din

fericire, nu se mai afla nimeni pe stradă. Își va duce planul până la capăt, indiferent dacă avea să-l omoare. Fiecare celulă a corpului său slăbit, fiecare tendon, mușchi, vene și tot ce l-ar mai putut servi în lupta asta, nimic nu trebuia cruțat. Observase cât era de ușor să renunțe. Închidea ochii și suferința se pierdea treptat. Un singur pas și marele necunoscut l-ar fi primit cu brațele deschise. Nimicul. Nici chinurile veșnice, despre care citise într-o broșură a bisericii catolice găsită pe noptiera patului de la spital, nu l speriau mai mult. Ideea de gol, de dispariție i se părea insuportabilă. Se imagina pe sine ca o linie trasată cu creionul, iar moartea era guma de șters, trecând repede și nelăsând în urmă nicio dovadă a existenței lui. Doar o foaie albă, bună de reciclat.

Lichidul lăptos din fața ochilor începea să i se subțieze. A redescoperit conturul străzii și pata de albastru de deasupra. Și-a reglat respirația. Calm. Nu era deloc obișnuit să i se-ntâmpie așa ceva. După atâta zile de imobilizare, efortul l-ar fi doborât și pe un om sănătos. În timp ce-și trăgea un genunchi în față și se pregătea să se sprijine de el, a repetat în gând numele care-l determinase să coboare din pat. Ena. I-re-na. Fusesse o revelație.

S-a folosit de ambele brațe ca să-și împingă trupul în sus. A tras rapid și celălalt picior de sub el. Și-a recăpătat echilibrul fără dificultate. De-acum lumea înconjurătoare a redevenit clară, iar el se simțea viu. S-a aplecat și a scuipat de câteva ori, până ce a scăpat de mare parte din gustul amar al salivei. S-a pus din nou în mișcare. Nu mai alerga. Ar fi vrut s-o facă, să grăbească lucrurile, dar se forțase deja prea mult.

Dacă voia să reușească, trebuia să-și dozeze energia rămasă. Era o prostie să se forțeze să-și depășească limitele, să se epuizeze complet și să fie găsit inconștient în mijlocul străzii deoarece n-a dovedit suficientă istețime încât să-și controleze impulsurile. Întreaga viață avusese grijă să judece totul la rece, să nu facă nimic fără a se gândi înainte de zece ori. Timpul petrecut să-și programeze fiecare mișcare, să ia fiecare decizie îl scutea de posibilele complicații și supărări. N-ar fi fost niciodată în stare să se aventureze la un drum lung fără să fi studiat înainte fiecare kilometru care trebuia parcurs. Unul dintre coșmarurile care-l chinaseră nopți la rând, în perioada când Sofia îl obliga s-o însoțească în voiaje prin străinătate, îl arunca într-un oraș necunoscut, unde locuitorii vorbeau o limbă ciudată (uneori se exprimau doar prin gesturi), iar el se străduia să-și dea seama unde se află, alerga fără oprire pe străzile scrise cu litere asiatice sau arabe și nimeni nu reușea să-l lămurească, simțea că se sufocă și se trezea tremurând din cauza unei transpirații reci și abundente. „Iar te-ai pierdut?” glumea Sofia. Îl deranja puțin ironia ei. Se rușina de fapt de acea slăbiciune căreia nimănui nu-i mai era cunoscută. Măcar Sofia nu se apucase să le povestească prietenelor despre așa ceva. O aprecia pentru faptul că viața lor intimă rămânea un subiect tabu. De-a lungul timpului, nu avusese surprize în privința ei. Devenise soția echilibrată, discretă și iubitoare la care se așteptase. Mersese direct la sigur, fără vreun risc. Nu însemna că nu o iubise ori că n-o mai iubea încă. Îi dăruise tot ce și-ar fi dorit de la o femeie. Relația lor amoroasă nu ducea lipsă de condimente. N-avea motive să se plângă. Dimpotrivă, se

putea considera foarte norocos. Dar norocul n-avea nicio treabă aici. Și-l făcuse singur, cum s-ar zice.

Gabo s-a sprijinit de spătarul unei bănci și a rămas câteva minute așa, fără a sta în picioare și-n același timp fără a se așeza, respirând cu regularitate și uitându-se în jur, mai întâi la cerul curat, unde trei vrăbii zburau una după alta, de parc-ar fi jucat leapșa, apoi la verdeța pomilor, la gardurile proaspăt vopsite și la trotuarele recent măturate. Trecuse cel puțin o lună de când stătuse în aer liber, la o asemenea depărtare de casă (numai câteva sute de metri) și mai ales de unul singur. Într-o măsură oarecare, l-a surprins aparenta armonie aflată la o aruncătură de băț de camera lui, de la a cărei fereastră totul părea mohorât și deprimant. S-a gândit că perioada cât rămăsese acolo, cu scopul de a nu-și consuma inutil energia atât de necesară în lupta cu cancerul, îi făcuse mai mult rău. Redescoperirea deodată o poftă de viață pe care n-o mai simțise de când o cunoscuse pe Ena.

A ajuns în sfârșit în fața porții. La început n-a recunoscut gardul, din cauza noii culori, un albastru aprins, ca sutele de case văzuse în Jodhpur, unde fusese împreună cu Sofia, înainte de-a primi vestea că era însărcinată. A interpretat ca o ironie faptul că tocmai în momentul ăla se gândea la cele două femei din viața lui, soția și fiica, de parcă acestea s-ar fi aliat împotriva celei de-a treia. Și-a trecut palma peste creștetul capului (altădată ar fi părut că-și aranjează părul), gest simulat de fiecare dată când voia să-și îmbroscăteze gândurile. S-a înălțat pe vârfuri și a privit în curte. Așa cum se aștepta, mașina nu se afla acolo. Ce puțin încă șase ore George, soțul Enei, avea să fie plecat la

serviciu. N-ar fi bătut în retragere oricum, chiar dacă l-ar fi găsit acasă. Era un funcționăraș bleg, lipsit de imaginație și orgoliu. Oricine în locul lui și-ar fi dat seama că-l înșală soția. Gabo și Ena nu făcuseră un mare efort să se-ascundă, iar George se purta în așa fel încât părea că se străduia să nu-i încurce. Venea obosit de la muncă, de multe ori lucra până târziu sau în weekend-uri. Gabo ajunsese la concluzia că umbla de fapt prin baruri sau cine știe pe unde, numai să nu-și descopere soția în pat cu altul. Telefona aproape de fiecare dată înainte de-a ajunge acasă. Într-un fel, Gabo se gândea cu milă la el. Ar fi vrut să-l urască, dar nu reușea. „Ce-ai văzut la individul ăsta, de ce continui să stai cu el?” o întrebase pe Ena. Îi spusese că era un om de-o bunătate cum nu mai văzuse la nimeni altcineva. „Nu-i neapărat o calitate”, replicase el. Dar, în general, nu-l includeau în discuțiile lor. Devenea un simplu obiect de decor, uitat pe un raft unde nici măcar nu te deranjezi să îndepărtezi praful.

Gabo s-a ridicat încă o dată pe vârfuri, până ce-a reușit să apuce cu degetele zăvorul și să-l tragă. S-a strecurat pe lângă poarta deschisă pe jumătate. Deși mai procedase în același fel de zeci de ori, o emoție puternică l-a făcut să tremure din toate tendoanele. De frică să nu cadă, s-a sprijinit cu spatele de poarta închisă. Boala naibii!, m-a transformat într-un nenorocit de papă-lapte. S-a încordat, a tras un scuipat spre stânga și gestul ăsta a părut să-l încarce cu hotărârea de care-avea nevoie să se pună-n mișcare, să traverseze cu pași mari și siguri distanța până la prispa casei, să-și ridice pumnul și să lovească în ușa din lemn

masiv de patru ori, să se dea puțin înapoi și să aștepte cu spatele drept, cu picioarele bine înfipite în pământ.

– Hello, șoricico, i-a zis apoi, cu-n zâmbet larg pe figură, femeii aflate în pragul ușii.

A profitat de paralizia ei temporară și s-a invitat în casă. Nu-i mai păsa dacă-l vedea vreun vecin, dar știa c-ar fi deranjat-o în schimb pe Ena, indiferent de modul în care aveau să se-așeze lucrurile. Ea nu se mișcase din loc. Doar se rotise înde-ajuns încât să-l poată privi cu atenție, să se asigure că era cât se poate de real, chiar dacă arăta atât de slăbit, ca o haină intrată la apă.

– Tu nu ești normal, i-a zis în cele din urmă.

Cu aceeași siguranță, Gabo s-a apropiat și a petrecut brațele în jurul ei, a sărutat-o pe frunte și s-a aplecat, să ajungă la buze. Ena i-a lipit ambele palme pe piept și-a împins încet, până ce a reușit să se elibereze.

– Stai pe canapea și așteaptă-mă. Am nevoie de cinci minute, să fac o cafea tare, să mă dezmeticesc. Vrei și tu una?

– Nu pot, tratamentul...

– Așa e, scuze. Așteaptă!

Înainte de-a intra în bucătărie, Ena a privit înapoi, spre silueta bărbatului cufundat în canapea, cu umerii abia depășind spătarul. Pentru o clipă și-a spus că era o înșelătorie, că acolo se afla un impostor, nicidecum acel Gabo al cărui trup ar fi trebuit să umple întreaga cameră, a cărui prezență s-ar fi făcut remarcată chiar dac-ar fi fost înconjurat de câteva mii de oameni. A umplut o cană cu apă, a vărsat-o în ibric și-a aprins focul pe aragaz. S-a îndreptat spre raftul unde ținea cutia cu cafea, dar la

jumătatea distanței s-a răzgândit. A mers la frigider, a luat o sticlă de vin alb, folosită la gătit, i-a scos dopul și a lăsat lichidul să-i alunece pe gât până ce i-au dat lacrimile. Un spasm i-a străbătut întregul trup. Nu obișnuia să bea și cu atât mai puțin vin alb. Asta nu-a împiedicat-o totuși să ducă încă o dată sticla la gură. A înghițit, s-a strâmbat, și-a supt limba până ce gustul amar a dispărut aproape complet. A simțit cum i se-ncălzesc măruntaiele. A luat cutia de pe raft, a numărat patru lingurițe de cafea (nu folosea niciodată mai mult de trei), le-a pus în apa fierbinte, a rotit lingurița și-a așteptă până când cafeaua s-a umflat, amenințând să se reverse din ibric. A oprit focul, a adăugat o linguriță cu apă rece și a numărat în gând până la treizeci. George îi propusese de nenumărate ori să cumpere o cafetieră, dar o atrăgea ritualul ăsta, devenise ceva ce făcea parte din ea, un obicei la care nu voia să renunțe. De când se retrăsese din ocupația de contabilă descoperise multe lucruri, gesturi sau obiceiuri, idei și gânduri, mici detalii surprinse de-a lungul unei zile oarecare și-a căror repetiție o aruncase într-un fel de buclă în timp. Trei sferturi din zilele unui an însemna pentru ea o singură zi repetabilă. Gabo îi distrusese echilibrul ăsta. Până de curând se gândise la el ca la un salvator, de parcă și-ar fi întins brațele lungi și puternice și-ar fi pescuit-o din apa unde se îneca în tăcere, fără să se zbată, fără a se chinui să se ridice la suprafață și să strige după ajutor. Nici măcar nu știuse că avea nevoie de ajutor. Trebuie să i-o spună el, să-i arate pericolul cu degetul. Pentru o lungă perioadă se convinsese că avea dreptate și-i fusese mai mult decât recunoscătoare. I se abandonase complet.

Ținând cu ambele mâini cana aburindă, Ena a trecut pe lângă canapea și s-a așezat în fotoliul din fața lui Gabo. El avea același zâmbet pe figură, un amestec de vinovăție, încordare și voie bună.

– Nu vrei să stai lângă mine? o îndemnat-o, mângâind cu palma buretele canapelei.

Dar Ena avea nevoie de un obstacol între ei (măsuța de cafea), așa că l-a refuzat. S-a lăsat pe spate, și-a încrucișat picioarele și a continuat să țină cana în mâini, mai mult ca să aibă o ocupație, să o poată folosi ca pe-o scuză în caz de nevoie.

– Ei, bine? a zis ea.

– Nu ne-am mai văzut de-o jumătate de an. Asta-i tot ce poți să-mi spui?

– La ce te așteptai?

– Nu știu. Poate ce mai faci sau cum o mai duci, mă bucur să te văd, chestii de genul ăsta.

În ciuda atitudinii defensive, tonul lui rămase neutru, puțin ironic. Dar era obișnuită.

– Mă îngrijorează, de fapt, să te văd aici.

– De când m-am îmbolnăvit, nu mai știu nimic de tine, a zis Gabo. Niciun mesaj, cât de simplu...

– Ai venit ca să-mi faci reproșuri?

– Nu. Adevărul e că mi-ar fi plăcut să te văd, măcar o singură dată.

– N-aș fi suportat eu să te văd așa. Aveam nevoie de liniște, aveam nevoie să mă gândesc la mine.

– Dar la noi, la noi nu te-ai gândit?

– Nu mai exista noi. Aveai nevoie de familia ta și ei aveau nevoie de tine.

Îl vedea cum se împutinează și mai mult. Umerii păreau să i se surpe în timp ce se apleca să-și sprijine coatele de genunchi. Ena s-a uitat în cană, apoi a sorbit din cafea.

– Toată perioada asta a fost un chin, a zis Gabo. Nu mai suport, nu mai rezist să le văd mutrele alea prefăcute. Și nevastă-mea și toți ceilalți, râd și fac glume, se poartă ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Nici nu zici că am cancer, parcă li se pare că m-am pricopsit mai degrabă cu o simplă răceală și se feresc să discute despre așa ceva, până și afurisitul de doctor, cu rânjetul și cu bancurile lui, lua-i-ar dracu', pe fiecare-n parte!

– Nu vorbești serios, ești supărat. Sigur că nimeni nu-și dorește decât să te faci bine.

– Până și George?

Ena îi înfruntă privirea.

– Ce legătură are el?

– Și el își dorește să mă fac bine?

– George nu te urăște. Chiar dacă te-ar urî, tot n-ar vrea să te vadă...

– Să mă vadă mort?

– Să te vadă suferind în felul ăsta.

– Bunul, drăguțul de George.

– N-ai niciun drept să vorbești așa despre el.

Gabo a rămas o vreme cu fruntea plecată. Ena îi vedea spatele încovoindu-i-se la fiecare inspirație.

– I-ai spus despre noi? a zis el.

– Ce motiv aș fi avut?

– Nu crezi că știe, totuși?

– Dacă știe, are prea mult bun-simț ca să mă întrebe.

– Eu nu l-aș numi bun-simț. E vorba mai degrabă de lașitate.

Ena s-a gândit că i-ar fi putut arunca în față cafeaua. Nu voia să-i suporte comportamentul ăla mitocănesc, oricât de bolnav ar fi fost.

– Dacă ai venit să mă jignești, poți să pleci. De fapt, poți să pleci oricum.

Pentru a-și întări cuvintele, s-a ridicat în picioare. Dar el nici măcar nu și-a mișcat poziția de pe canapea. Doar și-a ridică spre ea fața plină de vinovăție.

– Iartă-mă, șoricico, sunt doar supărat că n-ai mai vorbit cu mine deloc.

– Până la urmă, ce dorești?

– Ții minte că planificasem să mergem în Valparaíso?

Ena s-a gândit în primul rând la cât de diferit suna vocea lui, în comparație cu timbrul puternic și clar de altădată. A încercat apoi să-și reamintească ce însemna numele ăla. Era un oraș, desigur, dar de unde? Când discutaseră despre el?

– Valparaíso, din Chile.

A, da! N-a surprins-o faptul că-i fusese atât de greu să-și dea seama despre ce era vorba. Într-una din discuțiile lor, remarcaseră cât de mult îi plăcea soției lui, Sofia, să călătorească, pe când ea nu vizitase decât două orașe din Europa, în timpul adolescenței. „Alege o destinație, oriunde vrei tu, și o să te duc acolo”, o îndemnase Gabo. Iar ea spusese simplu, fără a sta pe gânduri, Valparaíso. Cu puțin înainte dăduse pe internet de-o poză a orașului, cu clădirile vopsite în culori vesele, și poate deoarece cu doar o zi în urmă văzuse un documentar despre reîncarnare care-

i lăsase o impresie puternică, avusese senzația că i se părea foarte cunoscut orașul ăla din Chile, deși până atunci nici nu știa că există. Așa că fusese mai mult o prostie de moment. O joacă. Mai târziu, de fiecare dată când Gabo readucea în discuție călătoria, în loc să-i spună că n-o încânta de fapt zborul de peste cincisprezece ore, că nimic pe lume nu merita un asemenea efort, cu atât mai puțin un oraș ales la întâmplare, continua să-l amâne de fiecare dată și-n același timp nu-și dorea să renunțe complet, chiar dacă după o scurtă perioadă ajunsese la concluzia că reîncarnarea însemna o fabulație la fel de naivă ca zecile de alte variante ale vieții după moarte și tocmai gândul ăsta din urmă o reținea să se lase purtată spre orice destinație a cărei distanță presupunea să o parcurgă stând într-un tub de tablă prevăzut cu aripi și motoare, un aparat construit de oameni, iar despre oameni se știe că sunt supuși greșelilor, așa că până la urmă frica învingea curiozitate, dar nu chiar de tot, deoarece Valparaíso continuase să facă parte din aventura lor, a ei și-a lui Gabo, un detaliu semnificativ tocmai prin aparenta-i micime. De astă dată, totuși, nu mai exista niciun motiv să continue cu iluziile.

– Nu cred că reușeam să mergem vreodată acolo, a zis.

– Am avut mereu totul pregătit. Trebuie doar să fac rezervările pentru bilete și cazare. În rest, fiecare detaliu e trecut în agendă. Ce merită să vizităm, unde găsim cele mai bune meniuri, am pregătit și câteva surprize.

Vorbește la prezent, a remarcat Ena. Fiindcă nu știa cum să-i răspundă, a luat o gură de cafea. Observa cum ideea călătoriei părea să-l fi însuflețit pe Gabo. A simțit impulsul să se ducă și să-l strângă în brațe, dar și-a dat seama c-ar fi

făcut-o doar din milă. Faptul că se gândea în felul ăsta la el, că descoperirea cum pasiunea de altădată se risipise complet, îi aducea o liniște interioară pe care doar crezuse c-o avusese până atunci. A fost nevoie să-l vadă acolo, pe canapeaua ei, murind sau mai degrabă încercând să fugă de moarte, ca să ajungă la concluzia fermă că într-adevăr aventura lor nu însemnase nimic, că fusese doar o nebunie de moment. O confuzie, da, nimic mai mult. Îi părea rău pentru el, dar totodată nu-l putea ierta că profitase de slăbiciunile ei și-o sedusese. Nu-și dorea decât să-l determine să plece.

– Cum rămâne cu familia ta? l-a întrebat, ca să câștige timp de gândire.

– O să divorțez. Imediat ce ne întoarcem, găsesc un avocat priceput și aranjez să închei totul rapid și fără dificultăți.

– Imaginează-ți ce ar însemna asta pentru Sofia.

– Mi-am pierdut prea mult timp din viață gândindu-mă la binele altora și mai puțin la al meu. Va supraviețui.

– Dar tu, tu vei supraviețui?

– Dacă te am pe tine, nu mă va opri nimic. Vreau să trăiesc, vreau să te iau de soție și să te fac fericită.

Se ajunsese prea departe și trebuia să-i pună capăt. Ena a depus cana pe măsută și-a adoptat o atitudine defensivă.

– Uite ce-i! Eu sunt fericită acum. Îl iubesc pe George și nu voi divorța de el. Nu știu cum de ți-au intrat toate astea în cap, dar e doar o fantezie. Vreau să te întorci la familia ta, să uiți de mine. Îți doresc să te însănătoșești. Ai face bine să pleci, nu mai avem ce altceva să ne spunem.

Era aproape la fel de surprinsă de hotărârea din vocea ei pe cât părea Gabo de cuvintele auzite. A rămas câteva momente încordat, cu umerii împinși în spate, pregătit de o contraofensivă. Apoi s-a prăbușit complet, de parcă toate oasele i s-ar fi frânt în același timp. „Mă omori”, i s-a părut Enei că l-a auzit spunând, dar nu avea să fie sigură niciodată, poate că fusese doar un oftat interpretat de ea astfel, dintr-un sentiment de vinovăție. Sau poate că acuzația se auzise cât se poate de clar, iar remușcările apărute mai târziu aveau s-o reducă la un simplu oftat. Deocamdată însă un singur gând o preocupa pe Ena, și anume cum să-l scoată din casă pe bărbatul ăla cufundat în canapea, neafișând intenția de-a pleca de bunăvoie. A mers până la ușă și a deschis-o. I se părea suficient de sugestiv. Dar el continua să zacă acolo și să privească prin covorul plușat și dincolo de parchetul din lemn masiv. Abia când a tușit, întâi discret apoi cu putere și prelung, fără a se clinti din pragul ușii, Ena l-a văzu cum revine la realitate.

Gabo s-a folosit de brațe ca să-și împingă trupul în sus. Genunchii îi tremurau și se rugă să-l poată susține, măcar până ajungea în stradă. Ce avea să se-ntâmpile pe urmă nu-l mai interesa. Cățea, i s-a adresat în gând, ești o cățea nerecunoscătoare! A făcut tot posibilul să nu se uite în direcția ei și să nu-i arunce cuvintele alea în față, chiar dacă le merita atât de bine. Când s-a dezechilibrat și i-a simțit atingerea degetelor – fiindcă ea se grăbise să-i ofere ajutorul – s-a ferit ca și cum ar fi fost construită din fier încins. A fost inundat de hotărârea subită să continue să lupte, să supraviețuiască, măcar pentru-a le face în ciudă ticăloșilor care se așteptau să-l vadă crăpând într-un

moment sau altul. Avea să le demonstreze că rămăsese bărbatul puternic dintotdeauna. Oho-ho, o să le-arate el! Ducă-se naibii cu toții. Ștoarfa de Ena, cum și-a permis... N-a mai văzut nimic în fața ochilor.

În același timp intra pe poartă George. Scăpase de la serviciu ceva mai devreme și avea brațele încărcate cu preparate pentru grătar și cutii de bere. Voia să sărbătorească, împreună cu soția lui, o recentă mărire de salariu. Când a descoperit-o în fața casei, aplecată peste trupul unui bărbat, zâmbetul i-a dispărut de pe figură. Șocul l-a determină totuși să scape ceva din brațe și nici nu l-a ținut multă vreme pe loc. O viață trăită în calm îl ajută să reacționeze cu stăpânire de sine în orice situație, oricât de provocatoare. S-a apropiat și depuse cu grijă pachetele pe trepte. Ena îl privea încurcată. Obrajii îi roșiseră, dar nu atât din cauză că fusese surprinsă în felul ăla, cât din cauza efortului de a-l susține de subsuori pe bărbatul așezat în fund, cu o privire rătăcită. George l-a recunoscut imediat, deși arăta foarte diferit de când îl văzuse ultima dată.

– A venit în vizită și acum voia să plece și nu cred că mai poate, i-a explicat Ena. E foarte slăbit.

Asta remarcase și el. Omul nu părea în stare să facă niciun pas de unul singur. Cumva reușise totuși să ajungă până la casa lor. George își imaginase uneori cum avea să se deruleze o posibilă confruntare cu el, dar nimic nu l-a pregătit pentru așa ceva. A descoperit cu surpriză satisfacția de a-l privi cum se stingea încet, pe pavelele recent înlocuite din curtea lui. S-a muștrătat imediat, cu sinceritate. Nimeni nu merita o asemenea soartă.

– Știu unde locuiește. O să-l duc până acolo cu mașina, nu cred că mai poate merge.

Ena a încuviințat cu o mișcare a capului. Trăsăturile i se relaxaseră. Faptul că nu descoperea pe chipul ei vreo urmă de vinovăție l-a ajutat pe George să-și păstreze simțul practic. Avea să discute mai târziu despre asta sau puteau uita că s-a întâmplat. Era un deznodământ mai mult decât satisfăcător.

S-a aplecat să-l ridice pe Gabo. Nu-și dădu seama dacă întâmpină rezistență sau pur și simplu se dovedea a fi mai greu decât își închipuise.

– Va trebui să mă ajuți puțin, i-a zis. Te duc acasă.

I-a văzut maxilarul încleștat și privirea devenită deodată lucidă și încărcată de aversiune. Dar Gabo nu i s-a împotrivit. Și-a petrecu brațul drept pe sub subsuoara lui l-a cuprinse de mijloc. Îi susținea aproape întregul trup, lung și slăbănog. S-au pus încet în mișcare. Se simțea ca și cum ar fi cărat un schelet.

– Hai, ușurel, l-a încurajat. Nu e nicio grabă.

Degetele lui Gabo i se înfingeau în umăr, cu o putere nebănuită. George nu-și dădea seama dacă o făcea pentru că avea nevoie de mai multă susținere sau pentru a-i demonstra cine știe ce. Durerea devenise pregnantă, dar avea să continue să strângă din dinți și să arate că nu-l deranjează, indiferent dacă simțea că i-ar fi putut disloca umărul. Ena se întorsese în casă și probabil că-i urmărea de la fereastră.

După alte câteva minute interminabile au trecut de poartă. George l-a sprijinit pe Gabo de mașină până ce a deschis portiera și a dat scaunul mai în spate. A avut

nevoie de ceva efort până să reușească să-l instaleze înăuntru. S-a gândit că acesta se încorda dinadins, ca să-i îngreuneze treaba, dar desigur că de vină erau doar încheieturile înțepenite. Amândoi voiau să scape mai repede unul de celălalt. Înainte de-a învârti cheia în contact, l-a văzut pe Gabo cum se chinuia să spună ceva. George a așteptat în jur de zece secunde, cu auzul încordat. Până la el a ajuns doar un sunet asemănător cu desfacerea unei sticle cu vin fermentat.

– E în ordine, nu te forța, a zis și-a apăsă ușor pe accelerație.

S-a gândit încă o dată la cât de mult așteptase momentul ăsta. Într-un fel sau altul, plătim pentru greșelile noastre. Avusese răbdare. Nu se putea bucura fără rezerve pentru felul în care-și primea Gabo pedeapsa, dar nici nu-l compătinea. Știa că, dacă ar mai fi existat vreo vlagă în el, confruntarea aia ar fi decurs cu totul altfel. A observat cum acesta îl fixa cu dușmănie. Nu merita să fie tratat astfel. Nu după câtă înțelegere dăduse dovadă. Ar fi putut, de exemplu, să-i facă o vizită Sofiei și să-i vorbească de aventura soțului ei. Doar gândul că era ceva trecător în determinase să îndure și să aibă răbdare, să nu ia decizii pripite. Nu există căsnicii perfecte. Ena făcuse o greșală, dar se putea repara. Era în stare să o ierte, cu condiția să fie singura abatere de genul ăla. Readucerea aminte a faptelor l-au făcut pe George să resimtă aversiune pentru bărbatul de lângă el. A rostit în sfârșit cuvintele păstrate de atâtea vreme în minte:

– Cred că până la urmă trebuie să-ți mulțumesc. După cele întâmplare, relația mea cu Ena a devenit mai puternică.

Am ajuns să ne cunoaștem mai bine. Sexul e mai grozav ca oricând...

Nu va avea ocazia să enumere restul beneficiilor apărute în căsnicia lui.

Mașina prinsese viteză. Adunându-și toate forțele împrăștiate prin corp, Gabo s-a smucit de pe scaun și s-a agățat cu mâinile de volan.

– Futu-ți! a reușit să-și audă glasul, acompaniat de strigătul de surprindere și disperare al lui George și urmat de scârțâitul roților și-a tablei frecate de asfalt.

Și-a pierdut cunoștința înainte ca mașina, după o rostogolire în lateral, să se izbească de stâlp și cioburile să-i taie pielea de pe față. Va trebui să se mulțumească doar cu scena improvizată de imaginație a unui George propulsat prin parbriz și împrăștiat pe șosea, cu membrele contorsionate și capul roșu și lichid.

– A murit? vor fi primele lui cuvinte când se va trezi, cu surprindere, pe patul de spital, unde va continua să creadă, până la ultima suflare, că va avea să plece pe propriile picioare, spre un alt început.

Reconstituire

(fișă de arhivă)

MARTORUL I. Că parcă m-ar interesa pe mine dacă m-ai crede sau nu. Degeaba-mi spui ce-a jurat cutare sau nu mai știu cine. Eu am ritualul meu, de mai bine de zece ani. La cinci jumate, fără niciun minut în plus, trezirea. N-am nevoie să pun ceasul să-mi țârâie. La fel se-ntâmpla și când lucram la cooperativă. Trebuia să fac naveta. Două ore dus și altele două întors. Dar n-am întârziat niciodată. I-ai putea întreba pe vechii mei șefi de echipă, oameni corecți și serioși, dacă te interesezi și-i mai găsești în viață. Erau mai tineri ca mine, dar acum nu mai există regulă, mor oamenii de tineri, ca muștele, uite-așa, fără motiv, ceea ce nu se-ntâmpla înainte decât foarte rar. În zilele astea se duce omul la doctor și ăla îl trimite acasă fără să-l controleze cum trebuie. Stres, îi zice, toate ți se trag de la stres, ia-o mai ușurel, odihnește-te. Dacă nu poți să dormi, e de vină stresul. Dacă îți ies bube pe piele, e de vină stresul. Dacă te doar stomacul și n-ai poftă de mâncare, ai ghicit, tot stresul e de vină. Boala secolului, ce mai!

Na, că mă ia gura pe dinainte. Dumneata poți să-mi pui pauză, nu mă supăr. Cred și eu că ai avea altceva mai folositor de făcut decât să ascuți la ofurile unei bătrâne.

Îți spuneam că eu la șase am văzut-o chiar acolo, dinaintea blocului, și pot să depun mărturie pentru asta. Am observat-o imediat. Nici n-aveai cum altfel. Așa femeie tânără și frumoasă, înveșmântată toată-n alb și trează la ora aia. Dădea târcoale de colo-colo, nu-și găsea deloc liniștea. M-am întrebat ce problemă o fi muncit-o. Că se citea pe fețișoara ei cât era de disperată. Parcă voia să facă ceva și nu știa cum. Vedeam cât de încruntată se ținea când pășea cu fruntea plecată. O vedeam bine, chiar dacă ai crede că-i o distanță prea mare pentru cineva de vârsta mea. N-am avut niciodată nevoie de ochelari. Îl moștenesc pe tata. A trăit până la nouăzeci de ani și până-n ultima clipă îi băga mamei ața în acul de cusut fără vreun efort. La puțină vreme s-a prăpădit și ea. Nu putea să se descurce fără ajutorul lui și s-a amărât prea mult. Când o viață întreagă o petreci lângă cineva, ți-e greu să te dezobișnuiești și să începi să trăiești de unul singur. Asta te poate omorî, oricât de bine te-ai ține cu sănătatea. Al meu s-a prăpădit de tânăr, așa că poți spune cumva c-am avut noroc. Accident de aviație. Tocmai ce-l promovaseră...

Așa, domnule, trage-mă de mânecă. Nu-i cu supărare.

Și ziceam că se-nvârtea tânăra femeie pe-acolo și din când în când se oprea în fața blocului și se uita țintă la el, de parcă era gata să-și facă curaj și să intre. Dar imediat o lua de la capăt. Dacă eram îmbrăcată, coboram să o-ntreb

ce o necăjește. Sfatul altuia poate să fie de ajutor în cazurile astea. Și acuma îmi pare rău că n-am făcut-o.

La șase și-un sfert fix s-a mai uitat o dată la bloc, a tras aer în piept și s-a apropiat de ușă. Avea cheie.

MARTORUL II. Din păcate, nu am cum să fiu absolut sigur. Îmi duceam copiii la școală. Putea fi oricât între șapte și șapte treizeci. Mai mereu se uită câte ceva sau unul dintre copii se trezește că are nevoie urgentă la toaletă. Se întâmplă numai când soția lucrează în schimbul trei și mă ocup eu de treaba asta. Dacă s-ar fi aflat ea în locul meu, v-ar fi spus cu precizie maximă când ar fi văzut-o pe femeia aceea. Chiar are atât de multă importanță? Am înțeles că faptele sunt cât se poate de clare. Nu știu în cel fel v-ar mai putea ajuta declarația mea. A trebuit să mă învoiesc de la serviciu ca să ajung aici. Nu era momentul cel mai potrivit. Dar, în fine, dacă insistați...

Am auzit-o pe fetiță, pe Ana, țipând. Ieșise pe scară. Am crezut că s-a lovit. M-am dus repede și acolo stătea femeia. Se uitau una la alta și păreau la fel de speriate. Mai târziu, Ana mi-a spus că a crezut că era o fantomă. Arăta ca una. Dacă-aș fi dat deodată așa peste ea, fără să mă aștept, cred că m-aș fi speriat și eu puțin. Îmbrăcată toată în alb și cu părul lung și împrăștiat. Chiar părea scoasă dintr-un film de groază. I-am dat bună dimineța și nu știu dacă mi-a răspuns. O fi șoptit ceva în timp ce urca scările mai departe, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Părea fixată pe ceva. Se uita prin noi, parcă nici n-ar fi existat. Aia mică și-a revenit cu greu din sperietură. A dormit greu noaptea, lângă maică-sa.

MARTORUL III. Că doar n-a fost o fantomă, corect? Nu cred eu în bazaconii de-astea. În plus, a lăsat urme pe jos, după ce tocmai dădusem cu mopul. Nici nu și-a cerut scuze, nici nimic, a trecut așa, ca bezmetica. Mi-a venit să strig după ea, să-i atrag măcar atenția că nu e frumos să-ți bați așa joc de munca altuia. Așa trec unii și în viață, fără vreo jenă. Calcă pe alții în picioare. Nu mă supăr eu de obicei din atâta, dar uneori știți cum e, o picătură în plus și gata, ți le-amintești pe toate.

Ora? Cam opt fără douăzeci. La fix termin mereu și mai aveam un singur etaj.

MARTORUL IV. Pe scurt, da. Nu am nimic important de spus. Ora șapte fără opt minute, da. Eram în întârziere. Am trecut pe lângă ea fără să îi acord atenție. Pierdeam autobuzul, da. Am recunoscut-o din descrierile celorlalți, da. Mai mult de atât nu știu.

MARTORUL V. Ar fi trebuit să-i înfig eu mâna în păr, așa cum aveam de gând, și nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea. M-ați întrebat mai devreme cât era ceasul. Două-trei minute peste ora opt. Încuiam ușa când mă pomenesc izbită într-o parte, mai-mai să mă întindă pe podea și să-mi și scrântesc vreun picior. Neghioaba stătea în loc și se uita la mine ca la felul zece. Ce-i cu graba asta? am întrebat-o. De ce nu te uiți pe unde mergi? Așa poți să ologești pe careva pe viață. Și doar stătea și se uita. M-am gândit că o speriasem, că o luasem prea tare și că nu intenționase până la urmă să dea peste mine. Se mai

întâmplă. Așa că m-am calmat, chiar am făcut o glumă, cum că am scăpat întreagă și nu va fi nevoie să-mi plătească pensie alimentară. Neghioaba, nimica. Nici pâs. Ca și cum ai vorbi cu-n tablou. Am încercat să nu mă enervez. Lumea e plină de idioți. Mi-am încuiat ușa.

MARTORUL VI. Primul pacient îl aveam programat la nouă. Așezam câteva cute pe care le observasem într-un colț al canapelei. Atunci s-a auzit primul strigăt. Pe moment nu l-am băgat în seamă. Nu era ceva chiar neobișnuit. În general mă refer, deoarece rareori se auzea vreun zgomot de genul ăsta prin zonă. Tocmai de aceea am ales să-mi stabilesc biroul acolo. Nu este bine să existe niciun fel de distragere în timpul ședințelor, mai ales după ce reușești, în sfârșit, să-ți transportezi pacientul într-o stare de profunzime unde se distanțează de tot ce-l înconjoară. Nu-mi propun totuși să vă plictisesc prin asemenea explicații inutile.

Când s-a repetat strigătul, am încercat să îmi dau seama de unde provenea. Tonul fusese prea slab ca să realizez că era de fapt o exclamație de spaimă, altfel nu aș fi pierdut vremea și aș fi telefonat imediat la poliție. Înainte aveam biroul în apropierea Universității și niște tineri au închiriat apartamentul de deasupra. Știți cum sunt tinerii. Nu le condamn în niciun fel excesele, dar obiceiurile lor îmi dădeau ședințele peste cap. Ajunsesem să sunt des la poliție. Se făcea liniște o vreme, apoi o luau de la capăt. M-am gândit că se întâmplă și de astă dată la fel. Chiar dacă am avut grijă să caut un spațiu cât mai departe de universități și licee.

Strigătele se întetiseră și ieșisem pe scară, ca să depistez de unde proveneau. Luasem deja decizia să sunt la poliție, dar mi-ar fi convenit ca mai înainte să știu împotriva cuiva făceam plângerea. Poate că se dovedea a fi doar un caz excepțional și se putea rezolva cu un simplu avertisment venit din partea mea.

De-acum nu se mai auzea niciun sunet și mă pregăteam să renunț. Trebuia oricum să îmi sosească pacientul, dintr-un moment în altul. Mă aflam în dreptul apartamentul patruzeci și trei. Ușa s-a deschis brusc și abia dacă am reușit să fac un pas într-o parte. O femeie a trecut repede pe lângă. S-a oprit câteva clipe și a întors fața spre mine. Avea o expresie imobilă, dură, ca a unei statui grecești. Privirea ei parcă m-ar fi fulgerat. Era privirea cuiva care tocmai înfăptuise ori văzuse ceva oribil. Cred că o șocase și pe ea ceea ce tocmai făcuse. Nu ne credem în stare de fapte odioase și când ajungem să le comitem nu ne vine deloc ușor să acceptăm asta. Să nu uităm că până la urmă suntem animale iraționale. Instinctul se află acolo, bine înrădăcinat în noi, nu a fost șters de miile de ani de evoluție. Eu îi cred pe oameni în stare de orice. Tocmai de aceea nu m-am lăsat copleșit de situație. Femeia a coborât scările, fără să se grăbească. Se mișca ușor, ca și cum ar fi plutit.

M-am întors către apartament. Știam că ceva rău se întâmplase acolo. Aveam doar nevoie de o confirmare. Ușa stătea întredeschisă. Am împins-o cu grijă. Am văzut trupul soției, întins lângă canapea. Picioarele soțului se vedeau ceva mai încolo, pe jumătate ieșite din baie. I-am

cunoscut vag. Câteva schimburi de saluturi, de complezență. Îmi făceau impresia unui cuplu reușit.

M-am întors în birou și am sunat la poliție. Dacă doriți, vă pot ajuta să faceți un portret-robot al femeii. Am o memorie vizuală foarte bună. Încă o mai căutați, din câte am aflat. Nu se poate să se fi evaporat pur și simplu. Mi-e teamă să nu își fi luat viața la rândul ei. Se întâmplă destul de des. În locul dumneavoastră, aș începe să inspectez apele Dâmboviței. Îndrăgostiții au tendința să prefere dramatismul. Presupunând, bineînțeles, că avem de-a face cu o crimă pasională. Toate faptele par să indice faptul acesta. Dar știți dumneavoastră mai bine cum să vă faceți treaba.

Vocile și ecoul gesturilor

Își târa cu atenție piciorul de lemn, pentru a nu face vreun zgomot, se lăsa încet pe scaunul tapițat și lipea urechea de perete. Încercase varianta cu paharul întors invers, dar nu i se păruse că ar fi contribuit cu nimic la calitatea sunetului, sau cel puțin nu mai mult decât astuparea celeilalte urechi cu-n dop de vată. Oricum, auzul i se îmbunătățise cu fiecare zi, astfel încât încordarea de la început dispăruse aproape cu totul. Pavlo ajunsese la o asemenea performanță că putea urmări discuțiile cu atâta ușurință de parcă ar fi luat parte la ele – deși numai ca un martor legat la ochi. Cu ajutorul imaginației, reușea să reconstruiască sau măcar să ghicească traseul celor două persoane de dincolo, să știe cam în ce parte a camerei se aflau și de cele mai multe ori, cu o precizie uimitoare, să-și dea seama de activitățile lor indiferent dacă se angajau sau nu în vreo discuție.

Pornind de la tonalitățile și timbrele vocilor, a pașilor care se auzeau cel mai bine în liniștea nopții, Pavlo ajunsese să reconstruiască portretele noilor chiriași. Singura problemă mai serioasă a întâmpinat-o atunci când

și-a pus întrebarea ce nuanță putea avea părul fetei. Stabilise deja că aceasta nu trecuse cu totul pragul adolescenței – „paispe ani, deci” –, sunetul abia perceptibil și cadența pașilor îi sugera că era slabă și înăltuță, trebuia neapărat să aibă măcar câteva urme de pistrui în partea superioară a obrazilor, un nas mic și poate puțin cam sfidător, buze subțiri – „fiindcă dă mult prea repede din gură” a fost singura lui justificare – și ochii albaștri, caracteristici firilor temperamentale. Adunând toate acestea la un loc și folosindu-se de întreaga lui putere de deducție, Pavlo și-a spus că părul fetei n-avea cum să fie decât blond și-a adăugat câteva nuanțe de roșcat, până ce-a ajuns să i se contureze în minte imaginea unei portocale coapte. Totodată, erau mai multe șanse de potrivire între nuanța asta și un nume ca Tia decât orice alte alternative.

În schimb, și ca un motiv în plus (pe lângă acela că numele, Gabo, nu-i era înlocuit cu alte apelative) care să înlăture teoria că existau grade de rudenie, cel puțin unele apropiate, între cei doi, bărbatul căpătase o reflecție total opusă. Se mișca prin apartament cu încetineala unei persoane corpolente și se exprima în același fel. Simplul gest de a-și face auzite cuvintele constituia doar efortul în plus al unui trup mult prea solicitat. Îl auzea tușind destul de frecvent, de parcă încerca să scape de-un dumicat înțepenit în gât. Îi plăcea, ca oricărui gurmand, să mănânce și să bea. Ușa frigiderului se deschidea în medie cam de opt ori pe zi, după zece seara ușa fiind deschisă numai cu scopul de-a scoate de la rece câte-o cutie de bere al cărei fâsâit îi provoca aproape de fiecare dată un căscat curiosului vecin (după care nu se mai făcea simțită nicio

mişcare, iar Pavlo se ridica în sfârșit de pe scaun pentru a mânca rapid ceva și-a se refugia într-un somn consumat cu nerăbdare).

Deoarece discuțiile celor doi nu-l ajutau pe Pavlo să-i înțeleagă atât de mult pe cât și-ar fi dorit, reconstruia în minte tot felul de scenarii pe care în cele din urmă, din lipsă de dovezi, le clasa ca neverosimile. Cel mai ciudat i s-a părut, într-un moment de autocritică și mustrare, că nu fusese niciodată un om obișnuit să-și bage nasul în treburile altora și cu atât mai puțin nu s-ar fi crezut în stare să spioneze cu atâta nerușinare niște necunoscuți. Pentru cineva condamnat ani de-a rândul la o tăcere aproape totală, ocuparea apartamentului vecin reprezenta un adevărat eveniment. Bineînțeles că ar fi fost suficient să se întâlnească întâmplător cu noii chiriași pe palier și să le adreseze un simplu salut pentru-a obține răspunsuri la majoritatea întrebărilor, dar Pavlo nu era cunoscut ca un individ înclinat să ia deciziile cele mai firești.

Concluzia cea mai logică (în opinia lui Pavlo) era aceea că Tia și Gabo aveau ceva de ascuns și existau dovezi suficiente de concrete care să o susțină. În primul rând, pentru că închiriaseră tocmai acel apartament de la periferie, nelocuit de-aproape un an. Apoi, de ce bărbatul ieșea întotdeauna singur și lipsea numai perioade scurte de timp? Conversațiile lor, oricât și-ar fi dat silința să le găsească un înțeles ascuns, se concentrau pe subiecte banale, cum ar fi vreun film care tocmai rula la televizor.

Într-o seară, când Pavlo a încercat să se ridice de pe scaun și a făcut-o prea brusc, deoarece își amânase până în ultimul moment nevoile fizice, o amețală puternică i-a

înmuiat corpul. În încercarea disperată de a-și regăsi echilibrul, piciorul i s-a lovit cu atâta violență de perete, că zgomotul l-a readus instantaneu la realitate și l-a determinat să-și dea seama de penibilitatea situației. Teama că și-a trădat atât prezența, cât și intențiile, i-a fost confirmată imediat.

– Am crezut că nu stă nimeni lângă noi, s-a auzit glasul șoptit al bărbatului. Tu ai mai auzit ceva până acum?

Și-a imaginat-o pe Tia cum ridică din umeri sau clatină din cap. Pentru câteva clipe, când și-a spus că de partea cealaltă a peretelui stăteau lipite două urechi la fel de încordate ca a lui, Pavlo a trăit unul dintre cele mai tensionante momente ale întregii lui existențe.

– Poate că a venit din altă parte, a zis Tia în cele din urmă.

– Da, poate...

Însă, ca o măsură de prevedere, chiriașii au plecat din camera de zi și nici omul cu cel mai performant aparat auditiv n-ar fi reușit să surprindă ce au discutat mai departe sau să confirme dacă măcar au făcut-o.

La fel de prevăzător și totodată rușinat de gândul să-și trădase josnica îndeletnicire, Pavlo nu s-a mai apropiat de peretele menit să despartă cele două apartamente (și să inducă vaga impresie de intimitate).

Sprijinindu-se în piciorul cel sănătos pentru o mai bună stabilitate, Pavlo a privit cu îngrijorare prin vizor. Se afla acolo, înspăimântătoare tocmai prin faptul că era o transpunere aproape identică din imaginația lui.

– Iu-huu, știu că ești acasă.

El a mai așteptat în tăcere, rugându-se (ce obicei ciudat, atribuit unui om necredincios) ca fata să plece. Dar bătăile în ușă au devenit insistente. Riscul ca vecinii de palier să-și arate curiozitatea l-a determinat să nu se mai gândească la riscuri.

Fără a aștepta vreo invitație, Tia a împins ușa întredeschisă. Câtă vreme Pavlo s-a luptat să-și recâștige stabilitatea pe picioare, ea și-a plimbat cu rapiditate privirea prin cameră. Avea o atitudine sfidătoare, de parcă s-ar fi pregătit de-o încăierare, când s-a întors ca să-l studieze și pe el, cu mai multă atenție.

– Ce dorești? a întrebat-o.

Degetele alea subțiri și lungi băteau un ritm drăcesc pe pulpele picioarelor. Tia s-a oprit și a împreunat brațele la piept.

– Bănuiam eu.

– Despre ce vorbești? Cine ești și ce vrei? Cu ce drept ai intrat cu forța în locuința mea?

Fata și-a întredeschis buzele subțiri și, lovind cu limba dinții încleștați, a scos acel sunet muștrător pe care-l folosim de obicei atunci când nu suntem de acord cu ceva și totodată are atribuția de reproș.

– Nț-nț-nț! Te știi eu, nenicule, nu încerca să faci pe nevinovatul. Fac pariu că dacă o să caut pe-aici o să găsesc unele chestii cu-adevărat interesante.

– Te rog să încetezi cu această atitudine, pe care n-o înțeleg, și să-mi spui ce dorești. Altfel o să insist să pleci.

– Ne vizităm și noi, ca niște vecini cumsecade ce suntem, nu tre' să sari așa.

Avea o exagerare în voce și mișcări care-o făceau să pară teatrală. Desigur că juca un rol. Sub sarcasmul ăla și sub privirea sfidătoare se ascundea numai o copilă de paisprezece ani.

– Nu-mi place atitudinea dumitale.

– Dumitale, i-auzi, l-a maimuțărit Tia. Un adevărat domn, manierat și toate alea. Dar stai fără grijă, că te știu eu.

Pavlo ținea ușa larg deschisă.

– Cu un asemenea comportament, nu avem ce discuta, domnișoară.

Tina a făcut o piruetă înainte de-a se îndrepta spre ieșire. Și-a lovit pantofii între ei și a salutat militărește.

– OK, dom' căpitan! Ne-om auzi când ne-om mai vedea și tra-la-la.

Pavlo a fost lăsat într-o stare de șoc din care n-a reușit să iasă nici după câteva ore bune. Dacă Tia ca înfățișare nu prezentase chiar o surpriză, în schimb comportamentul ei nu avea niciun sens. Discuțiile interceptate îi dăduseră impresia unei fete inteligente, cu-n comportament dacă nu exemplar cel puțin obișnuit pentru o persoană educată, dar încă imatură. Pe când ceea ce tocmai se întâmplase lua o proporție abstractă și haotică. Fata ghicise oare ocupația lui din ultimele săptămâni și asta fusese metoda prin care alesese să i-o arate?

Toată neliniștea și starea de panică a lui Pavlo aveau să se accentueze și mai mult după a doua vizită neanunțată din aceeași zi. Încercase înainte de asta, ca o rezolvare de moment a problemei, să doarmă, dar nu reușise decât să se aleagă cu o durere de cap și mai accentuată.

Bărbatul părea să sufoce încăperea cu masivitate aia indecentă. Pe chipul lui umflat nu se citea nicio expresie. Fotoliul scârțâise agonizant când se lăsase pe el cu-n vizibil efort.

– Ce îndeletnicire ți-ai găsit și tu, tataie, să-ți spionezi vecinii, a început direct, fără nicio prezentare.

– Nu am auzit nimic, s-a grăbit Pavlo să infirme orice acuzație.

– Ce să auzi?

– Nu știu, orice-ar fi de auzit. Pereții nu sunt foarte groși, dacă întâmplător au ajuns până la mine unele cuvinte, nu am nicio vină. În blocurile astea vechi n-avem parte de-o intimitate prea mare, poți auzi ce vorbește vecinul chiar dacă nu-ți dorești.

– Adevărat, foarte adevărat, a zis cu înțelegere bărbatul. Dar ceva îmi spune, tataie, că ai făcut-o intenționat. Nu-mi spune că n-am dreptate, mi-ai insulta inteligența.

Așa că Pavlo s-a mulțumit să tacă. Ar fi încercat să formuleze o scuză, dar avea siguranța că nu asta se aștepta de la el.

– Bine, acum că am stabilit ce și cum, spune-mi tot ce ai aflat despre noi. Nu încerca să ascunzi nimic.

Era o amenințare, deloc ascunsă. Nu se afla în fața unuia dintre acei câini care se mulțumesc doar să latre. Calmul ăla aparent ascundea un mare pericol. Poate că avea o armă la el – dar când s-a uitat mai bine la brațele groase ale bărbatului, Pavlo și-a spus că n-ar fi avut nevoie de o armă ca să-l reducă pentru totdeauna la tăcere. A simțit degetele groase în jurul gâtului și senzația că se îneacă și rămâne

fără aer. Trebuia să-și recunoască greșeala și să încerce să fie cât mai convingător.

Străinul – nu se mai putea gândi la el folosindu-i numele – l-a ascultat cu răbdare și fără a-l întrerupe. Adăugând o scuză sinceră la finalul destăinuirii, Pavlo a fixat podeaua cu privirea.

În loc de orice comentariu legat de cele auzite, bărbatul l-a întrebat:

– Piciorul, cum s-a întâmplat de l-ai pierdut?

– Mi l-a retezat trenul, dintr-o prostie, mă grăbeam să trec peste calea ferată ca să nu întârzi la muncă. Am alunecat.

Nu și-a data seama ce l-a determinat să inventeze minciuna aia. Poate rușinea. Sau frica. Un fost alcoolic avea mai puține șanse de înțelegere decât cineva trecut printr-un accident.

– Bine c-ai scăpat doar cu atât, a zis bărbatul. Cred c-a durut al naibii.

– Nu atât de tare chiar la început. Imediat după aceea, când s-a dezmoțit.

Un minut întreg, bărbatul a bătut cu degetele în brațul din lemn al fotoliului. Pavlo voia să închidă ochii și să se roage. A reușit totuși să se abțină. Bărbatul a făcut fotoliul să scârțâie când s-a ridicat și a ieșit din apartament fără niciun cuvânt.

A fost o coincidență, poate, că peste două zile chiriașii s-au mutat. Pavlo a răsuflat cu ușurare. Nici nu mai ieșise să-și cumpere de mâncare, de teamă să nu-i întâlnească, și umbla prin apartament cu dopuri în urechi. Odată însă cu înlăturarea oricăror amenințări și temeri, a reapărut

curiozitatea. Zile la rând, lucru pe care nu-l mai făcuse de ani, cumpăra ziare, anticipând că va da peste un articol referitor la cei doi. Mult mai târziu, când aproape se convinsese să renunțe și se împăcase cu ideea că unele lucruri nu au neapărat nevoie de explicații, pe ultimele pagini ale unui ziar a citit pe nerăsuflăte un scurt articol deasupra căruia chipurile lui Tia și-al însoțitorului ei zâmbeau impersonal.

Jucării ambalate

După o lungă perioadă, aveam pe cineva căruia să-i spun tată din nou, în minte cel puțin, deoarece nu puteam rosti cuvântul, rămânea înăuntrul meu ca un tăciune aprins, reușeam în sfârșit să-i atribui o imagine actualizată celui responsabil de aducerea mea pe lume, sau poate c-a fost mai degrabă un accident, n-a existat niciun fel de responsabilitate din partea lui, avusese grijă să rămână o prezență fugară și întâmplătoare, în puținele ocazii când și-a făcut apariția la ușa casei noastre mă trăgea de urechi și-mi spunea la mulți ani, chiar dacă nu nimerea niciodată în zilele potrivite, iar cadourile oferite nu-mi mai erau de folos, trecusem de acea etapă a copilăriei, poate că într-un final a înțeles, fiindcă n-a mai venit deloc, nu lăsase în urmă nicio dovadă a trecerii lui, dacă existaseră poze cu el, mama își asumase misiunea de-a le distruge, păpușile, nescoase din ambalaje, le-am dăruit unor familii de nevoiași, cred că, fără să realizez, încercam să urmez exemplul mamei, să scap de orice lucru capabil să mi-l amintească, așa că anii au trecut și nu m-a mai interesat, el și-a făcut apariția de alte câțva ori, la început o dată pe an

apoi la doi și între timp trecuseră patru ani, Și de ce m-ați sunat, am întrebat-o pe femeia de la celălalt capăt al firului, o nevinovată funcționară care doar își făcea meseria, Sunt niște proceduri standard, mi-a explicat cu amabilitate, cei care ne cer ajutorul completează un formular, sunt întrebați dacă au rude și cum am putea intra în contact cu ele, mă înțelegeți, Da, i-am spus, înțelegeam și mi-am cerut scuze că reacționasem în felul ăla, dar nu mai știam nimic de tatăl meu și fusesem surprinsă, în plus nu eram deloc apropiați, m-a ascultat și m-a aprobat, probabil că avea de-a face cu atâtea cazuri că devenise obișnuință, Tot din cauza regulilor trebuie să vă întreb dacă sunteți dispusă să-i oferiți cazare tatălui dumneavoastră, a spus și nu știu de ce-am ezitat, de ce mi-a fost rușine de-o simplă voce, aș fi putut să-i transmit că devenise problema lor de-acum, că nu voiam să am de-a face cu bărbatul ăla care mă trecuse pe formular ca fiica lui sau poate că doar făcuse un x în dreptul cuvântului fiică, n-are importanță, Trebuie să vă mai întreb dacă aveți posibilitatea să-l întrețineți și dacă sunteți dispusă să o faceți, a continuat femeia, în această perioadă nu avem locuri suficiente și acordăm prioritate cazurilor celor mai grave, Dacă nu-l iau la mine, ce se întâmplă, am amânat să-i ofer un răspuns, iar femeia, fără a-și pierde calmul, mi-a explicat că veneau la centrul de ajutorare foarte mulți oameni, majoritatea bolnavi, lipsiți de prieteni sau rude, și cei sănătoși, ca tatăl meu, erau plimbați de la un centru la altul, pe unde se elibera câte-un loc, ei bine, mi-am spus, își alesese singur stilul ăla de viață, nu simțeam că i-aș fi fost datoare în vreun fel, probabil că nici măcar nu mi-ar fi acceptat ajutorul, dacă

avea nevoie de el nu trebuia decât să ceară, sau nu știu, poate că exista un fel de mândrie care-l determina să păstreze distanța, dar deocamdată funcționara aștepta un răspuns, așa că i-am spus Ajung în cel mult o oră, fără nimic altceva, am chemat un taxi, nu voiam să conduc eu până acolo și-n plus câștigam timp să mă gândesc mai bine la întreaga situație, la ce aveam de făcut cât încă mi se oferea posibilitatea să aleg, cel puțin așa voiam să cred, nu țineam cont de această slăbiciune a noastră, a femeilor, de-a ne strădui să-i reparăm pe ceilalți, ceea ce până la urmă nu-i decât o metodă de-a ne complica inutil viețile, într-un fel e vina noastră că ne înconjurăm de situații disperate și ne angajăm în rezolvarea unor cazuri ratate, îmi blestemam slăbiciunea ceva mai târziu, când taxiul gonia înapoi spre apartamentul meu, cu tata uitându-se distrat pe geam și aducând cu sine mirosul ultimelor lui săptămâni de viață, sau poate că trecuseră luni de când nu se mai spălase ca lumea și-și schimbase hainele, Faceți o faptă bună, îmi spusese angajata centrului de ajutorare, o femeie mare și cumsecade, exact așa cum mi-o închipuisem, voiam să aibă dreptate, îi repetam cuvintele în gând, fusese nevoie doar de-o privire ca să-mi dau seama că mă înțelegea, era o străină și totuși mă înțelegea de-o mie de ori mai bine decât bărbatul căruia îi deschideam apoi ușa și-i explicam că poate să doarmă pe canapeaua extensibilă, singurele sunete venite din direcția lui erau niște îngânări primitive și grosolane, Cum îți mai merge, aș fi vrut să mă întrebe, Ai un iubit, Te înțelegi bine cu el sau Când ai de gând să te căsătorești, dar cel căruia ar fi trebuit să-i spun tată doar și-a plimbat privirea prin apartament și a spus Tot singură, hă,

dacă și-a propus astfel să mă rănească, îi reușea, n-avea totuși niciun motiv să o facă, nu cu bună intenție, i-am luat apărarea în același timp, Noi doi semănăm nițel, a mai adăugat și-n cuvintele lui s-a simțit un fel de mândrie sau satisfacție, așa cum în ocazionalele vizite de altădată mă numea fetița tatei, m-am abținut să-i spun că de fapt nu existau două ființe mai diferite ca noi, el fusese contraexemplul pe care mi-l luasem în viață și poate că exageram, fiindcă până la urmă îl descopeream în fiecare dintre bărbații trecuți prin viața mea, atunci mi-am dat seama că-l detestam, nu reușisem să-l ignor, așa cum îmi propusesem, mă urmărise în permanență, fără a fi nevoit să-și facă simțită prezența fizică, mergeam pe stradă și-l vedeam de zeci de ori în trecătorii-bărbați care-i purtau imaginea ca niște avataruri, în loc de răspuns i-am sugerat să facă un duș, i-am adus un halat din dormitor, era un halat bărbătesc dar s-a prefăcut că nu observă, știa el mai bine cum stăteau lucrurile și nu puteam să-l păcălesc, aveam să rămân o singuratică, la fel ca el, în timp ce pregăteam niște spaghete l-am auzit fluierând în baie, m-am gândit că acea dovadă de veselie n-avea niciun sens și m-am întrebat dacă o făcea dinadins, pentru a-mi dovedi cine știe ce, i-am băgat hainele în mașina de spălat și l-am așteptat să vină la masă, Prima dată când am întâlnit-o pe maică-ta, m-a hrănit cu spaghete, a spus înainte de-a începe să mănânce, așteptam să mă întrebe despre ea, dar n-a făcut-o, își rotea furculița în farfurie, până ce strângea ditamai bulgărele de spaghete și-l îndesa în gură, îi studiam pe furiș chipul de astă dată curat și-i detestam fiecare trăsătură pe care-o descopeream când mă așezam în fața oglinzii, aveam ochii

și gura lui, nasurile noastre erau drepte și subțiri, pe când al mamei era mai degrabă rotunjit la bază și minuscul, Tot în publicitate lucrezi, m-a întrebat, Da, sunt director adjunct de doi ani, Câștigi mai bine, a spus cu ironie, Ai nevoie să te ajut cu bani, l-am întrebat după o pauză, iar el mi-a aruncat o privire încărcată de reproș, Nu stau la tine mai mult de două zile, mi-a explicat, am venit s-o văd pe o iubită de-a mea de-aicea din oraș, voiam să-i fac o surpriză, dar e plecată din oraș, am aflat că se întoarce-n curând și-atuncea o să stau la ea, nu-mi trebuie bani, am acceptat scenariul ăla fabricat de tatăl meu, ne scutea pe amândoi de alte explicații nenecesare, există momente când adevărul se poate retrage discret în umbră, nu toate bătăliile trebuie câștigate, doar cele decisive, Noapte bună, i-am spus bărbatului de pe canapea, neștiind dacă aveam să-l mai văd a doua zi și această nesiguranță mi-a transmis un calm odihnitor sau poate că într-adevăr, dacă până atunci mă străduisem să nu-i semăn, începeam să mă resemnez și să mă accept, să îmbrățișez realitatea în forma ei originală, am dormit cu brațele strânse în jurul burții, de parcă încercam să-mi protejiez viitorul copil de mine însămi.

Destinație lipsă

Dacă nu s-ar fi împiedicat de prag, George ar fi fost despiciat în două. În timp ce se afla întins pe trotuar și încă nu realiza ce tocmai se întâmplase, bucata de tablă, ascuțită ca o pânză de ferăstrău, a vâjâit pe deasupra lui și s-a înfipt în tocul ușii. Zgomotul l-a făcut să-și piardă auzul pentru câteva momente. Era susținut de doi bărbați când și-a revenit. Glasurile se auzeau din ce în ce mai aproape și mai clar. Simțea palme și degete cum îl pipăiau fără nicio jenă. Ce voiau de la el? S-a smucit și a făcut doi-trei pași. S-a întors și s-a uitat spre intrarea clădirii de birouri, blocată cu fâșia mare de metal desprinsă din panoul publicitar. Începea să înțeleagă. Se grăbise să ajungă la o întâlnire de afaceri. De astă dată s-a pipăit singur. Toate păreau să fie la locul lor. Scăpase cu viață.

În locul unui sentiment de recunoștință, o senzație puternică de panică l-a izbit cu atâta violență încât a fost nevoit să se țină cu ambele mâini de stâlpul semaforului din apropiere. Cei doi bărbați își făceau griji pentru el.

– Sunteți bine? V-ați lovit pe undeva? Să sunăm la o salvare?

George a schițat un semn larg cu mâna, ca un ștergător care curăță parbrizul de mizerie. Le-a întors spatele și a

pornit cu-n mers repezit spre capătul opus al străzii. Avea o față încruntată și-o privire lipsită de orice sclipire. Arăta și se comporta ca un țicnit. Până să revină în lumea palpabilă dimprejur a trecut mai bine de-o jumătate de oră și câteva străzi parcurse la întâmplare. A cercetat cu atenție împrejurimile, dar n-a recunoscut nimic. S-a întrebat dacă nu cumva fugise de la locul propriei morți și că, dacă ar fi putut nimeri drumul înapoi, era posibil să-și găsească trupul acoperit de-un cearșaf alb, în timp ce câțiva polițiști beau cafele și-și spuneau bancuri despre căsnicii nefericite. Înainte de a-și imagina alte posibilități, a văzut o femeie în vârstă agățată de lesa unui câine mic și cârlionțat, care mergea pe cealaltă parte a străzii.

– Doamnă, mă scuzați, îmi puteți spune unde mă aflu?

Prima reacție a femeii a fost să tragă de lesă ca să aducă mai aproape câinele, de parcă și-ar fi dorit să-l protejeze.

– Pe strada Polovraci, a răspuns.

– Cu speranța că nu deranjez prea mult, mă puteți îndruma spre cea mai apropiată stație de metrou?

Dacă prima impresia a femeii, la vederea expresiei rătăcite a lui George, fusese una de teamă, gesturile și cuvintele lui politicoase au făcut-o să renunțe la ostilitate.

– Dacă vă grăbiți foarte tare, puțin mai în față e o stație de tramvai. Vă duce în mai puțin de cinci minute la metrou. Mie nu mi-a plăcut niciodată să merg cu trenul pe dedesubt, ca o cârțiță. Parcă nu am aer acolo, simt că mă sufoc. Nu spun că nu te duce repede, au și ăia dreptate. Dar uite că auzi mereu la știri cum se mai aruncă vreunul pe șine. N-aș suporta să văd așa ceva, cu firea mea sensibilă.

Pe George îl deranja debitul femeii, voia să rămână singur și să-și pună în ordine gândurile care i se îngrămădeau în cap. A mulțumit pentru ajutor și-a ales calea cea mai lungă până la stația de metrou. Se grăbise întreaga lui viață. Abia dacă se scurseseră câteva clipe de când se născuse și până când trebuia să-și care ghiozdanul, spre prima zi de școală. Câteva bătăi din palme și deja se putea vedea în prima bancă a liceului, un băiat singuratic și slab, cu pielea de-o culoare nesănătoasă, din cauza nenumăratelor ore petrecute în camera lui cu cărțile de studiu în brațe, în loc să ia parte la chiotele și veselia din stradă. Anii de facultate aduseseră doar mai multe ore de singurătate. Reținea aprecierea profesorilor și invidia sau ignoranța celor de-o seamă cu el. Pleosc!, o săritură de la înălțime și deja înota în apele tulburi ale unei firme cu renume internațional. La puțină vreme după aceea strângea pentru prima dată în brațe trupul gol al unei femei. A luat-o de nevastă. Își amintea primele săptămâni de fericire totală. Apoi nimic. Ultima parte a vieții lui se rezuma la încercările de-a face un copil și deodată se trezise în spatele unui birou imens, ocupând o funcție importantă la singura firmă unde a continuat să lucreze până în prezent.

Prea repede. Nu-și permisesese să facă un pas înapoi și să se gândească la ce avea de făcut în continuare, pentru ce alte alegeri ar fi putut să opteze sau dacă asta era cu-adevărat viața pe care și-a dorit-o. Părinții, profesorii și pe urmă soția și superiorii aleseseră în locul lui. Se străduise să se-achite de fiecare misiune cu atenție și dedicație. De cele mai multe ori îi reușea. Un om de sacrificiu. Carne de tun, cum se spunea altădată. Cei care-l numeau prieten îl

băteau cu palma pe umăr. Reușise. Își aranjase viața. Sau viața îl aranjase pe el?

Înainte de-a ajunge acasă, George s-a prezentat la sediul central al băncii unde își ținea economiile. Funcționarii care i-au remarcat prezența și au schimbat câteva cuvinte cu el aveau să declare că le-a făcut impresia unui om stabil, poate puțin prea bine dispus, dar nu atâta încât să iasă în evidență.

– Vreau să-mi retrag jumătate din capital, a zis George când i-a venit rândul la casierie.

Zâmbetul amabil al funcționarei s-a pierdut imediat după ce a verificat contul clientului.

– Vă rog să așteptați câteva momente.

S-a dus în biroul alăturat, acolo unde se aflau consilierii. A revenit însoțită de unul dintre ei.

– Va trebui să aveți puțină răbdare, i-a cerut acesta mai târziu, după ce l-a servit cu o cafea. Nu e o sumă de care să dispunem așa, pe nepregătite. Din motive de siguranță.

Au fost date câteva telefoane și s-au verificat niște acte. George n-a dat semne de nervozitate. A răspuns cu degajare la întrebări și s-a ferit să ofere mai multe informații decât era necesar.

– Banca rămâne totuși cel mai sigur loc unde vă puteți păstra banii, a făcut o ultima încercare consilierul și abia atunci George și-a dat seama că schimbarea pe care urma să o facă nu presupunea totodată să se poarte iresponsabil.

În concluzie, a oprit o mică sumă pentru cheltuieli, iar pentru restul a deschis alt cont.

Spre seară, când a ajuns acasă, a găsit-o pe Irena, soția lui, sub un teanc de reviste.

– Trebuia să-mi spui că ajungi mai târziu. Vrei să-ți încălzesc mâncarea?

I-a răspuns că a servit masa în oraș, chiar dacă n-o făcuse.

În declarația oficială, Irena avea să menționeze că n-a observat nimic neobișnuit. George urca deseori în camera lui de lucru, imediat ce venea de la birou. Muncea până târziu și nu voia să fie deranjat. Mai cobora să-și facă un sandwich sau să-și toarne un pahar cu vin, cu puțină vreme înainte de culcare. Credea că îl ajută să doarmă mai repede, chiar dacă ea îi repetase de-atâtea ori că asta era de fapt cauza tulburărilor de somn de-apoi. Câteodată George se ducea în dormitor cu multă vreme după ce Irena stingea luminile, așa că n-a fost nicio surpriză că abia a doua zi i s-a sesizat absența. S-a descoperit că lipseau doar mașina personală, rucsacul lui preferat de călătorie, actele, câteva schimburi și medalia de argint câștigată de taică-su la un maraton internațional din 1987. Faptele au fost clare. Fugise de acasă. În astfel de cazuri exista aproape întotdeauna o amantă, dar cercetările în sensul ăsta n-au dus la niciun rezultat. Omul se plictisise, nimic mai mult. Urma să-și facă de cap, să trăiască o mică aventură și să revină într-un final acasă, umil și pocăit. Soția lui era o femeie răbdătoare și nu ducea lipsă de nimic. Putea profita de ocazie și să se mai distreze și ea puțin.

La două luni și jumătate după ce George se suise în primul avion unde găsisse bilet, fără să arate un interes deosebit în privința destinației, se afla în compartimentul de la clasa întâi al unui tren care trecea prin Copenhaga. Dacă o veche cunoștință s-ar fi ciocnit întâmplător de el, i-

ar fi fost dificil să-l recunoască. Bărbatul corpulent, cu părul tuns perie și mereu proaspăt ras, împachetat în costume scumpe, făcea parte dintr-o viață anterioară. George dăduse jos aproape douăzeci de kilograme, ceea ce-l făcea să pară mai înalt. O barbă crescută neglijent îi încadra figura și purta haine lejere, luate parcă la nimereală. Exista oricum o schimbare mai semnificativă de-atâta. Cine-ar fi avut ocazia să-i facă o poză și să o pună lângă alta, luată înainte de-a fi fugit de-acasă, ar fi fost capabil să jure că poza recentă fusese făcută cu multă vreme în urmă, când era mai tânăr. Într-adevăr, expresia lui preocupată de dinainte dispăruse complet. În întreaga-i postură se citea o bucurie și-o poftă de viață întâlnite doar în rândul celor tineri și naivi. Poate că efectul se datora și banilor din cont, care-i permiteau să trăiască fără vreo grijă, dar asta are mai puțină importanță. George se considera fericit. Îl mai lua prin surprindere uneori câte-un sentiment de remușcare, dar îl alunga repede. Viața lui începuse abia cu puțină vreme în urmă. Restul ținea de trecutul îndepărtat și neplăcut. Se compara cu cineva care fusese obligat să stea într-o celulă, fiind acuzat pe nedrept, și abia acum se putea bucura de libertate. Încotro s-o apuce? Ce planuri de viitor să facă? A descoperit că era cel mai simplu să se suie în barcă și să arunce vâslele.

Trăia de vreo două săptămâni cu o daneză puternică și înaltă care, pe cât de serioasă și de rigidă poza în majoritatea timpului, pe-atât de pasională se dovedea a fi după ce trecea pragul dormitorului. Pentru George, a cărui experiență sexuală din ultimii ani se rezuma la cele maxim zece minute petrecute uneori deasupra Irenei pe jumătate

dezbrăcată și nemișcată ca o scândură, ăsta era un lucru nou și deosebit de plăcut. Putea, în sfârșit, să experimenteze pofta la care înainte doar îndrăzneala să viseze. Daneza era lipsită de inhibiții. O amuza stângăcia lui și avea grijă să-l îndrume cum trebuie și să-i arate cum să o satisfacă. Îl învăța să fie mai îndrăzneț.

– Folosește-ți imaginația și lasă rușinea la ușă. Să nu-ți fie frică să mergi prea departe. Sunt a ta și poți să faci cu mine ce vrei.

Cuvintele de genul ăsta, rostite într-o engleză brută și leneșă, erau de-ajuns ca să-l scoată din minți pe George. Câtă vreme se afla sub vraja acelor senzații n-avea să-și ia rucsacul și să fugă spre aeroport. Dar știa că într-o zi o va face. Fără să ezite și fără nicio remușcare. Tocmai de-aceia își petrecea doar nopțile în apartamentul danezei. Nu voia să-i bage idei în cap, să o determine să-și dorească mai mult. Prima jumătate a zilei și-o petrecea vizitând punctele de atracții turistice, umblând aiurea pe străzi, degustând mâncăruri și băuturi, așezându-se pe vreo bancă și urmărind trecătorii grăbiți. S-a gândit să-și găsească un hobby. Ca urmare, în dimineața aia cumpărase un aparat de fotografiat profesionist. A descoperit că îi plăcea să surprindă oamenii în ipostaze diferite. Un afacerist elegant în timp ce îndesa cu nerăbdare un burger în gură, cu ochii dilatați și fața roșie. Cuplul îmbrățișat pe banca din parc, când mâna unuia dintre bărbați dispărea sub bluza celuilalt. Un bătrân cerșetor pipăind cu degetele singurii doi dinți înfiți în gingia superioară. Era încântat de colecția lui. Voia să i-o arate danezei și să o întrebe ce părere are. Ea se pricepea la artă.

Trenul a ajuns în Stația Centrală din Copenhaga și George, întors dintr-o călătorie până la Malmö, s-a grăbit să coboare. Și-a rotit privirea în jur. Căuta posibile subiecte pentru a le fotografia. A urmărit cu atenție un cuplu de tineri, un grup de bătrâni și câțiva singuratici ocupați cu telefoanele mobile. Nimic deosebit. Apoi, într-un colț al peronului a descoperit un bărbat în vârstă de al cărui braț se agăța o fată cu mult mai tânără. Contrastul era puternic. Și-a pregătit aparatul și s-a pus la pândă în spatele unui panou publicitar. Trebuia să aibă răbdare. Cei doi n-aveau să rămână pentru totdeauna nemișcați. Simțea tensiunea dintre ei. Pentru o fotografie reușită, avea nevoie de-un gest sau o privire aparte. Cei doi păreau cumva stingheriți. Evitau să se uite unul la altul. Poate că tocmai trecuseră printr-o mică ceartă. George s-a aplecat, a dus aparatul la ochi. Nu găsea unghiul potrivit. Câțiva pași înapoi. Era atât de concentrat pe subiectul fotografiei, că nu și-a dat seama cât de aproape se afla de marginea peronului.

Irenei i s-a adus la cunoștință că soțul ei nici măcar nu avusese timp să-și dea seama ce i se întâmplă. Izbitura fusese atât de puternică încât murise pe loc, fără să sufere. Când roțile trenului îl despicaseră pe jumătate, nu mai exista niciun strop de suflu în el. Înainte de a-l așeza în sicriu au fost nevoiți să-i coasă maxilarul. Îi rămăsese înțepenit într-o poziție care semăna cu-n rânjet batjocoritor, ca și cum i-ar fi luat în răs pe cei rămași în viață.

Zăpadă galbenă

Ce putea fi mai grozav de-atât? Un început de răceală, 400 km distanță de casă, așteptarea de 45 de minute, nimic de făcut, totul alb și înghețat. Fără motorul pornit, mașina se transformase într-un iglu. Dar nu puteam risca să rămân fără benzină, așa că am stat acolo, ghemuit bine. Căciula trasă peste urechi și ceafă, fularul pe nas, capul îndesat între umeri, picioarele bocnă. Pornisem radioul și-mi bățaiam picioarele în ritmul muzicii, ca să nu îngheț de-a binelea. În partea aia a orașului nu văzusem nicio cafenea unde aș fi putut intra să beau ceva cald, să mă uit la trecători și să-mi pară bine că nu eram în locul lor, în albul ăla murdar care acoperea strada, în gerul care-ar fi desenat flori la geamuri, înveselind atmosfera. Aiudul nu-mi făcuse o impresie bună. Arăta trist, iar oamenii, puțini și grăbiți, păreau la fel de triști, sau poate că eu eram. Obosit, singur, invidios pe toate femeile și copiii din spatele ferestrelor, pe bărbații lor adunați în crâșme. Așteptând, așteptând și dârdâind în mașina mea acoperită de zăpadă.

Și, în cele din urmă, poarta penitenciarului s-a deschis. Nu s-a deschis singură, ci a împins-o o namilă de gardian,

numai atâta cât să se strecoare un om. Un om slab. Așa cum era Tavi Grigorian. Am știut că nu putea fi decât el, chiar dacă nu reușeam să-l văd prea bine din cauza viscolului. Am pornit motorul, am aprins farurile, am claxonat, i-am făcut cu mâna. A venit încet, uitându-se de vreo două ori înapoi, salutând pe cineva. N-am văzut pe nimeni acolo, doar clădirea mare și galbenă a penitenciarului.

Tavi era un tip înalt. Privit însă de la distanță, din cauza spatelui încovoiat, arăta mult mai scund. Ca și cum i-ar fi lipsit capul. Dar când a fost mai aproape am reușit să i-l văd, îndesat între umeri. Capul unui om îmbătrânit înainte de vreme. Puteai să-i dai cam 40 de ani, deși abia intrase în 30. Avea sprâncene groase, drepte și îndreptate în sus, sub forma unui vârf de săgeată, iar ochii cenușii păreau să aibă aceeași formă, deși efectul se datora numai sprâncenelor și cearcănelor subțiri dar adânci, ca niște linii trasate peste pomeți. O față lungă cu-n nas lung, fruntea ridată asemeni unui bătrân și o gură fără buze. Puteai să i le vezi numai când zâmbea, descoperindu-și dinții galbeni. Asta era tot ce mai rămăsese din el.

S-a urcat în mașină, a reglat scaunul și s-a așezat cât mai confortabil.

– Haide s-o roim dracului de-aici!

Am pornit. Mașina nu era echipată cu roți de iarnă și poleiul care acoperise între timp șoseaua o făcea să semene cu o pereche de patine tocite. Înaintam greu. Avea să fie mai bine după ce ieșeam din Aiud. Tavi a dat radiatorul la maxim. Și-a ținut o vreme mâinile în fața filtrelor, frecționându-le, apoi a lăsat radiatorul mai încet.

– Cum te cheamă? m-a întrebat.

I-am spus.

– Ne-am cunoscut vreodată?

– Tatăl tău mă cunoaște.

– Credeam c-o să trimită un taxi.

– N-ar fi venit nimeni până aici, pe o vreme ca asta.

– Ahă, așa cred.

A-nceput să butoneze radioul și s-a oprit după ce a găsit un post cu manele. A dat volumul mai tare.

– Te rog, schimbă-l, i-am zis.

– Ce, nu-ți place?

– Nu prea.

S-a uitat la mine ca la o ciudățenie de la circ. Făcea parte dintr-o lume în care se putea identifica destul de ușor cu toți ceilalți. Penitenciarul îi împrumutase din personalitatea lui. Era ca și cum deținuții nu erau altceva decât niște particule ale unei singure ființe.

– E-n ordine, frățioare. Doar e mașina ta, poți s-ascuți ce vrei.

Aveam câteva CD-uri cu muzică în torpedo. I-am cerut să caute ceva care să-i placă. A luat unul la întâmplare.

– Toate-s așa? m-a întrebat după ce-a schimbat câteva melodii.

– Mai mult sau mai puțin.

A lăsat player-ul în pace. Urma să petrec mai mult de cinci ore în compania tipului ăsta și speram să ne înțelegem mai bine de-atât. Sau cel puțin ar fi putut să doarmă sau să se uite pe geam fără a scoate o vorbă, dar nu părea obosit și nici nu era nimic de văzut. Curând am ieșit din Aiud și totul în jur a devenit gri și alb. Șoseaua era alunecoasă ca un ciob unsuros.

– Cum se simte babacu?

– Mai bine. Ar fi vrut să vină aici. Abia am reușit să-l fac să renunțe.

– Ai făcut bine. E o țără cam țicnit. Și maică-mea era la fel. Numa' că aia a fost țicnită cu acte-n regulă. Și dacă babacu s-a-ncurcat cu ea, înseamnă că nici el nu-i prea întreg, nu crezi?

– E un om de treabă.

– Eh, n-a fost așa mereu. Să-l fi văzut acu' vreo cînșpe ani sau mai bine. A fost un periculos. Ar fi pocnit pe oricine s-ar fi uitat urât la el.

Nu-l cunoscusem pe Pavlo Grigorian de pe vremea aia și nu mi-l puteam imagina decât ca un bătrân ramolit și prietenos, așa cum devenise între timp. Înalt și slab, la fel ca fiu-său. Aproape șaptezeci de ani strânși într-un trup de optzeci. Numai cuvintele și ochii îi rămăseseră tinere. Eram vecini, de când eu și cu soția ne mutasem cu chirie în apartamentul din Titan, cu vreo doi ani în urmă, deși îl cunoșteam de mai puțină vreme. El și cu femeia de serviciu erau singurii oameni din tot blocul cu care mai schimbam câte-o vorbă. Cu timpul ne-am împrietenit. O dată pe săptămână mă duceam la magazin și cumpăram o sticlă de bere sau de vin pe care-o goleam împreună, în garsoniera lui ca o cutie plină cu vechituri. O grămadă de lucruri nefolositoare, tablouri, ziare, mii de cărți din care împrumutam uneori, deși cele mai multe nu mi se păreau interesante. Ăla era imperiul lui. Stăteam acolo, în mirosul de lucruri vechi, închipuindu-mă prin anii 50, bând și uitându-mă la TV-ul alb-negru și vorbind cu bătrânul despre sport sau vreme sau politică. Niciodată despre

probleme personale. E ușor de înțeles că ne înțelegeam atât de bine. Amândoi niște singuratici. Nimic altceva. Soția mea înțelesese. Aveam nevoie de momentele mele de nostalgie, așa cum le numea. Pe urmă a-nceput să-l placă și ea pe bătrân, chiar dacă nu venea să bea cu noi. O plectiseau toate lucrurile alea vechi, amintirile despre comunism și revoluție și război. Eu le găseam fascinante.

La sfârșitul fiecărei luni, bătrânul se ducea la Aiud, să-și viziteze fiul. Pleca dimineța și se întorcea noaptea, obosit după atâtea ore de mers cu trenul. Nu s-a plâns niciodată de asta, însă nu mai avea expresia aia tinerească în priviri când ajungea acasă. Arăta de-o sută de ani. A doua zi beam împreună și totul revenea la normal. Tavi luase cinci ani pentru furt de mașini. Bătrânul mi-a vorbit numai o dată despre asta. Fără a intra în detalii.

– N-ai o țigare? m-a întrebat Tavi.

– Îmi pare rău, nu fumez.

– Lasă, nu-i nimica. Nici eu nu fumam. Dar acolo toată lumea fumează și altceva mai bun oricum n-ai ce face.

– Dacă vrei, ne putem opri la un magazin și să luăm.

– Mă gândeam că poate dăm de-o crâșmă să și bem ceva, sau să cumpărăm o sticlă și s-o luăm cu noi. Cred că ne-ar prinde bine. Aproape că încep să simt cum îmi îngheață coaiele.

Avea o pereche de blugi atât de tociți că păreau subțiri ca o foaie de hârtie. Eu în schimb, pe sub pantaloni, purtam și niște ȋtari groși și, din cauza căldurii degajate de radiator, mă încinsesem destul de bine. N-am zis nimic. Cu toate mâncărimile alea, pe picioare și între, am stat și am răbdat.

Nu-i datoram nimic lui Tavi Grigorian, dar îmi plăcea bătrânul lui.

Continua să ningă. Nu foarte tare și speram să nu se ntețească, altfel, cu roțile mele tocite, riscam să rămânem înzăpeziți. Câteva mașini ne-au depășit, apoi un plug. Ne-am ținut după el. N-am luat foarte mult în viteză, dar condusul a devenit mai ușor, nemaifiind nevoit să redresez mașina la fiecare denivelare. În ritmul ăla aveam să ajungem la București în șapte ore. Dacă eram norocoși. Lui Tavi nu părea să-i pese. Nu se grăbea nicăieri, viața lui pornea de la zero; tot ce avea, în afară de bătrân, erau hainele de pe el și dosarul de condamnat. Abia de-acum începea să resimtă urmările trecutului. Timpul petrecut în penitenciar nu fusese decât un prolog, o pedeapsă pe care-a încasat-o tot așa cum un școlar și-o încasează pentru notele proaste. O nimica toată.

Puteam să-l văd, zilier la vreo firmă obscură dacă avea noroc, spetindu-se pentru o leafă de nimic, sau în construcții (aici n-ai nevoie de noroc, primesc pe oricine e-n stare să care un sac de ciment și să dea cu târnăcopul) sau încercând să fure din nou, și probabil avea să ajungă la concluzia că asta-i cea mai bună alegere, singurul mijloc prin care s-ar putea numi în continuare bărbat. Acolo, în penitenciar, nu te transformă într-un om mai bun. Te învață doar să nu mai faci aceleași greșeli. Am cunoscut câțiva de-ăștia. Foști pușcăriași. Niciunul nu s-a întors vindecat. Mai devreme sau mai târziu au revenit la vechile obiceiuri, atunci când și-au dau seama că viața nu-ți mai oferă nimic dacă nu ești dispus să riști. Da, puteam să-l văd pe Tavi Grigorian trăind din pensia lui taică-su, doi sau trei ani, și

pe urmă avea s-o ia de la capăt. Să fure sau mai rău. Știam ce este și ce avea să fie dar, văzându-l lângă mine, n-am simțit niciun fel de repulsie. Doar milă. Pentru el și mai ales pentru bătrânul lui.

– Opa, uite-acolo! mi-a atras atenția.

Era un bar, chiar înainte să intrăm pe centura Alba Iuliei, îngropat în zăpadă, și tot ce se vedea era neonul galben, abia licărind deasupra ușii. Am găsit un loc liber între mormanele de zăpadă, unde am lăsat mașina și, împreună cu Tavi, am intrat în bar. Nimic special. O baracă din scânduri burdușită cu tablă, încălzită de un șemineu mic și mai mult de trupurile celor prezenți, numai bărbați și o femeie sau două, toți arătând la fel, purtând același tip de haine, cu excepția barmanului, care era cu siguranță femeie. O trădau țâțele, care abia aveau loc în cojocul bărbătesc din lână, și nimic altceva. Chiar și glasul îi era gros, sau poate numai răgușit și, dacă te uitai de aproape, puteai să vezi urmele unei mustăți proaspăt rase în colțurile superioare ale buzelor.

Tavi a luat un pachet de țigări și o sticlă de votcă, iar eu am plătit. Barmanița ne-a întins două pahare pe care le-a șters cu o cârpă unsuroasă.

– Vedeți să nu dispăreți cu ele, a zis, și nu mi-am dat seama dacă a glumit sau era serioasă, însă oricum ar fi spus-o nu putea să sune decât ca o avertizare.

Tavi i-a cerut să nu-și facă griji și i-a spus „păpușă”, dar ea nici nu i-a acordat atenție, de parcă se obișnuise cu astfel de cuvinte atât de mult încât îi făceau silă, apoi ne-am găsit un loc. Majoritatea meselor erau goale, deoarece bărbații și cele două femei ori una se strânseseră lângă șemineu și

vorbeau cu glas tare și înjurau, iar alții râdeau sau încercau să râdă, și râsetele lor semănau cu niște sughițuri și grohăituri. Nu ne-au băgat în seamă. În lumina murdară, așa cum stătea în fața mea, atingând cu genunchii blatul mesei, Tavi arăta foarte slab și foarte înalt. A luat unul dintre pahare și mi l-a întins pe celălalt. L-a umplut cu votcă pe-al lui, pe urmă a vrut să-mi toarne și mie.

– Nu pot să beau, l-am oprit. Unul din noi trebuie să conducă.

– Haide, mă, nu fii fraier. Cre' că poți să bei fără probleme, măcar o juma' de pahar. Sau ți-e frică de sticleți? Eu nu mi-aș face griji. N-a ieșit niciunul din bârlog pe vremea asta. Și dac-ar fi, tot nu contează.

– În regulă.

L-am lăsat să umple paharul. Puteam să simt gustul tare al alcoolului înainte să-l beau, alunecându-mi pe gât și împrăștiindu-se în tot corpul, până-n vârfurile degetelor. Apoi am băut și a fost chiar mai bine.

După ce-a scos o țigară din pachet, Tavi a constatat că uitasem să luăm un chibrit. I-am dat bani și s-a dus să cumpere.

Încă mi-era cald (băutura contribuisse și ea la asta), dar senzația se schimba cu fiecare gură pe care-o luam încet, înghițind abia după ce-mi plimbam o vreme limba prin lichidul înțepător. Mâncărimile de piele mi-au dispărut cu totul, ca și cum căldura ar fi venit din interior, calmându-le.

Nu era nimic de făcut acolo, decât să bei. Crășma n-avea televizor și nici măcar un radio. Tot ce puteai face, dacă nu s-ar fi găsit cineva care să te țină de vorbă, era să te uiți la

pereții goi (mai puțin la oameni și nu prea insistent) sau pe geam. Însă, chiar dacă gerul nu desenase flori la geamuri, se aburiseră atât de mult încât cele câteva mașini și oamenii care treceau prin fața barului arătau ca niște umbre difuze, cenușii sau de culori transparente.

– I-aș face-o.

Tavi se așezase la masă, cu țigara aprinsă între liniile drepte care-i desenau conturul gurii.

– Grăsanei, a zis el, făcând cu ochiul în direcția barmaniței. Cred că nu-i chiar atât de nasoală ca la prima vedere.

Probabil nu i-a plăcut că m-am strâmbat, deoarece mi-a zis:

– Crezi că-i din cauza pușcăriei, ă?

– Este?

– Nu știu. Poate.

A râs, deși a fost mai mult ca un zâmbet acompaniat de un chicot.

După ce-am terminat paharul, i-am cerut lui Tavi să plecăm. M-a rugat să mai rămânem nițel, până ce-avea să se-ncălzească, apoi a băut ce mai era în paharul lui și l-a umplut din nou.

– Nu știi un banc sau ceva? m-a întrebat.

– Nu-mi amintesc niciunul.

Ceva l-a deranjat. Ochii ăia cenușii au devenit mai înguști sub sprâncenele groase, fixându-mă.

– Ia zi, ai ceva cu mine? La dracu, spune-mi-o în față dacă-i așa.

– Vremea e de vină. Mă face să fiu morocănos.

– Păi, atunci bea. O să-ți treacă.

N-am mai băut. Mi-era de-ajuns.

– Și de unde-l cunoști pe babacu? m-a întrebat.

– Suntem vecini. Stau chiar alături, cu soția.

– He, știam eu că ceva nu-i în regulă cu tine.

– Adică?

– Ești om însurat. Aranjat, fără griji. Oricine se uită la tine poa' să vadă asta. Copii ai?

– Încă nu. O iau mai ușurel.

A băut.

– Vorbește-mi despre soția ta. Cum e?

– O femeie bună, harnică, gătește nemaipomenit...

– Spune-mi cum arată.

M-a ascultat, uitându-se prin mine de parcă soția mea ar fi prins contur acolo pe parcurs ce i-o descriam. Nu eram sigur dacă-mi plăcea.

– Ce mai, ești un tip norocos, mi-a zis, apoi ne-am ridicat de la masă și am plecat.

Ieșind din bar, frigul m-a lovit ca o briză de aer pe timp de vară, când tot ce-ți dorești e să te-arunci într-un bazin cu apă rece. M-am simțit revigorat. Sau poate numai fiindcă părăsisem atmosfera aia apăsătoare și mirosul de alcool amestecat cu pișat și transpirație.

Am avut noroc, mașina nu se-nzăpezise, deși continua să ningă cu fulgi mari cât un ou de bibilică. După ce-am lăsat în urmă barul, Tavi a căutat ceva prin buzunare, uitându-se la mine și rânjind. Cele două pahare. Mirosind încă a votcă și arătând chiar mai murdare în lumina zilei.

– He, imaginează-ți, a răs el. Oho-ho, doar imaginează-ți ce mutră va face grăšana.

Le-a aruncat pe geam, continuând să râdă și a ținut-o așa aproape un minut. Trebuia să admit că era destul de amuzant. Apoi mi-a spus un banc despre polițiști, pe care l-am găsit destul de bun. Au urmat altele, la fel de reușite. I-am spus și eu vreo două, singurele pe care mi le-aminteam, dar le auzise de mult.

Spre surprinderea mea, Tavi nu s-a mai atins de sticla de votcă. Mi-a plăcut asta. N-aș fi vrut să se îmbete și să nu ne mai înțelegem deloc. Mi-a povestit despre vremurile când era puși, cum își pierdea timpul hoinărind toată ziua dintr-un capăt în celălalt al orașului, el și cu încă vreo doi sau trei, cum încercaseră odată să șterpelească dintr-un magazin niște reviste pentru adulți și-i alergase vânzătorul („o namilă cât o casă”) aproape două stații de tramvai și cum se culcase prima dată cu o verișoară de-a lui („Maria sau Marina sau ceva de genul”) când n-avea decât 12 ani și mai târziu cu una dintre mamele prietenilor lui, „cea mai bună femeie din tot cartierul”. Știam că-mi turna doar minciuni, dar n-avea importanță. Timpul se ducea repede și, înainte să ne dăm seama, ajungeam la Sibiu. Am ocolit orașul, ca să nu rămânem blocați în trafic, deși Tavi ar fi preferat să ne oprim la un restaurant. Am găsit în schimb un chioșc de unde-am cumpărat două sendvișuri. Aproape că n-aveau gust, dar nu ne-am plâns de nimic.

Pe urmă am dat de fata asta, la ieșirea din Tălmăciu. Aproape invizibilă în troienele de pe marginea șoselei, din cauza fâșului alb și sclipitor care-o acoperea cu totul, transformând-o într-un singuratic om de zăpadă. Făcea autostopul.

– Hai s-o luăm, a zis Tavi.

Am oprit în dreptul ei. Avea fața acoperită de un fular alb și tot ce puteam să văd erau ochii verzi și câteva șuvițe de păr negru. S-a uitat la noi pe rând, o dată, de două ori.

– Ia zi, unde vrei să mergi? a întrebat-o Tavi.

– La Pitești.

– Ai noroc, mergem în aceeași direcție.

Fata ezita, ochii ei continuând să se mute repede de la unul la altul.

– Aștept pe altcineva, a zis după aia.

– Altă mașină, vrei să zici? Prostii. Șoseaua-i pustie. O s-aștepți până ce-o să-ngheți de tot. Vii sau nu?

– Hai să plecăm, am zis eu. Las-o să aștepte, dacă vrea.

Am întors volanul dar, înainte s-o iau din loc, fata se afla în mașină. Ghemuită pe banchetă, nu scotea o vorbă. Din fâșul ei au început să iasă aburi și l-a desfăcut și a dat fularul la o parte. Avea 18 ani sau aproape și-o față comună, putând fi considerată destul de drăguță din cauza ochilor verzi și a buzelor simetrice. Ne-a spus că se numește Ela, o prescurtare de la Elena, și că a venit pe jos tocmai de la Șelimbăr.

– Trebuie să mă duc la facultate, ne-a mărturisit. Am lipsit toată săptămâna și-acuma mă așteaptă o groază de examene.

– După mine, cre' că-i o pierdere de timp, i-a zis Tavi.

– La ce te referi?

– Facultatea. Toate porcăriile alea pe care trebuie să le bagi în cap, toate grijile din cauza examenelor nu-ți ajută la nimic. Doar timp pierdut.

– Așa cred și eu. Și colegii mei, în afară de câțiva tocilari, dar tot mergem și învățăm și dăm examene. La mine în

familie toți au terminat facultatea. M-ar omorî tata dacă nu m-aș mai duce... Hei! Dă volumul puțin mai tare. Ador melodia asta.

ABBA, *I Have A Dream*. A-nceput să o fredoneze ușor. Tavi i-a înmânat sticla de votcă, spunându-i „să te încălzească” și mai târziu sticla avea să fie pasată tot mai des de la unul la altul, până ce s-a golit. E n-am băut deloc, chiar dacă aș fi vrut. Mi-era deja prea cald cu cele două perechi de pantaloni, radiatorul pornit și aburul care continua să iasă din hainele fetei.

Am trecut de Lazaret și de Bolculești și de Valea Danului. În aproape două ore, care-au părut numai câteva minute, seara s-a așternut peste albeața orbitoare dimprejur. Tavi ne spunea tot felul de bancuri porcoase, iar fata știa și ea câteva și făceau întrecere, eu având sarcina să le desemnez pe cele mai reușite. Așa că am uitat de bătrânul Grigorian, de soția mea și de mâncarea caldă care m-ar fi așteptat acasă, și de cei 150 km rămași de parcurs.

După ce-am lăsat în urmă Curtea de Argeș, Ela mi-a cerut să opresc mașina, deoarece avea nevoie să facă pipi.

– Nu durează mult, ne-a zâmbit ea, apoi a dispărut dincolo de paravanul de zăpadă dintre șosea și câmp.

L-am văzut pe Tavi agitându-se. A ieșit din mașină și a zis:

– Mă duc să mă piș.

– Așteaptă, i-am strigat. Vin și eu.

S-a oprit. Drept și nemișcat cum stătea acolo, uitându-se la mine cu privirea aia ciudată, arăta ca o sperietoare de ciori. Și-atunci mi-am dat seama. Nu l-am judecat, nici

măcar nu m-a supărat gândul ăla. Mi s-a părut firesc venind de la el și nu a fost nevoie să fac nimic.

– Hai, du-te tu, mi-a zis. Mie mi-a trecut.

Ne-am urcat amândoi în mașină și am stat tăcuți până ce-a revenit fata.

– Ce-i cu fețele astea mohorâte? ne-a întrebat.

Tavi i-a spus că nimic, dar n-a continuat să spună bancuri și, după o vreme, Ela a-nchis ochii. Din cauza nasului înfundat, fiecare inspirație i se auzea ca un fluierat și la început mi s-a părut amuzant. Cu timpul însă a-nceput să mă irite. Totuși, am răbdat, așa cum am răbdat și mâncărimile care-au apărut din nou, de la pulpe până sus, pe piept. Tavi se uita pe geam și tot ce putea să vadă acolo era propria reflecție. N-am mai schimbat niciun cuvânt cu el până ce-am ajuns la Pitești și am trezit-o pe fată. Ne-a mulțumit și s-a dat jos, apoi a luat-o grăbită spre centru.

– Lasă-mă și pe mine aicea, a zis Tavi. O să mă descurc singur mai departe.

– I-am făcut o promisiune tatălui tău, care mi-e un bun prieten. O să te duc la el. Pe urmă poți să faci orice vrei.

S-a uitat cum silueta albă a Lisei se stinge treptat în umbra orașului.

– Hai să mergem, a zis.

Mașina, ca un templu al tăcerii, s-a pus în mișcare, ducând cu ea o mulțime de vorbe care n-aveau să fie rostite. Se întunecase. Numai farurile străluceau galbene înaintea noastră.

Trucuri de magie

Bărbatul avea brațul scos pe geam și bătea cu degetele în portieră. Un ritm rapid și neîntrerupt. Mașina era parcată lângă un gard vechi din piatră, printre ale cărui orificii în formă de romb ieșeau tot felul de crengi subțiri și plante. Drumul îngust, crăpat și presărat cu gropi, despărțea curțile neîngrijite, cu case strâmbe.

După ce și-a umplut plămâni cu aer și l-a expirat îndelung prin colțul gurii, bărbatul a dus mâna la claxon. Două apăsări scurte. Aproape jumătate de minut, a bătut cu degetele în volan. Același ritm nervos. Apoi a revenit la claxon. Nu și-a ridicat degetul de pe el până ce n-a văzut poarta mișcându-se.

Mai întâi a ieșit femeia. S-a uitat spre mașină și a ridicat din umeri. A împins poarta, deoarece deja se închisese în urma ei. Prin deschizătură și-a făcut apariția o cutie neagră. În stânga și-n dreapta ei se vedeau brațele fetiței, extraordinar de albe. Cutia nu părea grea, chiar dacă era atât de voluminoasă. Din fetiță se mai vedeau doar picioarele și creștetul capului.

– Ai grijă să nu te împiedici, i-a spus femeia. Așteaptă puțin.

A pus lacătul la poartă și, împreună cu fetița, s-au apropiat de mașină.

– Ce naiba mai e și aia? s-a încruntat bărbatul.

Din spatele cutiei, de unde nu putea fi văzută, fetița s-a uitat la femeie. Îi cerea ajutorul, fără a scoate vreun sunet. Aceasta i-a pus mâna pe umăr.

– Un set cu trucuri de magie, a explicat. Cred că i-a aparținut tatălui tău. Am găsit-o în podul casei.

Câteva secunde niciunul nu s-a mișcat, de parcă ar fi așteptat să decidă altcineva pentru ei.

– Tocmai asta ne lipsea, a spus bărbatul, mai mult pentru el.

Apoi le-a ordonat să așeze cutia în portbagaj. Când femeia a pus mâinile pe cutie, fetița a făcut un pas înapoi. Nu voia să-i dea drumul.

– Din partea mea, n-are decât să stea cu ea în portbagaj, a strigat bărbatul, în timp ce rotea cheia în contact. Uite-te, e plină de praf.

Femeia a deschis portiera și-a ajutat-o pe fetiță să urce.

– Voi face eu curat pe banchetă, dacă se murdărește, a zis.

Mașina înainta încet, din cauza gropilor.

– Probabil că are și tot felul de microbi, a continuat bărbatul.

– Of, încetează, i-a cerut femeia. Ai început deodată să-ți faci griji pentru sănătatea ei.

Bărbatul a tras brusc de volan, pentru a evita un câine de pe marginea drumului. A înjurat încet, printre dinți.

– Ce vrei să insinuezi? i s-a adresat femeii.

– Nimic.

– Și ce-a fost aia cum că nu mi-am făcut griji până acum, sau ce?

– Nu asta am vrut să spun. Nu mai contează.

– Mda, sunt convins că le servești aceleași rahaturi prietenelor ălorale tale, lui taică-tu și lui maică-ta și la oricine mai stă pe lângă tine.

Femeia a pufnit pe nas. În loc să vină cu o replică la acuzațiile bărbatului, a preferat să se uite pe geam, într-un punct fix.

Fetița ținea cutia pe genunchi. Nu o vedea nimeni, așa că a putut să-și muște buza de jos, pentru-a o opri din tremurat.

Imediat după ce a scăpat de drumul accidentat de țară, mașina s-a repezit pe drumul național care ducea spre autostradă, ignorând limitările de viteză.

Fetița a-nceput să petreacă tot mai multă vreme în camera ei, în compania cărții cu trucuri magice și a instrumentelor găsite în cutia neagră.

În calitate de magician, promit că nu-i voi divulga niciodată unui ne-magician secretele vreunei iluzii, decât dacă acea persoană va face în schimb acest jurământ. Promit că nu voi executa niciodată un truc în fața unui ne-magician fără ca mai înainte să îl practic până ce îl voi putea executa suficient de bine încât să păstrez iluzia de magie.

Aceste cuvinte se aflau pe prima pagină a cărții, alături de imaginea unui magician care ținea o palmă în dreptul

inimii, iar pe cealaltă întinsă în față. Fetița a exersat postura în oglindă apoi a rostit jurământul, cu o intonație gravă. De-acum făcea parte dintr-un grup de oameni speciali. Avea o responsabilitate. Nu trebuia să-i dezamăgească.

Pentru a învăța primul truc și a-l exersa până când i-a ieșit atât de bine încât niciun iluzionist cu experiență să nu aibă ce să-i reproșeze, fetița n-a avut nevoie decât de patru zile. Înainte de a-l prezenta, trebuia să facă rost de o costumație. Ca orice magician care se respectă. Pentru pelerină a folosit un prosop negru de bucătărie. Pălăria a găsit-o printre instrumentele din cutie. Și-a conturat ochii cu-n rimel împrumutat din baia părinților.

Femeia deschisese ferestrele de la bucătărie. Din cauză că se încăpățănase să urmărească până la final episodul noului ei serial preferat, despre un doctor carismatic și nemaipomenit de inteligent, uitase de cratița de pe aragaz. Fumul o făcuse să tușească și să lăcrimeze. Pe fundul cratiței, cartofii erau tari și negri. A turnat o cană de apă și mult detergent de vase. O putea curăța mai târziu. Tocmai se uita în frigider, pentru a vedea dacă avea cele necesare unui alt fel de mâncare, de preferat rapid și ușor de gătit, când a auzit un pocnet dinspre camera de zi. Fusese provocat de sandalele fetiței. Stătea acolo, cu costumul ăla caraghios pe ea, cerându-i atenție. Ținea în mână tubul de carton al unei role de hârtie igienică. I l-a întins, ca să-l privească. Cu zâmbetul pe buze, fetița a făcut o mică piruetă.

– Abracadabra!

Din tubul gol pe dinăuntru până adineaori a țâșnit o eșarfă roz. Femeia s-a grăbit să o adune de pe jos și să o verifice pe toate părțile.

– Eșarfa mea cea bună, a zis. Doar te-am rugat să mă întrebi înainte de a-mi folosi lucrurile.

Apoi s-a întors la frigider.

Fetița s-a dus la ea în cameră. A căutat în carte următoarea iluzie. Doar n-avea de gând să se lase descurajată după un prim eșec, dacă măcar îl putea numi așa. Pentru învățarea și stăpânirea următorului truc i-a trebuit o săptămână întreagă. Alesese ceva din categoria destinată magicienilor avansați. Dacă voia cu adevărat să impresioneze pe cineva, știa că n-o putea face printr-o simplă scamatorie de cărți. Doar copiii se mai lăsau păcăliți de asemenea lucruri.

Bărbatul și femeia stăteau întinși pe pat, fiecare citind câte o carte, întrebându-se de când nu mai făcuseră dragoste și simțindu-se stingheriți.

– Te mai atrag cât de puțin? a întrebat femeia, fără a închide cartea.

– Da, dar n-are cum să fie ca la început.

– Ce vrei să spui?

– Nu știu, ne-am obișnuit unul cu celălalt. E logic că nu mai are cum să existe atracția aia.

– Am auzit de cupluri mai vechi ca al nostru, care spun că sexul devine mai interesant odată cu vârsta. Atunci fiecare știe deja tot ce-i place partenerului.

– De când ne luăm noi după ce spun alții?

– Te rog să nu încerci să schimbi subiectul. Spune-mi în ce fel te mai simți atras de mine.

Bărbatul și-a rezervat câteva momente de tăcere, cât să pregătească răspunsul potrivit. Tocmai când voia să-l rostească, s-a auzit un ciocănit în ușă. În următoarea clipă, fetița a deschis-o și a sărit peste prag. Își pusese costumația de magician.

– Abracadabra! a strigat.

A strâns în pumn un colț al mantiei și l-a tras repede peste ea. Deodată, nu se mai afla în cadrul ușii. Nu se mai vedea pe nicăieri. Dispăruse.

– Nu acum, i-a zis bărbatul. Eu și cu mami încercăm să purtăm o discuție.

Fără nicio ezitare, fetița a revenit în camera ei. Era mai dificil decât își imaginase. Adulții nu se lăsau deloc impresionați.

Altădată, bărbatul tunde gazonul din fața casei și femeia aduna frunzele căzute din copaci. Între ei se afla un lac artificial, adânc de peste un metru, în care înotau pești de toate felurile.

– Abracadabra! s-a auzit glasul fetiței.

Au văzut-o cum sare gardulețul dimprejurul lacului și cum începe să pășească pe suprafața apei.

– Du-te și te joacă în altă parte, i s-a spus. O să te uzi și o să răcești.

Pentru-a învăța ultimul truc de magie, cel mai dificil dintre toate, fetiței i-au trebuit nu mai puțin de patru săptămâni, timp în care abia dacă a ieșit din cameră. Din

fericire, se afla încă în vacanța de vară, așa că nu trebuia să se ocupe de altceva. Efortul a slăbit-o foarte mult, dar s-a gândit că asta nu putea decât să-i fie de folos. Când s-a simțit cu adevărat pregătită, a proptit scara de casă și s-a suit pe acoperiș.

Bărbatul și femeia stăteau pe terasă, în șezlonguri. Se anunțase că aceea ar fi fost una dintre puținele zile cu soare dinaintea unui sezon ploios timpuriu.

Fetița a sărit. Și-a întins brațele pe lângă corp.

– Abracadabra! a strigat, cu puțin înainte de-a atinge pământul.

Chiar atunci a-nceput să se înalțe, ca un balon. Trucul de magie funcționa. Nu-și făcuse nicio grijă pentru asta, știa că va reuși. I-a văzut pe părinți alergând spre ea. În sfârșit, le câștigase atenția. De-acum înainte aveau să o iubească. Ar fi vrut să se întoarcă și să-i strângă în brațe. Era totuși atât de bine acolo și se simțea atât de ușoară, încât și-a spus că n-aveau să se supere dacă se întorcea mai târziu.

II

MĂȘTI

Urme de pași

în piatră

1

Nu neapărat surpriza provocată de apariția soră-sii l-a lăsat fără reacție pe Vic. Din scurta privire de la expresia serioasă a chipului ei și până la bagajele care-i ocupau mâinile, înțelesese că pentru o anumită perioadă se putea lipsi de confortul singurătății lui. Gândul ăsta îl speria.

Irena reușise cumva să intre în bloc fără a suna la interfon. Efortul de-a urca pe scări până la etajul trei îi înroșise pielea și-i umpluse fruntea de transpirație.

– Nu mai sta așa, ca momâia. Mă mut aici pentru câteva zile, a confirmat.

Vic s-a grăbit să ia cele două rucsacuri voluminoase trântite pe hol și a urmat-o până în living. Se împlinea un an de când n-o mai văzuse. Doar o dată îl mai vizitase în cadrul ăla pe care obișnuia să-l numească ironic „bârlog”.

Irena aproape că se prăvălise pe canapea, făcând-o să scârțâie din toate încheieturile. Aducea cu ea câteva

kilograme în plus. Și-a îndreptat spatele, pregătindu-se să-și înfrunte fratele. Dincolo de siguranța purtată ca o mască de război, Vic întrezărea un strigăt de ajutor.

– Am o mică neînțelegere cu George, așa că trebuie să stau departe de el o perioadă. Acum, că știi despre ce-i vorba, te-aș ruga să nu mă zăpăcești cu întrebările, că n-o să-ți spun nimic în plus.

Certurile celor doi nu mai prezentau chiar o noutate, iar Vic n-avea de gând să afle detaliile.

– Ai încercat să găsești un hotel? Te ajut cu banii, dacă îți trebuie.

Irena nu s-a arătat ofensată. Relația lor se răcise într-atât încât sugestia lui părea mai puțin ieșită din comun decât modul ei agresiv de a-i invada spațiul.

– Nu vreau să văd pe nimeni, a zis. Stai liniștit, n-o să te deranjez în niciun fel, nici n-o să-ți dai seama că sunt aici.

– Nu prea e posibil. Mai am doar un dormitor, pe celălalt l-am transformat în birou.

– Când faci parte dintr-o familie, cred că ai datoria să-i ajuți pe cei apropiați dacă au nevoie. Așa e moral și corect. Iar noi doi suntem tot ce-a mai rămas din familia asta.

Doar odată ce-a încetat să se împotrivescă, Vic a reușit să se uite cu adevărat la soră-sa. Cu puțin timp înainte fusese doar reflecția unei amintiri îndepărtate. A observat că adolescența băiețoasă de altădată făcuse loc unei femei în toată regula. Dacă îl ajuta memoria, împlinea cam treizeci și cinci de ani în iarnă. La vârsta asta, mama lor se afla deja cu-n picior în groapă. Involuntar, a comparat trăsăturile celor două chipuri și a fost surprins de asemănarea descoperită. Pentru câteva momente, i-a fost

rușine de răceala arătată Irenei. I se părea că ar fi avut nevoie, mai mult decât orice, de-un umăr pe care să plângă. Era învăluită într-o tristețe înecăcioasă. Vic a îndepărtat repede gândul, nu-i făcea bine.

– Ți-amintești de câte ori m-ai scăpat de pedepsele mamei? a zis.

Înainte de a riposta, Irena l-a privit încurcată.

– Unde vrei să ajungi? Crezi cumva că mi-ai rămas dator și-n felul ăsta, că mă primești să stau la tine, o să-ți ștergi datoria?

– Nu e nimic de șters.

– Ia-o cum vrei, dacă te face să te simți mai bine. Eu am nevoie doar de un loc unde să stau. Nu te pot obliga să mă primești, îmi dau perfect seama că nu ți-e chiar atât de ușor, dar n-am pe nimeni altcineva la care să apelez. Altfel, crede-mă, aș fi făcut-o.

Vic încă mai stătea încordat, cu rucsacurile în mâini. Le-a depus cu grijă lângă canapea.

– Poate că n-am început prea bine. Mi-ar face plăcere să te ajut, poți să rămâi cât ai nevoie.

Irena și-a fixat cu privirea proprii pumni, ghemuiți fiecare pe câte un picior. Și-a desprins degetele din încleștare până ce s-au întins complet. Lăsa impresia că se străduia să-și stăpânească orice izbucnire emoțională.

– Ai dreptate. Eu sunt de vină, în ultima vreme m-am purtat ca o scorpie. Îți mulțumesc, voi încerca să nu fiu o povară.

Există o formalitate în cuvintele ei, un fel de autocenzurare folosită cu efort. Oricare ar fi fost adevăratele sentimente din spatele lor, nu era pregătită să

le afișeze. Vic, pe de altă parte, nu se simțea pregătit să le afle. De când se știa, nu se descurcase foarte bine cu sentimentele (ale lui și cu atât mai mult ale altora). După câteva proteste formale, a stabilit ca Irena să ocupe dormitorul. El avea să înghesuie o saltea în biroul unde oricum intrase de prea puține ori pentru a scrie – în ciuda așteptărilor, *marele roman* continua să se lase așteptat și tot ce putea să facă era să compună din când în când câte-o povestire, doar pentru-a se convinge că nu se lasă învins.

Târziu, în așteptarea somnului, a re trăit aceeași senzație sufocantă ca în momentul când, deschizând ușa, a remarcat-o pe Irena și amenințătoarele-i bagaje. Iar acum, nemaexistând nicio constrângere, aceasta s-a accentuat până ce l-a transpus într-o stare apropiată de panică. Locuia de atâta vreme singur, că simpla idee de-a face loc altcuiva în viața lui (chiar și pentru o perioadă determinată) o vedea ca pe-o amenințare – la ce anume, n-ar fi reușit să explice.

De parcă decizia de a-i oferi ajutor Irenei avea nevoie de o justificare în plus (ori în lipsă de somn și pentru că își dăduse seama de egoismul lui), a căutat înapoi, în trecut. Încerca să vadă totul din perspectiva celui de-atunci, în ale cărui trup și conștiință viața abia începuse să sculpteze, cu gesturi stângace. Un lucru aproape imposibil, de altfel. N-a reușit, așa cum își propusese, să își revadă sora fără a-i acorda atributele prezentului. I s-a arătat ca o poză decolorată și pătată de grăsime. În imaginea fetei care aparent reușea să împrăștie veselie cu întreaga-i ființă, s-a suprapus și reflecția distorsionată a femeii, întinând-o pe cea dintâi. Întrezărea un trup de copilă și un chip mai matur ca în realitate, cu riduri neconturate cu adevărat, dar având

rostul să accentueze caracterul Irenei așa cum ajunsese el să-l înțeleagă între timp. Imediat cu imaginea ei, s-au deformat și faptele. Orice gest semnificativ trebuia să primească o explicație. Dacă mai înainte vedea ca o dovadă de afecțiune (fiindcă de multe ori îl scutea de câte-o cafeală) intervențiile ei în disputele cu mama lor, acum își găseau motivarea în micile cadouri pe care el i le făcea apoi, în semn de recunoștință. Nu era exclus ca dovezile alea de bunătate să fi fost întreprinse cu gândul la răsplată. Irena putea fi în stare de orice pentru a-și completa prețioasa trusă de machiaj, ținută în secret la o prietenă. Se foloseau amândouă de ea. Reușeau să le surprinzi aproape zilnic plimbându-se prin micul parc din spatele blocului, cu fețele atât de acoperite de pudră și alte vopseluri că arătau ca niște păpuși crispate și indecente. Maică-sa, pe care Vic n-o văzuse să folosească măcar un ruj banal, ar fi avut probabil o criză dacă o descoperea. Dar, într-un fel inexplicabil și mai ales din cauză că faptele lui *josnice* aveau parte de exclusivitate (s-a gândit că maică-sa se concentra atât de mult la el, că abaterile Irenei treceau neobservate), nu s-a întâmplat niciodată. Chiar s-a întrebat dacă nu cumva i se datora tocmai Irenei faptul că multe dintre contravențiile lui ajungeau la urechile maică-sii. Însă raționamentul l-a făcut să respingă repede ipoteza. Nu putea fi capabilă de așa ceva. Înverșunarea arătată de maică-sa în privința educării lui aducea cu sine o atenție sporită, atâta tot. Câteodată se simțea ca și cum ar fi fost privit cu o lupă. Ceea ce îl făcea să se opună cu și mai mare încăpățănare restricțiilor impuse.

Pentru-a o ajuta pe Irena să nu își epuizeze rujurile, fardurile, ojele și rimelurile, îi oferea o parte din banii șterpeliți de prin ascunzătorile neinspirate ale mamei – îi ținea fie sub un colț de față de masă, fie sub al unui covor sau în cartea cu rugăciuni de pe noptieră. Avea grijă să-i ia imediat după ce se întorceau cu brațele pline de cumpărături de la piață și întotdeauna atâția încât să nu-l poată bănuși. Remușcările au apărut, așa cum se întâmplă de obicei, mult prea târziu. Le-a înăbușit spunându-și că micile lui furtișaguri fuseseră îndreptățite. Era o metodă de-a se răzbuna fiindcă maică-sa vedea în el doar o reflecție a bărbatului care o abandonase, lăsând-o să îngrijească singură doi copii.

Probabil că Irena știa foarte bine de unde veneau banii oferiți ca răsplată. Sau nu voia să recunoască. Oricum, Vic era de părere că dintre amândoi ea fusese, de fapt, cel mai înverșunat inamic al mamei lor. El își arăta sentimentele pe față, pe când ea și le ascundea cu viclenie și profita la maxim de situație. Dacă o priveai cu atenție, deși la doisprezece ani era considerată încă o copilă, nu puteai să descoperi niciun strop de inocență în trăsăturile ei. Datorită avansului de câțiva ani în privința vârstei, Vic voia să creadă că el nu se lăsa păcălit. A trebuit să treacă ani până să ajungă la concluzia că nu era decât un alt pion pe tabla ei de șah fără reguli. Irena își dezvoltase atât de mult strategia de manipulare că, indiferent dacă la o studiere mai atentă a faptelor s-ar fi făcut vinovată de ceva, reușea să-și însușească de fiecare dată rolul de inocentă. Vic bănuia că până la majorat își pierduse demult virginitatea.

Făcând un efort să rememoreze aspectele pozitive ale copilăriei și adolescenței lor, a găsit în schimb contrariul.

Se întâmpla înainte de ultimul an de școală generală al Irenei și ea își făcuse obiceiul să lipsească des de acasă. În fața mamei își motiva absențele de la mesele de prânz prin scuza că se înscrieseră într-un grup de binefacere la care luau parte multe fete din cartier. Se ocupau cu croșetatul de șosete și alte obiecte vestimentare destinate celor nevoiași. Ajunseseră chiar să aducă unele dintre ele acasă (nu se știe de unde le lua), pentru-a le arăta mamei și a-i cere sfatul într-o privință sau alta. Dovedindu-și încă o dată credulitatea și lipsa de imaginație, aceasta era mai mult decât încântată, profitând de fiecare ocazie ca să-și prezinte fiica în cercul restrâns al prietenelor ei ca pe-un exemplu demn de urmat. Vic știa că nu era nici pe departe așa ceva. Într-un fel, îl bucura gândul ăsta. În timpul cât se presupunea că Irena ajută la bunăstarea celor nevoiași, o puteai găsi pe malul lacului, în compania Elei (Elena), vechea prietenă, și a unuia sau mai multor băieți (de obicei mai în vârstă decât ele). Vic îi cunoștea pe majoritatea, deoarece erau înscriși la aceeași școală profesională. Unii încercau să-i câștige prietenia, alții îl ocoleau, nu-și dădea seama din ce motive. Nu-l interesa cum sau cu cine își petrecea timpul Irena.

Apoi, într-una din zilele când, lihnit de foame, se întorcea acasă după câteva ore de alergare aproape neîntreruptă în jurul mingiei, cele două universuri, al lui și al Irenei, se ciocniseră cu violență. Nu întâmplător, deși a fost convins de contrariul, se întâlnise cu Ela. Pentru-a ajunge la casa ei, ar fi trebuit să o ia în direcția opusă. Dar

venea direct spre el, privindu-l tot timpul, ceea ce-l făcuse să se simtă intimidat. Era o ființă stranie, mică de statură și atât de anemică încât îi se făcea frică să nu se prăvălească după fiecare pas. Avea totuși o față destul de drăguță. Ochi de un albastru intens, părul negru și lung, o gură frumos desenată. Ultima dată când o văzuse, cu vreo zece ani în urmă, devenise o femeie cu umeri puțin cam largi, arăta încă bine și nu mai lăsa impresia că ar fi putut-o schilodi dacă ar fi strâns-o ceva mai tare în brațe sau i-ar fi făcut alte lucruri, așa cum își imaginase în copilărie.

Ela izbucnise în plâns înainte de-a ajunge lângă el. Cu fața purpurie și scâncind ca și cum ar fi încercat cu toate puterile să-și oprească hohotele.

„Ce s-a întâmplat? A pățit ceva Irena?”

Acum nu i s-a părut surprinzător că primul lui gând de îngrijorare îi fusese adresat Irenei. În ciuda faptului că relația lor nu mai era la fel de strânsă, continua să fie singura persoană de care îi păsa cu adevărat. Incapabilă de-a scoate vreun cuvânt, Ela îl trăsese după ea, până ce-au ajuns pe-o uliță ascunsă de priviri indiscrete. Un gest inutil de altfel. La ora aia din zi, când zăpușeala atingea cote maxime, strada principală devenea pustie. În urma unui efort supraomenesc, ea se oprise din plâns. Rimelul, pe care nu reușise să-l înlăture complet, îi lăsase câteva dungi albastre și subțiri peste obraji. Îi tremura glasul când a vorbit.

„Nu știu ce să fac, nu pot să-i spun lui tăticu’ și Irena, ea a zis că mă omoară dacă scot o singură vorbă, s-a jurat că o s-o facă. A fost îngrozitoare, îngrozitoare, chiar mi s-a

făcut frică. Dar tu poți să vorbești cu ea, nu-i așa? Pe tine o să te-asculte, știi eu.”

„Ce să-i spui lui taică-tu? Ce s-a întâmplat?”

Faptul în sine justifica pe deplin isteria Elei. Ceea ce îl declanșase fusese un simplu chiștoc aruncat în portbagajul unei rable. Exista doar un service auto în cartier și, din cauza numărului foarte mare de comenzi, mașinile destinate reparațiilor ajungeau să-și aștepte rândul pe trotuarele vecinilor mai indulgenți. Ei, copiii, obișnuiau să se sprijine de ele dacă nu mai aveau loc pe marginea gardului sau să contribuie la distrugerea celor care nu păreau să aibă șanse de salvare. De un singur chiștoc aprins fusese nevoie să declanșeze acea mică dramă, iar chiștocul îi aparținuse Irenei (el nici nu știa că începuse să fumeze). Îl aruncase fiindcă se întâmplase ca o persoană cunoscută, capabilă să o pârască maică-sii, să traverseze strada, iar portbagajul întredeschis al mașinii fusese cea mai la îndemână ascunzătoare. Se părea că nu existaseră suficiente urme de combustibil în rezervorul fisurat încât să ajute la izbucnirea imediată a focului. Cele două prietene avuseseră timp să se-ndepărteze fără a-și da seama de gravitatea situației. Observaseră fumul abia când, ajungând în capătul străzii, întorseseră capetele pentru-a face haz de sperietura lor. Dacă Ela se pierduse instantaneu cu firea, Irena dovedise suficientă stăpânire de sine încât să o convingă să păstreze tăcerea și să judece totul la rece. Căuta o metodă cu ajutorul căreia să scape neatinsă.

„Mama nu trebuie să afle, îi zisese Elei. O să spunem că tu ai făcut-o, e mai bine așa.”

„Dar de ce? Nu e nevoie să afle nimeni. Eu s-o să spun la nimeni.”

„Am fost văzute acolo, amândouă. Așa că una din noi a făcut-o, toată lumea o să creadă asta.”

„Le vom explica că a fost o greșeală. N-ai vrut să se întâmple așa ceva, eu n-am nicio vină, tu singură ai fumat.”

Irena decisese deja și nimic nu o putea determina să se răzgândească, indiferent dacă avea s-o coste o prietenie atât de veche. Vic i-a înțeles motivația. Nu asumarea faptei o speriasse în primul rând, ci ideea de a-și pierde credibilitatea în fața mamei lor, toate dezavantajele generate de posibila ei demascare. N-avea să mai fie fiica perfectă. Poate că descoperirea faptei ar fi condus și la altele, oricât ar fi încercat să arate că fusese doar o greșeală regretată pe deplin. Nu își putea permite asta. Ar fi însemnat să se priveze de întreaga libertate. Astfel, constrânsă de împrejurări și presată de timp, recursese la gestul disperat de a scoate din buzunar un briceag. Îl ținea în permanență la ea de când îl primise de la unul dintre mulții admiratori.

„Mi-a arătat că o să mă-nțepe aici, în inimă, dacă n-o ascult, se smiorcăise Ela. Arăta ca o nebună, mi-a spus că nu glumește deloc, că a mai omorât un câine cu briceagul ăla. Crezi că a făcut-o?”

„Nu știu.”

„Mi-e atât de frică, nici nu m-am dus acasă, am stat ascunsă până ai venit tu. Lui tăticu' nu pot să-i spun că am aruncat eu țigara, devine foarte rău atunci când se supără. Nu știu ce să fac, poate că vorbești tu cu Irena, să-i explici, te rog...”

Își pierduse glasul într-o învălmășeală de sughițuri și hohote.

Vic a făcut-o, așa a vrut apoi să creadă, din milă pentru Ela și cu speranța unei recunoștințe totale pe care-a primit-o până la urmă doar în imaginația lui. Dar fusese o parte din motivație. Își dăduse seama că odată cu decăderea Irenei avea să piardă avantajul unui aliat neprețuit. Cuvintele ei n-ar mai fi însemnat nimic în fața maică-sii când ar fi încercat să-i țină partea (suficient de subtil cât să nu trezească bănuieli) ori să-i abată atenția de la unele fapte.

„Liniștește-te și du-te mai bine acasă, îi zisese Elei. Să nu scoți nici măcar o vorbă despre ce s-a întâmplat. Dacă cineva o să dea vina pe voi că a luat foc mașina, o să le spun că am făcut-o eu, îți promit. Iar dacă nu, cu-atâta mai bine, nu trebuie să afle nimeni ce s-a întâmplat cu-adevărat.”

Mai trecuse o vreme până ce reușise s-o convingă de seriozitatea propunerii lui și, pentru câteva clipe, s-a simțit ca și cum aș fi ținut în buzunar soarta întregii omeniri.

Incendierea unei mașini nu făcea decât să vină ca o extensie firească a nesupunerii lui. I-ar fi arătat maică-sii ceea ce încerca să-i dovedească mereu: n-avea să-l înfrângă niciodată, nu mai exista cale de întoarcere. Era mai mult decât o sfidare.

N-a trebuit să-și testeze răbdarea și nici n-a avut răgazul să se gândească la consecințe. Carcasa tristă a mașinii încă mai fumega când ajunsese el acolo. Câțiva oameni țineau gălețile golite de apă în mâini, ceilalți nu încetau să dea din gură. În mijlocul lor, proprietarul service-ului auto, Pavlo,

avea o expresie deosebit de gravă. Îl remarcase pe Vic în timp ce se apropia.

„Unde-i soră-ta?” se grăbise să-l întrebe.

„Da' ce treabă ai cu ea?”

„Tanti Florica, aicea de față, zice că a văzut-o la mașină înainte să i se dea foc. Poate că s-a jucat cu vreun chibrit și n-a fost atentă, vreau să stau de vorbă cu ea...”

„Nu e nevoie, eu am făcut-o, eu am pus foc la mașină.”

O satisfacție stranie îi fusese insuflată de mutrele alea uluite, înghesuite în jurul lui. Pavlo îl întrebase pe un ton inflexibil:

„De ce?”

„Habar n-am, mă plictiseam, m-am gândit c-ar fi o chestie distractivă.”

Astfel, Vic se vârâse în costumul croit după bunul plac și i se potrivea ca un strat nou de piele. Îl făcea să se simtă deosebit și important. Își atinsese scopul, acela de a-i demonstra maică-sii că lupta ei de până atunci nu dăduse niciun rezultat. Ea înțelese asta. N-au mai existat pedepse și nici restricții. Îl pierduse definitiv, la fel ca pe taică-su. Devenise invizibil. La început, Vic se bucurase pe deplin de victoria lui. Dar nu ținuse chiar atât de mult. Imediat ce-și permisese, închiriasse o garsonieră unde doar Irena mai venea câteodată în vizită.

În privința incendiului, lucrurile se aranjaseră nesperat de bine. Pavlo îi mărturisise apoi că folosea mașina doar pentru piese. Nu însemna totuși că era lipsită de valoare sau că avea să treacă peste dovada lui de huliganism cu-atâta ușurință. În loc să-l ducă la poliție (Vic nici măcar nu luase în considerare opțiunea), îi propusese să lucrez la service.

Făcuse rapid socoteala cât îl costau pagubele și câte zile de muncă erau necesare pentru-a fi răscumpărate. Vic n-avea de ales decât să-și sacrifice întreaga vacanță. Dar bătrânul nu era deloc o fire dușmănoasă și se bucurase de compania lui. Oricum nu prea mai avusese ce face cu restul timpului. O mare parte dintre vechii prieteni fuseseră obligați de părinți să nu se mai afișeze în prezența lui.

Spre începutul toamnei, cu vreo săptămână înainte de-a încheia orice socoteli cu Pavlo, acesta îl chemase în birou. Pe colțul mesei se afla un plic și-i făcuse semn să-l ia.

„Ăla e salariul tău. Știu că nu tu ai dat foc mașinii, cred că am știut-o de prima dată, dar acum sunt sigur. Ia banii și bucură-te de ce-a mai rămas din vacanță, o meriți.”

De parcă s-ar fi aflat pe scena unui teatru imens și supraaglomerat, iar cineva i-ar fi tras în jos pantalonii.

„Ești un boșorog plin de căcat.”

Pavlo nici măcar nu se ferise de plicul aruncat spre figură. De fiecare dată după aceea, când îl vedea pe stradă pe Vic, avea să tresară și să se forțeze să-și întoarcă privirea oriunde altundeva. Dar ce-l deranja cel mai mult în povestea asta pe Vic n-avea nicio legătură cu proprietarul de service auto. Irena, contrar așteptărilor, nu se obosise să-i mulțumească pentru sacrificiu. Își asumase nevinovăția ca pe un drept din naștere. N-avusese importanță dacă în locul ei ar fi căzut Ela sau oricine altcineva. Poate că a fost cel mai bine, și-a spus Vic. Doar în felul ăsta ajunsese s-o cunoască așa cum era cu adevărat. În ultima vreme se întreba totuși dacă nu l-a determinat totodată să-i exagerez și acele trăsături mai puțin plăcute

ale caracterului sau dacă nu o folosea să justifice o parte din propriile lui defecte.

2

În cele trei zile de când se ascundea în apartamentul lui, Vic și-a văzut o singură dată sora. Îi respecta intimitatea, așa își spunea. Sau pur și simplu voia să ocolească alte complicații. O auzea câteodată trăgând apa la baie sau prăjind ceva la bucătărie, dar n-a ieșit din birou (scrisa din nou, după o prea lungă pauză), măcar ca s-o salute ori să-i adreseze o întrebare banală legată de vreme. Se gândea că, la rândul ei, încerca să-l evite. Altfel de ce n-ar fi ieșit din dormitor când el urmărea câte-un film în living, după ce se sătura de citit? Acolo se afla singurul televizor. S-a întrebat cum își petrecea Irena timpul. Nu știa să-și fi dezvoltat un hobby care să-i fie de folos într-o asemenea situație. Apoi, când i-a văzut fața umflată, cu trăsăturile amorțite, și-a dat seama că nu făcea decât să doarmă sau să zacă în pat. Irena l-a rugat să treacă pe la magazin să-i cumpere câteva lucruri. Îi întinsese lista și banii.

– Avem un chioșc la două blocuri mai încolo, iar piața e peste drum, a zis el. Cred că ți-ar prinde bine să mai ieși puțin.

– Nu încerca să faci pe fratele mai mare cel bun și înțelept. Vrei să te duci sau nu?

Pentru-a evita o posibilă ceartă, Vic s-a dus la magazin. Când a revenit, un miros puternic de clor și alte chimicale l-a făcut să-și țină respirația imediat ce-a deschis ușa. Irena

arăta complet schimbată. Nu doar fiindcă își prinsese părul într-un coc, își pusese un șorț și tricoul i se udase de transpirație. Stătea aplecată peste fereastra bucătăriei, cu o cârpă în mână. Vic și-a ferit privirea de la sfârcurile ieșite în evidență prin materialul devenit transparent.

– De când n-ai mai șters geamurile astea? a zis Irena. De la atâta căcat de muște, curând nici n-ai mai fi văzut prin ele.

– Nu mi-am dat seama, n-am avut timp.

– Da, cum să nu, la fel cum aragazul e aproape mâncat de rugină, că ți-a fost prea lene să-l ștergi de grăsime. Vă cunosc eu pe voi.

– Pe noi, care?

– Voi, bărbații singuri, sunteți ca niște copii mari lăsați nesupravegheați.

– Nu cred că-i deloc problema ta cum îmi fac eu treburile. O să-mi iau un aragaz nou, dacă am chef, și gata.

A existat o anumită tonalitate în cuvintele lui care a determinat-o pe Irena să-și regândească strategia. Îl studia în așa fel de parcă abia s-ar fi materializat în fața ei, până de curând nefiind decât o siluetă lipsită de caracteristici. Vic n-a așteptat să afle la ce rezultat a ajuns. S-a refugiat în birou.

Spre seară, Irena a bătut în ușă.

– Hai că am făcut câte ceva de mâncare.

– Foarte mulțumesc, dar nu mi-e foame.

– Vezi cum ajungi să-mi dai dreptate? Te porți ca un ditamai copilul bosumflat.

Vic nu și-a putut ascunde rânjetul de vinovăție.

– M-am obișnuit prea mult să trăiesc singur, a zis.

– Înseamnă c-am picat tocmai la țanc.

Un frate și o soră perfect normali, ai fi putut spune. Zâmbindu-și cu amabilitate unul altuia, luând cina într-o tăcere deloc deranjantă, ducând la guri lingurile cu mâncare, într-un ritm aproape identic, mestecând cu răbdare. Un tablou de familie tocmai bun de atârnat pe perete, capabil să sensibilizeze sau măcar să transmită o stare de bine. E nevoie de un ochi de expert să evidențieze teatralitatea întregii scene. Fiindcă, dacă studiezi personajele cu atenție maximă, vei observa rigiditatea unui anumit gest, mișcarea prea mecanică a maxilarelor, dumaticatul care uneori alunecă pe gât cu greutate, privirile țintuite cu încăpățănare în jumătatea de masă a fiecăruia.

Cu intenția evidentă de-a începe o discuție a cărei traiectorie o stabilise dinainte, Irena a zis:

– Te-ai mai gândit la mama în ultima vreme?

– Nu m-am gândit deloc.

– De ce te strâmbi de fiecare dată când vreau să vorbesc despre ea?

– Și-a ieșit cu multă vreme în urmă din rolul de mamă.

– N-avem niciunul dreptul să decidem asta.

– E adevărul.

– Nu, e doar un gest egoist și urât din partea ta.

– Adevărul e de multe ori urât.

– Cred că ești doar răutăcios, dar mie chiar nu-mi arde de glume. Până la urmă, bună sau rea, a fost mama noastră, a încercat să fie acolo, lângă noi, cum s-a priceput de bine. Nu spun că i-ar fi reușit, nici pe departe, dar măcar a încercat.

– Vorbește pentru tine.

– Vei încerca măcar să o ierți vreodată?

Vic a împins farfuria din față și a golit pe nerăsuflăte un pahar cu apă minerală.

– Lucrurile sunt așa cum sunt. N-am ce să-i iert. Am ajuns să o-nțeleg foarte bine, a avut de luat niște decizii și poate că nu le-a luat pe cele mai corecte, dar în primul rând și-a ratat propria viață. Eu și cu tine am fost, suntem încă, doar niște victime colaterale. Sigur că are partea ei de vină, chiar dacă nu și-a propus să ne facă rău cu bună știință, dar nu-s în măsură să o judec. S-a pedepsit singură.

– Nu vorbi așa.

Pentru a-și stăpâni emoțiile, Irena a început să strângă firimiturile de pe masă.

– De multe ori mă învinovățesc, să știi, că nu i-am fost alături în perioada aia de dinainte, a zis. Mi-ar fi fost atât de greu să trec o dată pe săptămână pe la ea, să văd ce mai face? S-ar fi bucurat să mă vadă, sunt sigură. S-ar fi bucurat să te vadă și pe tine. Mai ales pe tine. Nu mi-a spus-o, dar știu sigur că a trăit până-n ultima clipă cu starea aia de vinovăție, și-a dat seama că ți-a greșit. A așteptat ca măcar unul din noi să se ducă și să-i spună că am iertat-o, ar fi murit împăcată.

– Ce rezolvi dacă te gândești la toate astea? Sunt doar ipoteze. Poate că nu s-a simțit deloc vinovată, poate că în opinia ei noi am fost vinași, cel puțin în privința mea sunt sigur de asta.

– Tu n-ai văzut-o atunci, înainte s-o aranjeze și s-o pună în coșciug. Avea o expresie atât de... atât de...

Irena rămăsese cu privirea îndreptată undeva în spatele lui, de parcă acolo s-ar fi aflat stafia mamei lor. Într-un gest

stângaci de consolare, Vic i-a pus palma pe umăr. Irena s-a moleșit deodată și acum ea a fost cea care s-a refugiat mișelește în cameră. Vic a strâns masa și, înainte de-a se retrage în birou, a rămas aproape un minut lângă ușa dormitorului, încercând să-și dea seama dacă se mai putea salva cumva situația. Dinăuntru se auzeau suspine. S-a convins până la urmă că n-ar fi avut niciun argument suficient de bun, că era mai indicat să nu intervină, să o lase pe Irena să își consume frustrarea până la capăt. Era cea mai potrivită alegere.

Folosindu-se de o compilație cu Chet Baker, a reușit să se detașeze suficient încât să se poată concentra la continuarea unei povestiri pe care încerca s-o termine de multă vreme și nu făcea decât să recompună la nesfârșit ultima scenă, în care voia să omoare personajul principal într-un mod satisfăcător. Una dintre acele activități menite să îți dea un sens. O amăgire cu bună știință.

În continuare s-au succedat, cu o încetineală chinuitoare, câteva zile pline de agitație. Irena făcându-și obiceiul de a-l invita la masă în fiecare seară, fără a mai aduce în discuție subiecte supărătoare. Bâzâitul sâcâitor al aspiratorului. Mașina de spălat trepidând în efortul de-a face față solicitărilor (îmbrăcăminte, cearceafuri, pături, cam orice materiale textile împrăștiate prin apartament). Irena fâțându-se în permanență. Mirosul prea puternic de bețe parfumate. Vic înțelegea că nu era decât o metodă a ei de a-și ocupa timpul într-atâta cât să nu se mai gândească la problemele personale, dar asta nu-l determina să le tolereze cu mai multă ușurință. Ajunsese să iasă din birou doar dacă avea neapărat nevoie. Parcă restul apartamentului nu-i mai

aparținerea. Știa că Irena nu-și dădea seama de asta și că ar fi fost nedrept să i-o sugereze. Probabil că încerca să facă față unei suferințe mai mari decât își imaginase el inițial și nu era capabil de atâta cruzime încât să i-o accentueze. Devenise conștient oricum că până la urmă avea să-și piardă răbdarea.

– Nu vrei să-mi spui totuși ce-i între tine și George?

A fost o primă tentativă de-a căuta o explicație. Tocmai serviseră cina și se pregăteau să se întoarcă în camere. Irena a ezitat câteva momente cu mâna pe clanță. S-a uitat la el ca la o imagine dezgustătoare pusă deodată în fața ochilor. A intrat în dormitor fără vreun cuvânt. Au trecut câteva minute bune până când, neobosindu-se să mai bată în ușă, și-a făcut apariția în birou. Încordată, aproape amenințătoare, defensivă.

– Ți-am spus de prima dată că nu vreau să vorbim despre asta. E problema mea și mă privește doar pe mine. Nu mă poți ajuta în niciun fel, dacă așa te gândești, e suficient că m-ai primit să stau la tine și-ți sunt foarte recunoscătoare, dar nu trebuie să faci nimic în plus. Nu e nimic de făcut. Fii un frate bun și respectă-mi dorința, nu mai deschide subiectul, nu mă simt pregătită să-l discut deocamdată, sper că mă înțelegi. E problema mea, bine? Eu singură o să-i fac față, așa e cel mai corect, așa vreau să procedez. Dacă aveam nevoie de sfaturi, mă duceam la un popă să mă spovedesc. Mama ar fi fost de acord cu asta. O sută de metanii și-o sută de doamne-ajută și gata, totul ar fi revenit la normal, n-ar mai fi existat nicio problemă.

Vic începuse să formuleze o scuză oarecare, dar ea n-a stat să-l asculte. După ce a închis ușa, imaginea surorii lui

a mai persistat o scurtă vreme în cameră. Avusese o expresie pe care mai întâi Vic a considerat-o batjocoritoare și autoironică. Va trebui să se întâmple multe altele până ce să revină asupra acelei scene și să descopere sclipirea de nebunie din privirea ei, pe care atunci nu avea cum s-o sesizez. Îl preocupau lucruri mult mai importante, cum ar fi revenirea la vechiul și agreabilul lui stil de viață. Iar soluția i s-a oferit în aceeași noapte.

A doua zi, după ce înghesuia cele necesare într-un rucsac, era gata de plecare.

– O să las o vreme apartamentul în grija ta, i-a zis Irenei. Sunt nevoit să fac o călătorie. Ceva posibile proiecte literare, nu știu cât o să dureze, două-trei zile poate.

– Mergi fără grijă, voi încerca să nu stric nimic, a glumit ea. Succes cu proiectele!

Vic s-a întrebat dacă se bucura că avea să rămână singură sau tocmai frica de gândul ăsta a determinat-o să-l însoțească până la scara blocului.

3

În locul corespunzătoarei străneri de mână, Sergiu își întinsese brațele pentru a-i oferi o exagerată și nepotrivită dovadă de afecțiune. Lui Vic i-a părut rău că nu avea mai multe bagaje pe care le-ar fi putut folosi ca o scuză de-a nu participa la îmbrățișare.

– Ia te uită cât ai mai crescut, a zis Sergiu după ce a făcut un pas înapoi, să-și vadă mai bine nepotul. Nici nu mai reușesc să te iau bine în brațe.

Vic i-a zâmbit stingherit. Nu-și amintea ca până atunci, pentru valabilitatea comparației, unchi-su să fi încercat să-l ridice în brațe când era doar un copil. Fusese singurul bărbat din centrul familiei lor (ale cărui vizite scurte și rare însemnau motiv de sărbătoare) și puțină afecțiune, chiar și din partea lui, nu ar fi avut cum să-i strice.

În urma scurtelor priviri aruncate pe furis, Vic a stabilit că Sergiu nu se schimbase foarte mult. În afară de inevitabilele fire de păr alb, cele câteva riduri în plus și un trup ceva mai împlinit, era același. Până și vechea mașină din parcare a gării o recunoștea cu ușurință, deși noul strat de vopsea reușea oarecum să acopere cele câteva cârpeli și tabla mâncată de rugină. Sergiu nu era cel mai grozav unchi din lume, dar în același timp nici nu reușise să-l dezamăgească prea mult. Nu se aflase prin preajmă într-atâta încât să o poată face. Vic îl iubise totuși, îl invidiase și-l urâse, voia să-și țină țigara ca el și să reușească să pășească în același fel, cu siguranța celui care nu are nimic de dovedit și nu simte nevoia să impresioneze pe nimeni.

– Nevastă, copii? a zis Sergiu, fără a-și lua ochii de la șoseaua îngustă și cotită. M-am mai întâlnit câteodată cu soră-ta, da' n-am întrebat-o cum o mai duci. Știi cum e ea, niciodată nu i-a plăcut de mine, habar n-am de ce.

– Nu încă, nu-i nicio grabă.

– Ce tot vorbești acolo? Păi uite exemplul la mine, gândeam la fel în tinerețe și-am rămas holtei. Să nu crezi că mă plâng, mi-e foarte bine așa. Da' nu oricine-i făcut pentru stilul ăsta de viață.

Ca să dovedească încă o dată că rămăsese omul direct dintotdeauna, a continuat:

– Și pân' la urmă, cu ce treburi pe-aci? Să nu zici că ți-a fost dor de mine, că n-o să te cred.

– Am câteva lucruri de rezolvat și cu ocazia asta, chiar dacă nu mă crezi, voiam să văd ce mai faci, cum îți mai merge.

Sergiu s-a grăbit să-și ștergă neîncrederea de pe figură.

– Ești mai mult decât binevenit în casa mea, da' să nu te-aștepți să port cu tine cine știe ce discuții filozofice și altele de felul ăsta, de trăncăniți voi, artiștii, scriitori, cărți, căcaturi. Sper că n-ai devenit vreun fandosit de-ăla cu nasul pe sus.

– Mă bucur să văd că ai rămas omul pe care mi-l aminteam.

– Doar trupul îmbătrânește, noi rămânem la fel aici, în interior, a zis Sergiu și s-a lovit cu pumnul în piept.

Vic i-a dat dreptate, deși ar fi avut destule contraargumente.

– Cre' că e corect să te pun în temă dinainte, a zis Sergiu. Mie nu-mi plac surprizele, așa că încerc să-i feresc și pe alții de ele dacă mi-e cu puțință. Nici nu-i o surpriză până la urmă, e vorba că n-o să fim doar noi acasă și sper să nu te deranjeze treaba asta. Știu că te așteptai să găsești un bărbat singur, da' uite că vor mai fi și două femei prin preajmă.

Vic avea nevoie de găzduirea lui Sergiu, deoarece nu mai cunoștea pe nimeni căruia ar fi putut să i-o ceară în afară de George, antipaticul soț al surorii lui. Nu a reușit totuși să-și ascundă surprinderea.

– N-or să ne deranjeze în niciun fel, i-a zis Sergiu, în privința asta poți să stai liniștit. Le-am închiriat vechiul

hambar, l-am recondiționat și pe dinăuntru a ajuns să arate chiar mai bine decât casa.

– Te-ai lansat în afaceri?

– Ei, pe naiba! Chiar mă vezi pe mine ca afacerist? Femeilor ăloră le-am oferit un adăpost pentru că nu mai aveau încotro să se ducă, au rămas pe drumuri. La schimb, au fost de acord să se-ocupe de curățenie și de mâncare. Toată lumea-i mulțumită, ele că poa' să se bucure de-un locușor al lor, eu că mă pot bucura de-o mâncare caldă în fiecare zi, iar casa arată mai bine ca oricând, cu praful șters, hainele frumos aranjate și curate. Când ești singur, nu-ți prea arde de nimicuri de-astea, mănânci direct din strachină, te cam sălbăticești într-un fel, așa că-mi prinde bine prezența chiriașelor mele.

Dădea impresia că încerca să se scuze, ceea ce l-a făcut pe Vic să se gândească dacă nu era mai mult decât ar fi trebuit să înțeleagă. Nu-l interesa oricum să afle altceva decât alesese Sergiu să-i prezinte.

Treceau cu viteză pe lângă calea ferată ce delimita partea dinspre fluviu a satului. Drumul, altădată o simplă cărare dublă făcută de roțile căruțelor, fusese asfaltat și Vic s-a întrebat ce interes aveau oficialitățile comunei să investească într-o șosea deloc prioritară, când majoritatea locuitorilor încă se mai spălau în albie și aruncau lăturile în stradă. Dar aversiunea lui era alimentată și de faptul că prin drumul ăla se trasa o linie clară și categorică între prezent și trecutul copilăriei și-al adolescenței, trecut strâns legat de câmp, de calea ferată și de pământul bătătorit al cărării de-atunci, străbătută de mii de ori de tălpile goale sau

încălțăminte tocită și de roțile bicicletelor. Pentru el, stratul gros de asfalt se aseamăna cu o lespede de mormânt.

– Se-apropie alegerile, i-a zis Sergiu, observând că rămăsese cu privirea fixată pe șosea. În opt ani de când e primar Marin Manole, drumul ăsta e-al doilea lucru bun pe care l-a făcut... Ba nu, greșesc, a fost, mai înainte de-a fi ales, treaba cu școala, de-a renovat-o, pe urmă bordurile și trotuarele și parcul, tot la fel, când a fost ales din nou, și-acu' șoseaua asta care ne leagă mai ușor de oraș și trece prin mijlocul satului. În rest, am rămas la fel ca 'nainte de revoluție, niciun progres.

– Oamenii trebuie să iasă cât mai mulți la vot, să nu-i mai lase pe indivizii ăștia să facă doar ce vor ei.

– Și ce-ți închipui că s-ar întâmpla, să zicem, dacă oamenii ar vota împotriva lui? Ar veni altu', un șmecher și mai înfometat. Pe când cu ăstalalt îți spui că-n atâția ani a tot furat, și-a aranjat toată familia, așa că de-acu' poate să-și îndrepte atenția și spre omul de rând, fraierul care l-a votat și speră într-un trai mai bun.

– Uite aici e problema, de-aia lucrurile merg atât de prost, românii sunt prea creduli și iertători și lipsiți de inițiativă. Dacă într-o plasă cu mere dai de unul stricat, nu-l pui deoparte, ca să nu le strice și pe celelalte?

– Și dacă toată plasa e plină de mere stricate?

– Data viitoare o să fii mai atent când le cumperi.

– Nepoate, a zis Sergiu amuzat, eu zic să-ți depui candidatura, o să mă ocup eu de campanie, ce dracu', să știi că pot fi foarte convingător dacă vreau și oamenii mă cunosc. Ești tânăr atâta cât trebuie, prezentabil, școlit și cu principii, exact ce-avem nevoie. Cre' c-ai fi primarul ideal.

Vic s-a rezumat la un gest dezaprobator. Mașina, impulsionată de încurajările lui Sergiu, urca cu greu dealul abrupt de la marginea satului. Acolo, pe timpul iernii, se aduna o armată de copii, cu săniile pregătite încă de la prima ninsoare și întreaga vale răsuna de strigăte și hohote de râs. Ca majoritatea, nu de puține ori își sucise și Vic vreun deget sau se-alesese cu o julitură în urma întrecerilor sau încăierărilor care aveau loc frecvent.

– Mă gândeam la mine, dacă aș fi primar, a zis Sergiu în timp ce parca mașina, ca pentru a-și explica tăcerea de până atunci. Cre' că tentația e foarte mare, oricât de sfânt și pus pe fapte bune-ai fi. Bine-nțeles că aș încerca să ciugulesc și eu câte ceva pe lângă salariu, ca tot omul cu ceva minte, da' aș încerca și să fac ceva pentru oameni, mă jur. Ce, crezi că nu fură cu toții? Doar că tre' s-o faci cu bun-simț, să nu te lăcomești și să bagi prea mult mâna în buzunarul cetățeanului.

Vic nu i-a răspuns nici de data asta. Efortul de-a încerca să-i schimbe opiniile i se părea prea obositor.

4

În timp ce ceilalți nu se puteau scutura de rigiditate, Sergiu se desfășura cu o degajare de invidiat. Părea că îl amuză situația și Vic îl înjura în gând pentru că nu făcea decât să o complice. Vina propriei lui incomodități o atribuia, în cea mai mare parte, celor două femei care, prin tăcerea și refuzul de-a contribui la îmbunătățirea ambiantei, nu-i ofereau nicio șansă de-a se salva de penibilitate.

Luau tuspatru masa de seară, într-un foișor construit din scânduri. Era un aer plăcut, răcoros dar numai atâta cât s-ar fi cerut și pe cele patru colțuri ale mesei fumegau niște bețe parfumate, cu rolul de-a ține la distanță insectele. Dinspre fereastra întredeschisă a casei se auzea în surdină o muzică bâzâită în mare parte de proasta calitate a radioului, dar și de plămâni deteriorați ai interpretului.

Vic s-a gândit că ar fi trebuit să răbufnească râsete prin gurile lor sau măcar unele conversații mai înflăcărâte decât schimbul ăla sec de replici, întrerupt de pauze incomode. Vinul se afla acolo, în pahare, gata să-i ajute, dar abia se atingeau de el, cu excepția lui Sergiu. În ritmul ăsta, aveau să ne ridice de la masă aproape la fel de străini ca înainte de a-și adresa primul salut.

Cum intrase în curte, lui Vic îi atrăseseră atenția pavelele de piatră, atât de curate că păreau îndelung frecate cu peria, pământul dimprejur lipsit de orice frunză sau altă mizerie și mica grădină împrejmuțată de un gârduleț proaspăt vopsit în alb. Ultima dată când îl vizitase pe Sergiu, după un simplu traseu parcurs între poartă și ușa casei, se umpluse de praf până la genunchi. Mica oază de flori și verdeață nu fusese altădată decât o movilă plină de buruieni. Pervazurile ferestrelor de la casă (și ea văruiată nu cu multă vreme în urmă) aveau fiecare câte două sau trei ghivece cu flori. Vic nu găsea deloc atmosfera mohorâtă pe care-o anticipase.

„Fetele și-au dat toată silința să te impresioneze”, se dezvinovățise Sergiu.

Vic aruncase o privire spre vechiul hambar, unde i se păruse că o siluetă s-ar fi retras rapid din dreptul unei

ferestre. Chiar și cu forma lui simplă și pătrătoasă, hambarul devenise mai impunător decât casa. Atât etajul cât și parterul beneficiau de un joc de culori (galben pai și albastru deschis) vesel și hipnotizant. Probabil că din cauza suprafeței foarte mari de acoperire, una dintre vopsele devenise un substituit al celei luate prima dată în considerare. Construcția avea în plus un acoperiș nou din tablă, pe când peste cea mai mare parte dintre țiglele casei se întindeau tot felul de ciuperci și urme de mușegai verde.

Fără să realizeze, Vic se îndreptase spre hambar. Sergiu îi pusese palma pe umăr, cu intenția să-i schimbe traseul.

„Lasă că o să aveți timp să vă cunoașteți. Te avertizez că-s cam sfioase cu străinii, da-s convins c-o să vă-nțelegeți.”

Apoi, după ce își schimbase hainele cu altele mai lejere și dăduse curs invitației de a servi cina în aer liber, Sergiu îi făcuse cunoștință cu cele două surori. În timp ce bărbații stăteau comozi pe scaune, acestea, tăcute și serioase, luaseră capacul de la cratița aflată pe masă și pusese ră mâncarea în farfurii. Când sora mai mică, Tiana, îi întinsese porția, Vic îi atinsese întâmplător degetele. Remarcase cu surprindere tresărirea ei, înfiorarea cu care îl privise pentru o secundă. Dar cel mai intrigat fusese de faptul că nu găsea absolut nicio asemănare între cele două femei. Dacă Tiana era înaltă și slabă, soră-sa, Sofia, arăta în comparație ca o aborigenă cu trup voinic, aproape grosolan prin șoldurile late, sânii exagerat de umflați și fesele care-i făceau fusta să danseze la fiecare pas. Cea dintâi avea cel mai negru păr, împletit și lung până la mijloc, pe când al celeilalte era castaniu, bătând mai mult

spre blond, și tăiat cu o jumătate de palmă mai sus de umeri. Tiana se afla în posesia unor ochi mari și rotunzi, al unui nas drept și subțire, a unor buze expresive și a unei bărbii ușor alungite. Sofia avea ochi verzi și oblici, nasul ceva mai proeminent și puțin răsucit în sus, buze cărnoase și bărbia rotundă. Nu se vedea vreo asemănare nici în linia sprâncenelor, forma urechilor, a mâinilor și nici măcar a comportamentului.

Cu excepția momentului când își atinseseră degetele, Tiana se ferea să-l privească. Pe sora ei o simțea, în schimb, cum îl cerceta pe ascuns când își închipuia că nu o putea surprinde. Ca pentru-a sparge monotonia, într-unul din momentele alea Vic și-a îndreptat brusc fața spre ea. Sofia tocmai ducea la gură lingura cu mâncare. A încercat să-și stăpânească emoția, dar n-a reușit decât să se înece. Fața i s-a înroșit instantaneu și a început să sughițe. Îi apăruseră lacrimi în ochi.

– Oho, ușurel, i-a zis Sergiu, bătând-o cu palma pe spate. Trebuie să luăm exemplu de la vaci și să rumegăm încet, că nu ne grăbește nimenea.

Tiana a tresărit încet. Vic și-a spus că o deranjase comparația aia nefericită. Sergiu a continuat:

– Îl mai ții minte, cred, pe Florică Bogoja, doar sunteți cam de-aceeași vârstă. Trebuie că-l ții minte și pe taică-su, pe-atuncea nu existau decât doi vânzători în tot satul și el a fost ăla cu cei mai mulți clienți. Treaba e că s-a prăpădit cu doi ani în urmă exact în felul ăsta. Mâncăcios cum îi era felu', s-a grăbit să-nghită pe nemestecate și-un dumaticat a luat-o în direcția greșită. Nu cunosc detaliile, da' se pare că s-a sufocat și atâta i-a fost. Caput! Până să vină salvarea,

și-a dat duhul. Uite-atât de simplu! Cică tocmai își făcuse analizele, îl duseseră copiii la oraș și-a ieșit că era sănătos tun. Spuneți-mi mie o idioțenie mai mare ca asta.

Și-a subliniat concluzia cu o bucată de pâine trecută peste ultimele resturi din farfurie. Trăgându-și paharul mai aproape, s-a lăsat cu toată greutatea pe spătarul scaunului. Își urma propriul sfat și-și molfăia dumaticatul cu răbdare.

După ce au făcut ordine pe masă, femeile au adus un platou cu plăcinte de mere. Vic a profitat de animarea ambiantei ca să le întrebe:

– Voi din ce parte a țării sunteți? După accent, m-am gândit că de peste Carpați, în partea de nord-vest, dar nu reușesc să-mi dau seama prea bine.

– Nici pe departe, a răspuns Sergiu în locul lor. S-au născut la Piatra Neamț și-au trăit, până să se mute cu mine, aici în apropiere, la Chirnogi.

Vic l-a privit cu iritare. A continuat totuși, convins că altfel ar fi pierdut orice șansă de-a socializa:

– Cum se face că v-ați stabilit aici? Să-mi spuneți dacă vă deranjează întrebările mele, putem să vorbim despre altceva.

Tiana își trăsese un picior sub ea. Mesteca încet dintr-o bucată de plăcintă și exista ceva în atitudinea ei care-l făcea să creadă că nu se afla cu mintea acolo. L-au descurajat inexpresivitatea și detașarea expuse pe fața ei de portocaliul aprins al apusului.

– Nu ne deranjează, a zis Sofia după câteva momente de ezitare, dar este foarte complicat.

– Cu-atât mai bine...

– Zău așa, nepoate, a zis Sergiu, să nu-ncepi acu' la masă cu vreun interogatoriu de-ăsta. Ce-ai zice să vorbim despre ceva mai vesel? O să-ți explic eu mai târziu tot ce te interesează despre fete, dacă ești așa curios.

S-au înghițit câteva guri de vin și altele de plăcintă. Vic a așteptat ca unul dintre ceilalți să ia decizia de-a încheia seara. El, ca oaspete, nu se cuvenea să o facă.

– Dacă vi s-ar putea îndeplini orice dorință, care ar fi? a zis Tiana și a susținut fără sfială privirile îndreptate spre ea.

– Ce idei prostești îți mai trec și ție prin cap, a zis Sofia.

– Hai, las-o, că-i un joc nostim, a zis Sergiu. Orice dorință?

– Da, orice vrei, dar să fie una singură.

– Bine, stai nițel să mă gândesc... Una singură, zici... Să trăiesc o mie de ani, fără să am probleme cu sănătatea.

– Sunt două dorințe.

– Eh, ducă-se naibii! Prea complicat. O dăm în filozofeli. Nu vreți mai bine să jucăm un macao, ceva?

– Dorința mea ar fi să-mi pot retrăi viața, dar cu mintea de-acum, a zis Vic, trecând peste propunerea lui Sergiu.

Pe fața Tianei și-a făcut loc o uimire sinceră.

– De ce ți-ai dori așa ceva?

– M-aș asigura că totul ar fi făcut corect, așa cum trebuie de data asta.

– Și crezi că ar fi un lucru bun?

Vic nu mă gândise cu adevărat, dar era gata să își susțină ideea cu orice argumente ar fi găsit. Obișnuia uneori să abordez tot felul de discuții în contradictoriu, indiferent dacă știa că nu avea dreptate.

Profitând de ezitarea lui, Sergiu și-a continuat rolul de animator:

– Ai pricepe ce-ar vrea să spună dacă l-ai fi cunoscut cum era mai 'nainte, când nici măcar nu-i apăruseră primele fire de mustață. Băgase în sperieți întregul sat. Ceilalți copii îl știau de frică, până și bărbații în toată firea se fereau de el.

Tiana s-a uitat la el, ca pentru a-i cere confirmarea.

– Nu cred că a fost chiar așa, a zis Vic.

– Hai c-aicea suntem între prieteni, nu-i nevoie să te-ascunzi după deget, a zis Sergiu, a cărui stăruință îl surprindea neplăcut. Maică-ta mi se plângea de fiecare dată când stăteam de vorbă, tu n-ai de unde să știi. Îi dădeau lacrimile când îmi povestea de oamenii care-o opreau pe stradă ca să-i spună că le băteau copiii, erai de speriat, ce mai, și eu cre' c-aveai motivele tale, să nu-ți închipui că eram împotriva ta. Nici eu n-am fost cel mai cuminte și ascultător copil din lume.

Bărbatul ăla, care altădată îl impresiona prin firea lui rezervată, începea să se transforme într-un bătrân vorbăreț și răutăcios. Și-a spus că vina o purtau și cele câteva pahare cu vin golite între timp, așa că nu s-a grăbit să-l judece, deși faptul că îl expunea astfel în fața celor două surori îl incomoda.

– Nu pot să uit nici acum de afacerea aia cu spirtul etilic, i s-a adresat Sergiu, pufnind cu veselie pe nas. Cât aveai pe-atuncea, treișpe-paișpe ani?

– Cred că tocmai terminasem școala generală.

– Flăcăul ăsta de-aicea, a zis Sergiu, vorbindu-le celor două surori ca și cum Vic n-ar fi fost prezent, deja era faimos prin sat, dar chestia asta l-a făcut vedetă în toată

regula. Țin minte că lipsea de câteva zile de-acasă și maicăsa mă chemase ca să mă întrebe ce era de făcut, dacă trebuia să anunțăm poliția. I-am cerut ca mai 'nainte să mă lase să mă interesez, să întreb de el, că doar îmi cunoșteam nepotul, știam că era-n stare de cele mai trăsnete fapte și nu de puține ori amenințase c-o să fugă de-acasă. M-am jucat eu așa, de-a detectivul, o zi întreagă, am întrebat în stânga și-n dreapta și pân' la urmă am aflat că se instalase într-una din casele alea cu proprietarii plecați în străinătate, ca să câștige bani, și uitaseră să se mai întoarcă. Acolo, șmecherul, habar n-am de unde dracu' învățase treaba aia, făcuse rost de câțiva zeci de litri de alcool etilic pe care-l fierbea cu câteva boabe de piper și-l vindea bețivanilor. În felul ăsta am auzit de el, nepotă-miu se lansase în afaceri, ce mai, și până să pun eu mâna pe el scosese un profit frumușel. Maicăsa n-a aflat atuncea nimica, pușlamaua mi-a promis că se întoarce acasă doar dacă nu-i spun ei de bani. Dar s-a aflat oricum și mă jur pe ce-am mai sfânt că nu de la mine.

Vic s-a abținut să-i reproșeze că-l prezentase într-un mod eronat, că-l deranja să fie o sursă a amuzamentului său. Ce l-a determinat să nu se revolte a fost înțelegerea descoperită în privirea Tianei. Ei doi ne asemănau cumva sau cel puțin impresia asta i-o făcea.

– Cam atât, deocamdată, spectacolul s-a încheiat, a hotărât Sergiu, ștergându-se la gură cu dosul palmei. Tiano, ia-l pe musafirul nostru și oferă-i un tur de recunoaștere al gospodăriei. Eu și cu Sofia o să strângem pe-aicea.

– Putem să ajutăm și noi, a zis Vic.

Vârful de cauciuc al unui papuc l-a lovit în tibia piciorului.

– Ne descurcăm noi, l-a asigurat Sergiu.

Nu îi enumerase, așadar, toate beneficiile pe care le primea ca urmare a înțelegerii cu cele două surori. Vic s-a întrebat dacă Tiana își aducea și ea contribuția în același fel la întreținerea acelei relații neobișnuite. Posibilitatea l-a făcut să îl privească dezgustat pe apaticul erou al copilăriei lui.

Sofia, trecând pe lângă el în timp ce se ridica de la masă, s-a aplecat și i-a șoptit:

– Să ai grijă, nu e prea bine acolo, la minte.

Mai mult decât cuvintele, l-a surprins gestul ei. Era o trădare mișlească, indiferent dacă îi prezenta adevărul sau o răutate gratuită. Avea să raporteze relația dintre cele două femei cu aceea dintre el și Irena. A descoperit nenumărate asemănări.

5

– Cine este Gabo?

S-a oprit din a-și plimba degetele peste coapsa dezgolită a Tianei.

– I-ai strigat numele în somn, a răspuns Tiana expresiei lui de confuzie.

Vic trăsesese pătura până la bărbie, deși atmosfera din cameră devenise aproape insuportabil de încinsă.

– Nu cred că te-aș fi întrebat dacă era numele unei femei, s-a scuzat Tiana. Poate că m-ar fi deranjat, dar n-aș fi spus nimic.

- O fi fost ceva ce am visat.
- Ai strigat Gabo, stai, Gabo, de mai multe ori.
- Nu-mi amintesc.

Trăia de fapt senzația că abia dacă închisese ochii câteva secunde și posibilitatea de-a fi dormit și pe deasupra să și viseze i se părea extraordinară.

Tiana a ieșit de sub pătură și a început să se îmbrace fără nicio grabă, ca pentru-a se asigura că goliciunea ei avea să i se întipărească în memorie pentru totdeauna. Nu a îndrăznit să întindă brațele și să o tragă înapoi, lângă el.

- Eram doar curioasă, atâta tot.

A întâmpinat cu-n surâs ironic strategia lui Vic de a-și potrivi chiloții pe sub pătură, ca un adolescent care se afla pentru prima dată dezbrăcat în prezența unei femei.

– Crezi că ar trebui să mă întorc în casă? a încercat el să-i distragă atenția.

– Eu o să ies afară, la aer. Poți să mai rămâi cu mine, cum vrei, dar nu mă deranjează dacă pleci.

Nu își dădea seama cum ar fi fost mai bine să procedeze. Trecuseră ani de când nu se mai culcase cu o femeie fără să o plătească. Își dorea apropierea Tianei, dar totodată aceasta reușea să îi transmită o stare de incomoditate.

Mergând înapoia ei, îi urmărea balansul șoldurilor în timp ce cobora scările. Cu doar o oră în urmă făcuse același lucru, doar că atunci se îndreptau în direcția opusă. Tiana așteptase să intre în cameră și închisese ușa. Cu mișcări la fel de sigure, își trăsese rochia de pe umeri, lăsând-o să alunece în jos. Prea contrariat ca să o privească în ochi, Vic îi fixa singurul accesoriu de vestimentație rămas, un slip roșu înfiorător de minuscul, având trei flori brodate în

partea superioară. Bretelele i se lungeau în sus, spre coapsele înguste, aproape băiețești. Detaliul imediat remarcat în continuare fusese contrastul dintre nuanța arămie a membrelor și-a gâtului și albeață lăptoasă a restului, de parcă două manechine de culori diferite ar fi fost greșit asamblate.

„Te-am luat prin surprindere?” zisese ea, ca răspuns la lipsa lui de reacție.

Îi prinsese cu vârfurile degetelor palma întinsă, gest care-i provocase o puternică senzație de realitate.

„Nu avem decât o viață”, îi șoptise.

Era un tip de femeie necunoscut lui încă. Încerca să-i găsească o replică din memorie, dar nu primea decât ecourile vagi ale unor personaje din cărți.

Răcoarea nopții a semănat cu plonjarea într-o piscină cu apă rece. Dincolo, în cealaltă parte a curții, acoperișul casei se înălța negru și țuguat spre bolta ciuruită de stele. Nicio lumină la ferestre. Vic a ocolit fostul hambar. Mergea foarte aproape de Tiana, de parcă în locul unei banale bucăți de pământ împrejmuțată de un gard se angajaseră în traversarea pe întuneric a unei cărări întortocheate de munte. După aproximativ două minute, se aflau amândoi pe acoperișul de tablă al bine-cunoscutei magazii, unul dintre punctele de refugiu ale copilăriei lui.

– Mai vin câteodată aici, când nu vreau să fiu deranjată, a zis Tiana.

– Făceam același lucru când eram copil, cam de fiecare dată când veneam în vizită la Sergiu. Îmi luam revistele de benzi desenate și cărțile nu mă mai mișcam de-aici până ce-mi ghiorțiau mațele de foame.

În vale, dincolo de câmp, stâlpii electrici luminau șoseaua. Încă nu trecuse nicio mașină. Tiana s-a întins lângă el, pe pătură.

– Să știi că eu și cu Irena ne cunoaștem destul de bine, a zis ea. Mergem împreună la biserică, uneori.

– Irena merge la biserică?

– Cât de bine îți cunoști sora?

– Destul încât să știu că n-am văzut-o niciodată intrând în vreo biserică și n-am auzit-o vorbind despre așa ceva.

S-a forțat să își aducă aminte dacă afirmația aia era adevărată sau o folosise doar într-un mod defensiv, lipsit de onestitate. Credea că accidentalele discuții purtate cu Irena în timpul copilăriei nu atinseseră subiecte atât de profunde ca religia. Cu atât mai puțin s-ar fi putut întâmpla mai târziu, când el se îndepărtase aproape complet de mediul familial. Cu primii bani câștigați din salariu închiriasse o cameră unde, în sfârșit, avea să se bucure pe deplin de libertatea mult dorită. Pereții mucegăiți, mirosurile neplăcute ale mobilei vechi sau pata maro de pe tavan, vizibilă de fiecare dată când se întindea pe spate (câteodată avea forma României, alteori semăna cu-n Moby Dick caricaturizat), îi păreau prețioase prin simplul fapt că făceau parte din noul lui stil de viață, o condiție trăită cu intensitate, timp de aproape un an. În perioada aia, cam singurele întrebări venite din partea Irenei când se întâlneau (în majoritatea cazurilor întâmplător) erau „ce mai faci?” sau „când ai de gând să mai treci pe-acasă?”. În funcție de caz, o asigura că se simțea mai bine ca oricând sau făcea vreo remarcă ironică. Așa că nu își cunoștea sora atât de bine pe cât afirmase.

– De câtă vreme se întâmplă asta?

Tiana s-a sprijinit în ambele coate, astfel încât să-l poată privi cu atenție.

– Ce anume?

– De când merge Irena la biserică? De ce?

Vic i-a surprins zâmbetul înainte de a și-l putea ascunde. Ea se întinsese la loc pe pătură și își ținea ambele brațe sub cap. Cu doar câteva minute în urmă, femeia aia îi aparținuse, dar i se părea că se întâmplase cândva demult și aieva, într-o altă buclă de timp. Erau prea multe noutăți de asimilat. Mai întâi apariția Irenei, apoi, într-o succesiune rapidă, schimbările din satul natal, cele două chiriașe ale lui Sergiu, îndrăzneala Tianei, cu atât mai frapantă în comparație cu timiditatea inițială. Îl contraria și dezinvoltura ei de mai târziu, deoarece, nu știa din ce motiv, se aștepta să redevină persoana retrasă din timpul cinei.

– Există o mulțime de motive pentru care cineva se poate decide să meargă la biserică, a zis ea cu degajare. Pe mine mă liniștește. Nici măcar nu sunt sigură că un Dumnezeu veghează asupra noastră, cel puțin nu în sensul celor propovăduite de preoți. Nu cred că ar permite să se întâmple atâtea nenorociri, oricât ni s-ar spune că o face pentru păcatele oamenilor. Dar de fiecare dată când am trecut printr-o stare de neliniște sau depresie, n-a fost nevoie decât să mă duc la biserică. Îmi plac bisericile catolice. Au pus bănci și la asta de-aici din sat, după modelul lor. Nu trec pe-acolo când se țin slujbe sau alte adunări de-ale credincioșilor. Intru mai târziu, mă așez pe una dintre bănci și nu mă mișc din loc până ce simt că m-

am liniștit. Nici măcar nu mă rog. Cred că fețele sfinților au ceva aparte, ceva terapeutic. Despre soră-ta nu pot oricum să-ți spun nimic. Are motivele ei pentru care merge la biserică. N-am întrebat-o, mi-ar spune și singură dac-ar vrea să vorbească.

Lui Vic i-au venit în minte cuvintele Sofiei: „nu e prea bine acolo, la minte”. Poate că fuseseră rostite ca un avertisment. Ar fi dat un sens atitudinii Tianei, pe care momentan Vic se străduia să o înțeleagă.

– M-am gândit c-ar avea legătură cu cearta dintre ea și bărba-su, a zis el. Chestia cu biserica se întâmplă mai dinainte?

– Când ne-am văzut ultima dată, mi-a spus că o să-ți facă o vizită.

– De-aia mă aflu aici. Stă la mine.

– Cum se mai simte?

– Era bine când am plecat.

Vic avea siguranța că nu i-ar fi răspuns, așa că n-a încercat să afle de la ea motivul conflictului dintre Irena și George.

Farurile galbene ale unei mașini au produs un fals și minuscul răsărit pe coama dealului. În timpul coborârii, au prins contur șoseaua și casele ancorate la marginea satului, cu gardurile rudimentare, din scânduri văruite. Zgomotul cauciucurilor frecate de asfalt urca tocmai până la ei.

– Acolo, pe câmpurile alea, a zis Vic, arătând spre negura din jurul șoselei și mai departe, spre linia unui orizont nevăzut, mi-am petrecut cea mai mare parte din copilărie. Nu mi se părea nimic mai minunat ca pogoanele cultivate

cu porumb, grâu și alte verdețuri, așa cum arătau de aici, cât cuprindeai cu privirea.

– Ești puțin diferit de cum mi-am imaginat.

Vic și-a exprimat nedumerirea prin împreunarea sprâncenelor.

– Sergiu și Irena mi-au vorbit despre tine.

– Numai lucruri de bine, bănuiesc.

Tiana s-a tras mai într-o parte, pentru a-i face loc pe pătură. S-a întins lângă ea și a ținut ochii închiși câteva secunde. Se auzeau hămăiturile unor câini, undeva foarte departe.

– Să nu crezi că mă culc de obicei cu bărbații pe care abia i-am întâlnit, dacă te-ai gândit la asta.

– Nu m-am gândit.

– Nici cu Sergiu nu m-am culcat și n-am de gând să o fac vreodată.

Nu i-a venit în minte nicio replică potrivită.

– Nu vreau să-ți faci o impresie greșită despre mine, a zis Tiana. Oamenii de la sat vorbesc mult și prost, sunt plini de răutate și prejudecăți, așa că s-ar putea să auzi tot felul de bârfe și insinuări. Cu două duminici în urmă, o babă a venit și ne-a stropit gardul cu agheasmă, bolborosind niște rugăciuni. Dacă nu mă opreau Sergiu și cu soră-mea, m-aș fi dus să o scuip drept în față.

– De ce a făcut-o?

– Lumea zice că ne ținem de orgii aici, noi trei, că suntem slujitori ai necuratului și alte idioțenii. Nu au curajul să ți-o spună în față, dar nu e nevoie să o facă. Comportamentul lor e de-ajuns.

– Dacă-i ignori, se vor liniști, vor găsi alte subiecte de bârfă.

Tiana a pufnit pe nas.

– Parcă nici n-ai fi crescut la sat. Ar trebui să știi mai bine cum stau lucrurile.

– Înainte, oamenii aveau mai mult de muncă și mai puțin timp de bârfe.

– Înțelegi de ce a vrut Irena să plece de aici pentru o vreme.

– Numai eu nu știu încă despre ce-i vorba.

– Fă o plimbare prin sat și probabil că o să-ți dai seama singur.

Imaginea aia a satului natal, pe care Tiana i-o prezenta distorsionat, nu o considera nici pe departe fidelă aceleia păstrată în memorie, idealizată probabil în așa fel încât să contrasteze cu detaliile mai puțin plăcute.

Se lăsase o răcoare plăcută acolo, pe acoperișul magaziei, și, în liniștea aproape perfectă, cuvintele Sofiei i-au revenit în minte ca un ecou îndepărtat.

6

Nu știa ce o determinase pe Irena ca după moartea mamei lor să se mute în vechea lor casă și s-o scoată la vânzare pe cealaltă, a lui George, în care locuiseră până atunci. E adevărat că maică-sa, pentru a-și ocupa timpul, o renovase cât se pricepuse de bine și îi permisesse pensia, dar pentru Vic, cel puțin, asta nu putea fi un motiv suficient de bun. Amintirile rămăseseră impregnate în pereți, ca o igrasie de care nu poți scăpa indiferent de soluțiile folosite.

Când Irena adusese în discuție problema moștenirii, o asigurase că renunță la orice drepturi. Nu avea nevoie de niciun procent din eventuala vânzarea casei sau de orice altceva. George, dovedindu-și flerul de afacerist, se grăbise să îi aducă actele la semnat.

Și-l amintea ca pe unul dintre triștii admiratori adolescenți ai surorii lui. În timpul liceului, George avusese suficient simț practic încât să se distanțeze treptat de vechea gașcă, iar după examenul de bacalaureat, luat cu nota cea mai mare din istoria recentă a satului, își continuase studiile în capitală. Se întorsese după șase ani, cu o diplomă de master în drept. Primul lucru pe care-l făcuse fusese să o ceară de soție pe Irena și să-i propună să se mute la București, unde i se păstrase o slujbă bună la un birou de notariat. Ea acceptase doar prima opțiune (Vic nu și-ar fi închipuit-o vreodată în stare să dea cu piciorul unor asemenea avantaje materiale). Cu puțin timp înainte de căsătorie, George ocupa una dintre cele mai importante funcții disponibile în sat, aceea de consilier. Alte detalii minore nu știa despre el. Nu-l interesase să afle. După căsătoria cu sora lui, când nu mai trebuia să câștige încrederea nimănui, Vic își dăduse seama că indiferența lui George era reciprocă și într-un fel s-a bucurat. Dispărea orice urmă de prefăcătorie dintre ei în rarele ocazii petrecute în același anturaj.

Ieșise pe stradă imediat după micul dejun. Voia să evite o eventuală situație stânjenitoare, deși își făcea griji degeaba. În afara unor priviri sugestive din partea lui Sergiu, totul a decurs ca și cum nimic deosebit nu s-ar fi întâmplat în seara precedentă. Își propusese totodată să îl

găsească pe George la sediul primăriei. Imaginea casei părintești i-ar fi abătut atenția de la motivul vizitei. Sau cel puțin așa încerca să-și explice reticenta față de amintirile pe care i le-ar fi putut trezi. Cele câteva straturi noi de vopsea nu reușiseră să le estompeze cu nimic. Nu voia să fie unul dintre acei indivizi depresivi care își plâng trecutul nefericit și se gândea c-ar fi fost o inutilă pierdere de timp și energie să-i caute diverse interpretări.

S-a bucurat că în drumul spre primărie nu s-a intersectat cu niciun cunoscut. Câțiva bătrâni înțepeniți pe băncile din fața porților își întorseseră capetele după el. Dacă s-ar fi oprit să-i salute și să intre în vorbă cu ei, poate că ar fi descoperit în gutuii cărora se cățăraseră sau în ce curți sărise după nenorocitele mingii, inamice ale zarzavaturilor.

Clădirea se înălța, roz și masivă, în același centru străjuit de statuia Eroului Necunoscut. De fiecare dată, înaintea alegerilor locale, statuia era curățată de mizerie și i se aduceau reparații sau îmbunătățiri. Mândria învingea rațiunea în cazul unora și astfel vechiul primar mai câștiga câteva voturi.

De cum își făcuse intrarea în birou, George îl întâmpinase cu neîncredere. I se părea schimbat de când îl văzuse ultima dată, cu peste un an în urmă. Parcă cineva îi proptise un genunchi în piept și-l trăsese de cap și de umeri până ce reușise să-i schimbe definitiv configurația trupului. Culoarea pământie din jurul ochilor și pomeții ieșiți în afară, colțuroși, nu salvau cu nimic impresia deplorabilă lăsată de întreaga-i înfățișare. Vic îi strânsese mâna întinsă, ca o șosetă plină cu cârpe, și încerca să pozez într-o atitudine cât mai deschisă.

– Nu cred că greșesc dacă spun că n-ai venit pentru vreo problemă oficială, a zis George, decis parcă să nu piardă vremea cu detalii inutile.

– O problemă oficială, orice-ar însemna asta, nu merita drumul până aici.

– Ai ajuns de curând?

– Ieri, cu trenul. Stau la unchi-meu, la Sergiu.

– Da, știu cine este Sergiu, a zis George după o reținere vizibilă. Puteai veni la noi, la mine, vechea ta cameră a rămas aproape neschimbată.

– Mulțumesc, dar e mai bine așa.

Sigur, ar fi vrut să stea sub același acoperiș la fel de mult ca el, s-a gândit Vic. Poate că atitudinea lui rezervată îi transmisese lui George că nu fusese bine primit în familie sau alte ipoteze asemănătoare, când nu avusese de fapt nicio legătură cu el. George era un individ deștept, ambițios și cu-n viitor surâzător în față. Dacă nu s-ar fi împotmolit în colțul ăla uitat de lume, ar fi ajuns departe.

– Irena te-a trimis?

– Nici nu știe că sunt aici.

– Nu a venit la București?

– Ba da, stă la mine cam de-o săptămână. I-am spus că trebuie să mă duc să rezolv ceva cu niște proiecte literare, dar voiam să discut cu tine. Ce se întâmplă cu voi?

Se simțea oarecum penibil în rolul de intermediar, asumat cu atâta iresponsabilitate. Înainte de-a intra în birou, n-avea niciun plan în minte. Nu știa ce întrebări să pună sau ce trebuia să facă. Îl deranja acum că se amesteca în treburile care nu-l priveau, dar nu mai putea să bată în retragere.

– Ea ce ți-a spus? a zis George.

– Absolut nimic. A refuzat să-mi vorbească.

L-a urmărit destinzându-se în scaunul directorial cu spătar înalt, din piele sintetică albastră.

– Nici eu nu am nimic de adăugat.

Ce fel de bărbat își lasă nevasta să plece de acasă? l-ar fi întrebat Vic. Încetați să vă mai purtați ca doi copii, discutați problema ca niște adulți, încercați să o rezolvați dacă se poate, faceți ceva, orice în afară de atitudinea asta, n-am timp și nici nu intenționez să aștept până ce unul dintre voi o să ia o decizie, am nevoie de liniște, nu-mi doresc să fac parte din mica voastră dramă. În schimb, a zis:

– Irena nu vrea să-mi vorbească, dar mă așteptam la ceva mai multă deschidere din partea ta. Nu ne-am înțeles noi nemaipomenit de bine până acum, dar nu înseamnă că nu putem purta o discuție sinceră. Vreau să ajut.

S-a gândit că merita expresia ironică pe care a primit-o.

– Abia dacă ne cunoaștem, a zis George. De ce ai crezut că voi fi de acord să avem o conversație atât de personală, dacă nici măcar sora ta nu a făcut-o, din câte înțeleg?

George a închis ochii și atunci când i-a deschis a dispărut orice urmă de revoltă de pe figura lui. Umerii i s-au lăsat și mai mult în jos, chiar a încercat să mimeze un zâmbet.

– Îmi cer scuze. Nu mă îndoiesc de faptul că ai venit cu intenții bune. Dar pur și simplu nu pot să vorbesc despre ce se întâmplă între mine și Irena. Nu vreau, ca să fiu cu adevărat sincer.

Cum să-i răspundă altfel decât printr-o scurtă și impersonală strângere de mână? Părea cea mai onorabilă dintre alegeri.

– Irena suferă enorm din cauza neînțelegerii voastre și mi dau seama că nici tu n-o duci prea bine, oricât ai încerca s-o ascunzi. Vă ascundeți amândoi. Așa că eu cred că ar fi cel mai potrivit să vă întâlniți și să discutați, despre orice-o fi vorba. Nu sunt în măsură să intervin mai mult de-atâta și n-o voi face. Nici măcar nu sunt cel mai potrivit om pentru așa ceva.

George i-a acceptat penibila scuză printr-o vagă înclinație a capului. Au rămas amândoi înțepeniți în scaune, evitându-și privirile.

Vic a formulat un scurt salut și a pornit spre ușă.

– Dacă întreabă Irena de mine..., a auzit vocea lui George întreruptă de un hârâit venit din gâtlej, de parcă încerca să scape de o flegmă.

George s-a ferit să îl privească. Fața, devenită între timp suspect de roșie, își recăpăta coloritul palid și bolnăvicios.

– Nimic, a bolborosit el, nu este nevoie să îi spui nimic Irenei.

Vic și-a reținut impulsul de a-și relua locul pe scaun. Avea de pierdut, cel mult, încă puțină demnitate. Dar renunțase deja la mare parte din ea în momentul când luase hotărârea s-o scoată pe Irena din apartament. Deoarece, oricât ar fi încercat să se mintă, asta era adevăratul motiv al misiunii lui. Nu se afla acolo din cine știe ce porniri altruiste.

Pe urmă, lăsând în urmă clădirea primăriei, încerca să-și dea seama ce avea de făcut în continuare. Dar, în locul

oricărui plan sau decizii, s-a gândit la Tiana. Imaginea ei reușea să-i transmită o necesară senzație de liniște. Mai era vorba și de curiozitate. Exista o prea mare diferență între îndrăzneala femeii cu care se culcase și indiferența celei de apoi. Ceva nu părea să se potrivească. Trupul ei continua să-i apară în minte, ca niște scurte străfulgerări, lung și umed în lumina lunii.

Trecea pe lângă o cârciumă și i s-a părut o idee bună să ia câteva beri pentru cina din seara aia. Simțea nevoia să golească una pe nerăsuflăte.

Cârciuma fusese deschisă undeva în ultimii cinci ani, deoarece nu-și aducea aminte de ea. Dincolo de ușa din tablă, a descoperit o cameră dreptunghiulară, probabil un fost garaj. Câteva mese și scaune înghesuite la întâmplare, tezgheaua în spate. Un radio își plângea pe undeva nelipsita muzică populară. Unui băutor de cursă lungă nu-i trebuie, totuși, decât un loc unde să-și țină paharul. Ca dovadă, Vic a depus un adevărat efort ca să nu împiedice de picioarele întinse și scaunele date în spate, ca pentru-a face loc burților pline. A ignorat privirile insistente, și-a luat baxul cu opt doze și s-a reîntors în stradă.

– Ai de gând să bei de unu' singur toate alea?

Nu știa de câtă vreme individul mergea pe lângă el, dacă îl urmărea încă de când ieșise din bar sau abia își făcuse apariția. Îi arăta dinții încărcați de un galben atât de clar că îi luaseră probabil cel puțin zece ani de nespălare ca să-i aducă într-o asemenea stare. Era slab, cu spatele puțin înclinat spre stânga. Șchiopăta cu unul dintre picioare și mirosea puternic a pește. Îl mai văzuse pe undeva?

– S-ar putea să o fac, i-a zis.

– Băutura e mai bună când o-mparți cu cineva. Mi-e o așa sete, nenicule, c-aș fi în stare să fac orice pentru una din berile alea.

Vic s-a întrebat dacă era mai potrivit să-l ignore sau să-i ceară să își încerce norocul cu altcineva. Bănuia că nu s-ar fi mulțumit doar cu o bere.

– Ce te face să crezi c-aș avea nevoie de ceva?

– Aș putea să-ți car eu baxu' pân-acasă, i-a rânjit vinovat individul. Hai, nu te zgârci, nu mori pentr-o cutie, înțelege un preten la nevoie.

Acum, că își însușise o expresie serioasă, și-a amintit de el. Michi. Câteva zile, într-o vacanță de vară, lucraseră împreună la un centru de colectare fiare vechi. Omul abia ieșise de la închisoare. Făcuse șase ani pentru trafic de droguri și alte furtișaguri. Încerca doar să supraviețuiască, nu mai aștepta nimic de la viață. Vic a tras de un colț al baxului și a scos o doză.

– O cunoști pe Irena Melnic?

– Îhî, a făcut Michi cu nerăbdare. Nevasta lu' George, de la primărie. Băiat de treabă, da' cam fraier.

– Și ce-l face așa fraier?

Michi s-a lins pe buze. Vic încă nu-i întinsese berea.

– Da' ce te interesează atâta?

I-a făcut semn să se retragă din mijlocul drumului, pe trotuar, unde ar fi atras mai puțin atenția.

– Dacă-mi spui ce știi despre George și soția lui, de ce s-au certat, primești două beri.

Michi l-a privit cu neîncredere.

– Știu și io ce știe toată lumea.

– Și ce mama naibii știe toată lumea?

Michi a făcut un pas înapoi, ca și cum ar fi bătut în retragere. Vic s-a abținut să nu îl apuc de gulerul cămășii.

– Nu cumva, nenică, ești de la vreun ziar din-ăla de caută scandaluri, de scormonește prin necazurile oamenilor? Că nu mi-ar place, zău, treaba asta.

I-a pus în mâini cutia cu bere. Michi a desfăcut-o și nu a luat-o de la gură până ce n-a golit-o mai mult de jumătate.

– Încă două, dacă-mi spui tot ce știi despre ei.

Le-a desprins din bax, pentru a-i demonstra că vorbea serios.

7

Poate că tocmai probabilitatea celor aflate l-a determinat să caute o dezmințire. Ar fi fost normal, oricâte prejudecăți ar fi avut în ceea ce o privea pe soră-sa, să catalogheze informațiile obținute de la vagabond ca simple baliverne. Probabil că mulți alții l-ar fi trimis la plimbare, laolaltă cu o palmă pe ceafă. El, în schimb, îi mulțumise și-i pusese în brațe întregul bax cu bere. Nu avea de gând să se întoarcă încă la Sergiu. Își va reproșa că nu i-a telefonat Irenei, în loc să procedeze în felul ăla. Nu va ști cât ar fi atenuat următoarele evenimente, dar asta nu-l va scuti în vreun fel de vină, nu-i va scuza modul ăla de a trece prin viață legând-o în primul rând de el, de propriile convingeri.

În locul vechilor prieteni din copilărie, a găsit doi bărbați aproape străini, prefăcându-se că nu s-a scurs nici măcar o săptămână de când obișnuiau să cutreiere împreună dealurile și stâncile dimprejurul satului. Se afla în curtea casei lor părintești, a ce supraviețuise din ea, deoarece

lângă jumătatea rămasă în picioare se ridica scheletul din lemn a unei construcții lăsate în paragină.

– Ai bătrâni, i-a explicat Cezar, vroiau să mai ridice un etaj acu' vreo patru ani, dar tata s-a prăpădit între timp și a rămas așa cum o vezi. Nici noi nu stăm prea bine cu finanțele deocamdată.

Vic i-a explicat că înțelege situația, nu erau singurii pe care problemele financiare ale marilor bănci mondiale îi păgubeau în felul ăla. Cezar părea să aprecieze că încerca să-i spele onoarea sau ce înțelegea el prin onoare. Frate-său, Tavi, îl urmărea cu aceeași privire zeflemitoare de când intrase pe poartă. Oricum ar fi dirijat Vic discuția, ar fi ajuns la același rezultat, așa că a zis:

– Cred că bănuiești pentru ce mă aflu aici.

– Te-a trimis soră-ta?

Era a doua oară când primea aceeași replică.

– Nici nu știe că sunt aici.

– Păcat, a rânjit Tavi. Să-i transmiți că ne e dor de ea.

Nu avea de gând să-i facă jocul, dacă urmărea să-l întărească. Spera să poarte o discuție rațională. Le datora asta, chiar dacă nu lor. Le-o datora vechilor amintiri.

– E adevărat? și-a rostit cu insistență întrebarea.

– Nu mi se pare deloc cinstit ca după-atâția ani să ne iei așa, la întrebări, ca pe niște oarecare.

Lui Vic i-a părut rău că nu păstrase dozele de bere. Ar mai fi detensionat, poate, atmosfera.

– E adevărat ce spune lumea?

– N-ai stat de vorbă cu soră-ta? a zis Cezar.

– Am aflat despre povestea asta de-o jumate de oră, nu mai mult. Vreau să aud de la voi, înainte de toate, cât e de adevărată.

Cezar a oprit cu o privire ceea ce Vic bănuia că era începutul unei înjurături venite din partea lui Tavi. Nu îl simpatizase niciodată. Fiind cel mai mic dintre ei, îl folosiseră de multe ori la îndeplinirea treburilor mai înjositoare. El sărise gardurile când trimiteau mingiile în curțile vecinilor, i se dăduseră rolurile cele mai neplăcute din jocurile lor și făcuse pe curierul de fiecare dată când le trebuise câte ceva. Vic nu avea idee și nici nu s-a întrebat de ce Tavi îl alesese tocmai pe el să-și verse frustrările. Până la urmă, toți îl tratau în același fel.

– Eu cred că cel mai bine-ar fi să stai de vorbă cu sorăta, a zis Cezar.

– Deocamdată sunt aici. Vă întreb pe voi.

Cezar și-a trecut jenat palma peste figură.

– I-o situație a dracului de complicată. Nu-i ceva despre care se vorbește atât de ușor.

Tavi a pufnit pe nas. Ținea brațele încrucișate și își bâțâia picioarele fără încetare.

– Spune-mi dacă ați făcut-o sau nu, a zis Vic. Doar atâta vreau să știu.

– Nu cumva mai urmărești și altceva?

– Vreau doar s-aud din gurile voastre.

– Ia du-te mai bine în pizda mă-tii! a zis Tavi.

– Poartă-te civilizată sau fă-ți de lucru în altă parte, i-a zis Cezar.

– Nu-mi spune tu ce să fac.

– Hai, stai cuminte!

Era tonul cuiva obișnuit să poruncească. Vic a resimțit o vagă compasiune pentru Tavi. Nu reușise, după atâția ani, să își depășească vechea condiție de slugarnic. Strânsese multă ură în el și într-o zi avea să explodeze.

– E adevărat? a zis el pentru a treia oară.

– Aș fi un mincinos dacă ți-aș spune că nu-i așa, a zis Cezar. Și știi că nu-i felul meu. Eram beți turtă, ce mai, cred că niciunu' nu știa cu-adevăratelea ce face... Nici noi, nici soră-ta... În fine, chestii de-astea care se mai întâmplă câteodată. Neintenționat, nepremeditat, cum se spune la lege.

Vic îi avea în față pe oamenii care se lăudaseră cu isprava lor fără nicio jenă, probabil răsând în hohote. De ce nu simțea nevoia să le îndese câte-un pumn în mutre? Nu posibilitatea unei confruntări îl ținea pe loc. Nu-i fusese niciodată frică să încaseze și el câteva lovituri.

– Nu cumva a rămas borțoasă? a zis Tavi.

Vic se îndrepta deja spre poartă.

– Ce, crezi că ne e frică de tine? Știm de Gabo, auzi?

Cezar i-a cerut să tacă. Uitându-se rapid înapoi, Vic l-a văzut ținându-l de braț pe Tavi. Pentru o clipă, reveniseră în trupurile celor de altădată, din urmă cu peste douăzeci de ani. Pe vremea aia, oricărui conflict i se puneă capăt cu o încăierare, iar peste câteva zile redeveneau cei mai buni prieteni.

Mergea de câteva minute pe străzi când și-a dat seama că se îndrepta în direcția greșită. Inconștientul îl ghidase spre casa de care rațiunea îi cerea să păstreze distanța. Putea să o cotească imediat la stânga și de acolo ar fi văzut gardul

înalt (maică-sa luase decizia să adauge câteva rânduri de cărămizi, pentru-a se baricada și mai bine, parcă, de ceea ce o lega de restul lumii), ornamentat cu pietre de râu. Și-a spus că exista posibilitatea ca George să fi revenit între timp de la primărie. La ce ar fi ajutat dacă ar fi încercat să îl confrunte încă o dată? Chiar dacă, ipotetic vorbind, ar fi fost convins că totul era o minciună, cum ar fi reușit să-l convingă de asta? Vic și-a acceptat cu resemnare inutilitatea și a luat-o în direcția opusă. Își dorea în primul rând să se detașeze, să se prefacă pentru o vreme că se afla într-o lume pe care o putea modela după bunul plac, de unde ar fi șters cu buretele câteva detalii neplăcute. Tiana avea să-l ajute.

A auzit ritmul accelerat al loviturilor înainte de-a intra pe stradă. Preotul susținea cu ambele mâini crucea din lemn, iar un moșneag o izbea cu ciocanul. Se chinuiau să o înfigă în pământul bătătorit din fața porții. Aveau fețele roșii, din cauza efortului. Buzele preotului se mișcau neconținut. Rostea probabil o rugăciune care se pierdea în zumzetul celor aproximativ doisprezece săteni aliniați dincolo de trotuar. Prima reacție a lui Vic a fost să se retragă discret, până ce nu-i sesiza careva prezența. Nu se îndoia că mulți dintre săteni știau că se afla în vizită la Sergiu. Oricare ar fi fost cauza acelei reprezentării, de acum făcea și el parte din ea.

În același timp, s-a deschis poarta.

– Futu-vă neamurile și dumnezeii mamelor voastre! a răcnit Sergiu, ridicând un topor deasupra capului.

S-a format un gol în grupul de curioși. Preotul se retrăsese și el, împleticindu-se în poalele sutanei. Sergiu a

lovit cu putere în cruce și a continuat să o facă până au mai rămas doar niște surcele bune de pus pe foc. Fiecare lovitură aducea cu sine un icnet și strigăte de protest.

– Morții voștri de pocăiți! le-a strigat Sergiu oamenilor care se închinau sau făceau semnul crucii în direcția lui. Stați voi așa, să pun mâna pe-o pușcă și primul care s-o apropia la mai puțin de-un metru de gardul meu o să se-aleagă cu bucele ciuruite. Haide, ce mai așteptați? Roiu’! Întindeți-o!

Cu preotul în frunte, grupul s-a pus în mișcare. Vic le-a auzit rugăciunile și blestemele când au trecut pe lângă el. Câțiva l-au privit insistent și cu dușmănie.

Sergiu îl aștepta sprijinit în coada toporului. Odată ajunși în curte, a pufnit cu veselie:

– De data asta i-am aranjat bine, nu crezi?

I-a spus că de câteva luni găsea agățate în poartă medalioane, cruci și alte obiecte bisericesti. Se îndreptau spre casă și, înainte de a-i cere lui Sergiu să-i explice comportamentul bizar al sătenilor, le-a descoperit pe surori în foisor. Sofia își făcea de lucru cu o trusă de machiaj. Tiana părea absorbită de citirea *Casei Buddenbrook*. Pe masă se afla o carafă cu vin roșu și patru pahare. Sergiu s-a grăbit să îl umple pe singurul rămas gol și să-l împingă spre Vic. Tiana abia dacă și-a ridicat ochii din carte, cât să-i adreseze un surâs. Sora ei l-a salutat în schimb cu jovialitate, atrăgându-i atenția că nu era o după-amiază tocmai potrivită pentru plimbări. L-ar fi surprins schimbarea ei de atitudine dacă recentele întâmplări nu i-ar fi acaparat întreaga atenție.

– Popa ne-a pus gând rău și are un grup de-ăsta de pocăiți care-l urmează ca niște cățeluși, i-a zis Sergiu. Aș putea să le pun poliția pe cap și sigur c-o voi face dacă nu se vor potoli, da' pân-acu' n-a fost cazul...

– Tiana e de vină, l-a întrerupt Sofia. N-ar fi trebuit să o ajute pe scroafă, merita să o lase să moară în chinuri.

Sora ei n-a schițat niciun gest. Vic s-a întrebat dacă era chiar atât de absorbită de scrierea lui Mann sau se prefăcea.

– E vorba despre o femeie de-aicea din sat, și-a reluat Sergiu explicațiile. S-a îmbolnăvit, avea febră și făcea niște crize de te băga în sperieți, parcă era posedată. Doctorii n-au avut ce să-i facă, nătărăii o duseseră până și la biserică, să scoată dracii din ea. Tiana a preparat o amestecătură din ierburi, se pricepe la chestii de-astea, și a forțat-o să o-nghită. Într-o săptămână, cel mult, nenorocita a fost ca nouă. În loc să-i mulțumească, s-a pus la vorbe cu popa și-au venit cu ideea c-a fost mâna dracului, că i s-au făcut vrăji. Înapoiții! N-au auzit de medicină naturistă?

A mai adăugat că Tiana îi vindecase și lui un picior din cauza căruia începuse să șchiopăteze și dormea cu el strâns legat în cârpe.

– Nu putem vorbi despre altceva? a zis Tiana, închizând cu zgomot voluminosul roman și punându-l pe masă.

8

Surorile se retrăseseră ceva mai devreme. Duminica obișnuiau să se trezească devreme și să se aventureze în pădurea aflată la cincisprezece kilometri depărtare de sat, pentru a culege diverse plante. Propunerea lui Vic de-a le

însoți a fost întâmpinată de un refuz categoric. Sergiu avea să le ducă acolo cu mașina și după-amiază se întorcea după ele.

În timpul cât a stat în foișor, Vic a profitat aproape de fiecare neatenție a celorlalți pentru a-i sugera Tianei că i-ar fi plăcut să rămână singuri. A primit doar câteva strângeri din buze și ridicări subtile din umeri. Îl demoraliza comportamentul ei. Și-a impus să joace aceeași carte a ignoranței. Până la urmă, îi era familiară. O ținea în mânecă de ani întregi și o folosisese în mod abuziv. Dacă Tiana își propusese să îl supună vreunui test sau pur și simplu voia să îl întărească (îi reușea), ca într-o joacă de-a șoarecele și pisica, avea de gând să-i demonstrez că-l subestima. Exclusese fără ezitare posibilitatea ca seara precedentă să fi fost cauza unui moft și nimic mai mult. Existau destule indicii care să-i susțină raționamentul, pornind de la gesturile de tandrețe (prea puțin potrivite în cadrul unei aventuri ocazionale), până la discuția avută pe acoperișul magaziei.

Reumplând paharele, l-a rugat pe Sergiu să-i povestească mai multe despre surori.

– Am văzut eu, nebunaticule, că ți s-au cam aprins călcâiele după Tiana.

După excesul ăla de veselie, trăsăturile i-au revenit treptat la starea inițială.

– Să nu iei în serios treaba asta, l-a avertizat. Nu zice nimenea să nu-ți faci nițeluș de cap, ba cre' că-i chiar sănătos și-ai fi fraier să n-o faci, dar ascultă-mă când își zic să nu iei prea-n serios ce se-ntâmplă pe-aici.

– De câteva zile, toată lumea e plină de secrete. Aș vrea să mi se spună măcar o dată, fără ocolișuri, ce naiba sentâmplă.

Sergiu n-a fost deloc impresionat de răbufnirea lui.

– Se zice că răbdarea te duce departe, a zis cu sarcasm. Hai, ia spune-mi ce te frământă și-oi vedea cum ți-aș putea fi de folos.

I-a repetat pe un ton calm.

– Dă-mi voie să-ți spun de la început că-s gogomăniile ordinare ce trăncănesc oamenii ăștia. Singura de care m-am atins, uite-aici îți jur, e Sofia. De unde orgii și alte alea! De soră-sa nu m-aș apropia dacă m-ar ruga în genunchi. Și oricum nici ea nu-i prea moartă după mine, dacă mănțelegi. Are ceva care mă sperie. Cu Sofia, în schimb, să te ții bine, femeiușca asta parcă m-a înviat din morți, nu alta. Nu credeam că mai sunt în stare s-o țin sculată atâta vreme, și de mai multe ori pe zi.

Vic i-a sugerat că putea să treacă peste detaliile respective. Nu împărtășea plăcerea bărbaților de a-și povesti aventurile sexuale.

– Acu' doi ani m-am dus la târg, în Oltenița. Mi se cam paradise carburatorul la mașină și voiam să văd dacă pot să scap fără prea multă cheltuială. Găsisem eu mai aproape piese de schimb, da' cu cât îmi cerea pe ele puteam să fac liniștit călătoria și să-mi rămână și de ceva bidoane cu vin. Țsta de-l bei tot de-acolo l-am luat. Se simte că nu-i îndoit cu apă, e natural sută-n sută. Calicii din sat de-aicea pun în el alcool și pastile și nici măcar nu-i la prima mână. Norocul lor cu prostimea și drojdierii, care oricum nu mai simt gustul, tărie să fie, n-are importanță ce le curge pe

gâtleje. N-a încercat unu' odată să-mi vândă niște poșircă de-asta? Să vezi strategie, m-a cinstit prima dată cu-n pahar și mi s-a părut calitatea a-ntâia. Mirosea curat, a strugure, și n-avea gust de doagă. Am făcut comandă de op' zeci de litri, să-l țin în pivniță. Deh, nu strică să știi că-i acolo, mai ales că vin cu-adevăratelea de calitate nu găsești atât de ușor. I-o artă să știi cum să-l faci. Și calicul s-a grăbit să-mi aducă vinul și pe deasupra mi-a mai dat o sticlă de doi litri. Bonus, a zis. Nu mi s-a părut nimic suspect, mai ales că plătisem o sumă frumoșică. Pe urmă a venit un prieten la mine și-am dat gata bonusul în două ore. Am coborât în pivniță, să mai iau un bidon și chiar de când i-am desfăcut capacul ne-a trăsnet mirosul. Tot vinul pe care mi-l vânduse, nenorocitu', începuse să se oțetească, n-avea nicio treabă cu ce-mi dăduse mie să beau. Una din treburile care mă scot din minți e să fiu tras pe sfoară. De-aia nu trebuie să ai încredere nici în frac-tu! L-am luat pe prietenu' ăla, ne-am suit în mașină și dă-i bătaie. Știam în ce direcție o pornise muistu' ăla. Dacă dădeam peste-un echipaj de poliție, o-nbulinam bine de tot. Am ținut-o cu peste suta la oră și eram și băuți pe deasupra, închipuie-ți!

Se îndepărta de subiectul inițial al conversației, dar Vic l-a lăsat să se descarce. I-ar fi fost mai ușor după aceea să îl îndrepte în direcția dorită. Observase că oamenii sunt plini de recunoștință după ce îi ascuți cu atenție, îi aprobi și te arăți interesat despre ce au de spus. Se simt datori să te răsplătească.

– L-am prins pe escroc aproape de București, și-a continuat Sergiu aventura. Nu-mi cunoștea mașina, altfel pesemne c-ar fi călcat ambreiajul și dus ar fi fost. Așa că

mi-am făcut loc ușurel pe lângă și l-am scos de pe șosea, m-am făcut că vreau să-l bușesc. La cât eram de furios, putea să se-nfigă și într-un copac, cu-atât mai bine. M-am repezit de l-am scos din mașină și pune-te și trage-i pumni și palme pe unde nimerеști, pizda mă-tii, te-ai găsit pe cine să tragi pe sfoară, las' că-ți vin eu de hac, să mă pomenești câte zile-oi mai trăi. Și dă-i și trage-i, că-l omoram în bătaie dacă nu sărea prietenu-ăla să mă ridice de pe el. Da' eu nu și nu, mă înfierbântasem tare. Și calicu', ce crezi?, ca să scape cu viață, mi-a promis că-l puteam însoți pân-acasă, încă vreo zece kilometri, și că să-mi dea încă de două ori cantitatea de vin cu care mă păgubise, de data asta din ăla bun. N-aveam chef să fiu păcălit înc-odată și i-am cerut prietenului să meargă cu el în mașină, că eu n-aș fi răbdat fără să-i mai bag câte-un pumn sub nas, și m-am ținut după ei. Pe drum mă gândisem să iau și banii înapoi, da' când am ajuns acolo, la gospodăria lui, și-am văzut droaia de copii din curte, mi s-a făcut milă, că de, pân' la urmă nu-s eu așa ticălos din fire, și mi-am luat doar vinul, nici mai mult nici mai puțin de cât cumpărasem. Fix optzeci de litri. Pe drumul înapoi spre casă mi-am dat seama că mă păgubisem oricum cu motorina înghițită de mașină, da' nu m-am ofticat cine știe ce, mai mult mă supăra gândul la droaia aia de mucoși, când aveau să dea cu privirile de mutra stâlcită a babacului. Deh, și-a făcut-o cu mâna lui, nu ești de aceeași părere?

Așa cum se aștepta de la el, Vic l-a aprobat, adăugând afirmația banală că suntem responsabili de propriile fapte și că mai devreme sau mai târziu plătim pentru ele. Mulțumit de sine, Sergiu a înghițit cu sete vinul din pahar.

Luminile hambarului s-au stins abia atunci. Vic s-a întrebat dacă silueta surprinsă cu o secundă mai înainte în dreptul geamului era doar o eroare a memoriei, pusă acolo cu scopul de-a umple unele goluri.

– Ce-ți spuneam? Aha, că mă dusesem la Oltenița, la târg. Carburatorul l-am găsit aproape la juma' de preț. Pe urmă, de fericire că dădusem peste așa un chilipir, am întrebat în stânga și-n dreapta, până ce-am găsit un moșneag cumsecade care mi-a vândut pe banii rămași o damigeană cu vin roșu. I-am rămas client fidel. Cum se termină rezervele, dau o fugă pân' la Oltenița. E singura băutură pe care-o beau de doi ani... Eh, uite că mint, mai scot și câte-o bere de la rece într-unele zile fierbinți, da' numai așa, cât să-mi fac pofta.

Bolborosind o scuză, Sergiu s-a ridicat rapid și a dispărut după colțul terasei. Vic l-a auzit stropind buruienile crescute pe lângă gard. S-a întors cu-n zâmbet de satisfacție pe figură.

– Când îți vine, nu-i bine s-o amâni, dacă se poate. Am auzit c-ar face rău mai târziu la prostată. Nu mi-ar place să-ncep să dorm în pampersși.

Și-a ținut paharul cu vin în dreptul lunii pline înainte de-a sorbi din el.

– Ehei, și uite-așa, bucuros că-ncheiasem două afaceri convenabile, m-am suit în mașină și-am pornit spre casă. În cel mult o juma' de oră avea să se-nopteze de-a binelea și la câțiva kilometri de oraș, pe lângă drum, le-am văzut pe Sofia și soră-sa. Păreau c-ar merge în aceeași direcție și, bine dispus cum eram, mi-am spus că nu strica să fac o faptă bună așa, ca mulțumire. Încotro? le-am întrebat.

Pesemne că n-aveau încredere în mine și nu-i de mirare, două femei tinere singure pe drum, și-n plus prietenul ăla al meu nu m-ajuta deloc să fac o impresie bună. Mi-a luat ceva vreme până să le convingem de bunele noastre intenții și-abia atuncea mi-au spus că orice direcție era bună pentru ele. Cu fetele pe banchetă, drumul a alunecat numaidecât pe sub roțile mașinii și când am ajuns în sat, după ce mi-am lăsat prietenu' la casa lui, cu promisiunea unei viitoare băute ca-n poveste, le-am întrebat dac-aveau un loc unde să stea. Bănuiam eu că erau fugite de-acasă sau așa ceva, orișicum. Le-am dat de mâncare, erau lihnite, nu alta, înghițeau fără să mestece. Pe drumul până-acea nu scosese ră prea multe vorbe despre ele, mai mult eu dădusem din gură. Le-am pus la dispoziție una din camere, da' Tiana s-a împotrivit, mi-a spus că puteau înnopta în hambar dacă n-aveam nimica împotrivă. Le vroiam binele, da' nici nu-mi doream să par prea insistent și să le sperii, așa că le-am dat câte-o pătură și două perne, le-am arătat și cum să tragă zăvorul, să se-ncuie pe dinăuntru.

Despre ce-l interesa cu adevărat, Sergiu i-a zis că ar fi aflat și el pe parcurs, o parte de la Sofia și restul de la bătrânul din Oltenița de unde se aproviziona cu vin.

– Acolo-n Chirnogi, de unde veniseră-ntâia oară fetele, fiul primarului se-amorezase de Tiana. Avea el nevastă și pe deasupra doi copii, da' ce-nseamnă asta când omului i se-aprind călcâiele și nu mai judecă limpede, i se-ntunecă mintea, nu-i mai place femeia lui și mâncarea de i-o face, nu mai poa' să doarmă în propriul pat, se zvârcolește și asudă de parc-a dat febra în el. Febra dragostei, ăsteia nu i s-a găsit leac. Am cunoscut un prieten, tot așa, și-a pierdut

capul dup-o pipiță de pe internet, unde mai pui c-o găsisse și tocmai, hăt, în estul îndepărtat. Amândoi căsătoriți, cu copii. Din vorbă-n vorbă, una-alta, și-au dat întâlnire, și-au făcut poftete, toate bune. Secretele se află oricum până la urmă, ascultă la mine, e de-ajuns ca nevasta să intre la bănuieli și să cerceteze nițel. Așa că prietenul ăsta al meu s-a ales cu-n divorț și datorii pentru pensie alimentară și pe deasupra nici amanta n-a mai vrut s-audă de el, nu vroia să renunțe la fraierul de bărba-su. Uite-așa și cu fiul primarului. Nu mai putea după Tiana, se ținea după ea ca un cățeluș în călduri, cu flori, ciocolate și alte scumpeturi. Era-n stare să-i pupe și tălpile târșite prin tot praful și mizeria satului. Ticăloasă boală, dragostea asta! Te face neom. Cică Tiana nici nu vroia s-audă de el, îi arunca florile și bomboanele le dăruia copiilor pe stradă. Și bine-nțeles că nenorocitu' nu se lăsa descurajat, ba se-ntărâta și mai tare. Îi jurase chiar că, dacă nu acceptă să-i fie femeie, el își ia zilele. Nu-i de glumit cu amenințările ăstora. Câți prostănaci nu și-au pus gâtul în ștreang de dragul vreunei păsărici și câți nu s-au omorât între ei tot dintr-atâta chestie! Primarul, pe de altă parte, murea de rușine în fața noră-sii și-a sătenilor. Ditamai omul în funcție de conducere și nu era-n stare să-și strunească prostănacul de băiat. Acu' n-am ideea care-a împrăștiat vorba, el sau noră-sa sau amândoi laolaltă, da' a-nceput să se-audă cum că Tiana făcuse de fapt vrăji, îl fermecase cu descântece și ierburi pe nenorocit. Se cunoștea despre ea că umbla cu leacuri, că vindeca câteodată câte-o boală cu ierburile alea, și de-acolo până la zvonul ăla n-a mai trebuit altceva. Majoritatea țăranilor au devenit invidioși, răi de gură, li s-

a dus înțelepciunea de altă dată, au băut atâta țuică proastă și spirt că li s-a sucit mințile. N-a mai lipsit decât ca fiul primarului să nu treacă pe-acasă două zile-ntregi, timp în care se zice c-ar fi stat în poarta casei surorilor, înfășurat într-o pătură și jurându-se că n-avea să se miște din loc și că refuza să mănânce până când Tiana se-ndura de el. Mi-a povestit Sofia că stătea acolo și se tânguia fără întrerupere, că nu voia să mai bea decât scuipatul Tianei și să se hrănească doar cu firimiturile rămase-n farfuria ei, numa' să-l lase să-i fie aproape. Au venit cu popa și l-au legat, altfel nu se putea, că se zbătea de parcă l-ar fi dus la tăiere, și l-au închis într-o mănăstire, ca s-alunge sfinții părinți necuratul din el, cu post și rugăciune. Surorile n-au avut nici ele viață ușoară. Nevasta nenorocitului și primarul le puseseră gând rău. S-au ținut de capul lor și le-au batjocorit până ce le-au făcut să fugă din Chirnogi. Când le-am găsit eu, abia dacă supraviețuiau cu licorile și ceaiurile preparate de Tiana, pe care se chinuiau să le vândă pe la târguri.

Captivat de propriile cuvinte, Sergiu uitase de paharul cu vin. L-a mai contemplat câteva clipe, învârtindu-l între degete, până să-l golească dintr-o suflare. A plescăit din limbă și trupul i s-a cutremurat de plăcere.

9

Nu i-a fost greu să obțin cheile camionetei de la Sergiu. Vinul băut în seara precedentă, cu două pahare în plus față de limita obișnuită, așa cum i-a mărturisit, îl moleșise.

Faptul că se mai și trezise cu noaptea în cap, să le ducă pe surori la pădure, îl storsese complet de energie. I-a arătat cum să pornească mașina și cum să schimb vitezele, lovind cu dosul palmei în capătul manetei.

– N-o tura prea mult, că-i arzi bujiile, l-a avertizat Sergiu înainte de-a se grăbi să revină în umbra terasei. Dacă măntreabă fetele, o să le spun c-ai insistat, că n-am putut să mă-nțeleg în niciun chip cu tine.

Vic l-a asigurat că nu avea de ce să-și facă griji și a reușit, după câteva rotiri de cheie și repetate apăsări ale ambreiajului, să pună camioneta în mișcare. Cunoștea drumul. Cu douăzeci de ani în urmă îl parcurgea cu bicicleta, alături de alți băieți cam de aceeași vârstă, printre care și Cezar cu Tavi. În fața pădurii, de cealaltă parte a șoselei, se afla un lac imens, cu aproape jumătate din mal acoperit de nisip și pietriș. Își petrecea acolo majoritatea zilelor de vară, oprindu-ne din bălăceală doar când oboseau și profitau de pauză ca să-și perpelească bine trupurile pe lespezile de ciment încinse de soare (până la începutul toamnei căpătau culoarea cuprului vechi). Îi făcea bine să-și amintească de acel fragment al copilăriei. Avea nevoie să se detașeze. Îi lipsea într-un fel apatia ultimilor ani de existență. I se părea că viața lui de până atunci era un amalgam de scene dramatice. Dar nu tocmai el alesese să le privesc așa? Se închisese de bunăvoie într-o celulă și azvârlise cheile printre gratii, cât mai departe. Astfel, în locul soră-sii, a cărei situație însemna doar o altă piatră în zid, nu a fost o surpriză că momentan îi făcea loc Tianei. Era încă o curiozitate. Îl intriga misterul din jurul ei, dar și propria lui reacție. Exista și al treilea motiv, de fapt. Amâna

să se întoarcă în apartamentul din București, din cauza Irenei. Trecutul nu ne părăsește niciodată. Dacă mai există câte-o perioadă când avem impresia că l-am uitat, revine la fel de clar, însoțit de toate detaliile neplăcute. Aproape întotdeauna, astea vin primele. Dar, la volanul bătrânei camionete, lui Vic i se oferea puterea să aleagă. După multă vreme, părea în stare să extragă din negura timpului fracțiunile care-i conveneau. Au fost râsete și momente de autentică fericire. Nu îndeajuns de multe încât să încline balanța în favoarea lor, dar totuși au existat. Câmpurile alea fuseseră străbătute de un băiat plin de veselie, care nu cedase încă în fața amenințărilor din jur.

Șoseaua l-a întâmpinat cu aceeași cantitate de gropi și crăpături dintotdeauna. Camioneta scârțâia din toate încheieturile. După zeci de ani de luptă cu drumurile alea, era pregătită să cedeze. Ține-te bine, bătrânico, a încurajat-o.

Aproape că a ratat intrarea în pădure. A recunoscut cu greutate drumul pietruit, sub mormanele de pământ și gunoi. Acolo se afla punctul de întâlnire cu surorile. A parcat lângă șosea. Ajunsese cu vreun sfert de oră mai devreme, așa că și-a propus o scurtă recunoaștere a zonei. Dincolo de deal, printre copacii răriți, nu a descoperit nimic din peisajul păstrat în minte. Pajiștea verde de altădată, unde nenumărate familii veneau să-și așeze păturile pentru picnicuri, fusese înlocuită de pământ răscolit, presărat cu ambalaje, hârtii, pungi și sticle. Civilizație. Democrație.

Abia târziu, reconstituind evenimentele, l-a surprins asemănarea dintre tabloul ăla și propria-i persoană. Pe moment, însă, doar se întorsese puțin deprimat la

camionetă. După o scurtă vreme, le-a văzut pe surori apropiindu-se. Aveau fețele roșii și cărau două traiste pline cu verdeață. Tiana i-a întâmpinat zâmbetul cu sprâncenele arcuite într-un reproș. Vic s-a grăbit să le ușureze de greutate. Avea să afle că în traiste se găseau tot felul de plante, folosite la ceaiuri și diverse amestecuri cu efect medicinal.

– Dacă știam că te găsim pe tine în locul lui Sergiu, ne găteam și noi nițeluș, a glumit Sofia, îndepărtându-și părul de pe frunte.

– Voiam să fac o plimbare, a răspuns el privirii întrebătoare a Tianei. Când eram copil, veneam des pe-aici.

Ajuns în spatele volanului, a repetat instrucțiunile de pornire. După câteva încercări, în urma cărora motorul nu a scos niciun sunet, Sofia i-a cerut să-i cedeze locul.

– Lasă-mă și pe mine, m-a învățat Sergiu cum se face.

Camioneta nu a răspuns totuși la eforturile și cu atât mai puțin la înjurăturile ei. Tiana îi urmărea cu detașare.

– Nu poți verifica să vezi ce are? a zis Sofia.

– Din păcate, nu mă pricep atât de bine la mașini.

– Dac-ar fi fost aici, Sergiu știa el ce să-i facă.

Măcar pentru a le transmite că își dă silința, a ridicat capota și s-a holbat la îngrămădeala de fiare și cabluri. A verificat antigelul și nivelul uleiului. Atât își putea aminti din perioada petrecută la service-ul auto al lui Pavlo, când își însușise rolul de piroman, în locul Irenei. Între timp, Sofia i-a telefonat lui Sergiu.

– Vine încoa' cât o să poată de repede. Trebuie să facă rost de o mașină cu împrumut sau să găsească pe careva să-l aducă.

– Reușim noi să rămânem în viață până atunci, a făcut Vic o încercare de a detensiona situația.

– Măcar dacă aduceai ceva de mâncare. Simt că mă roade stomacul pe dinăuntru.

A privit cu neputință degetele Sofiei care mușcau sugestiv din aer.

– Nu e vina lui, a zis Tiana, ca o simplă constatare.

Soră-sa a confruntat-o câteva clipe în tăcere, apoi i s-a adresat lui Vic, complet destinsă:

– Să nu crezi că sunt supărată pe tine. De luni întregi îl bat pe unchi-tu la cap să repare cum trebuie mașina, că n-o să mai țină mult așa cum o peticește. Aproape că nu trece săptămâna fără să lucreze la ea, să se acopere de mizerie din cap până-n picioare.

– Are camioneta de mai bine de treizeci de ani. I-ar fi greu să se despartă de ea.

– Mai vedem noi!

Le-a propus surorilor să găsească un loc la umbră, unde să aștepte. Chiar și cu geamurile deschise, soarele transforma interiorul mașinii într-un cuptor.

– E bine aici, a zis Sofia, tocmai bine pentr-un pui de somn. Să uit de foame.

Vic i-a mulțumit în gând, indiferent dacă își propusese ori nu să-i ofere ocazia de-a rămâne singur cu sora ei. În apropierea șoselei, la marginea pădurii, a descoperit un spațiu de iarbă încă intact. Târziu și-a dat seama că era exact locul unde, cu peste zece ani în urmă, petrecuse câteva ore în compania unei fete, într-o încercare disperată de-a face să funcționeze o relație care nu avusese nicio

șansă de la început. Primele iubiri sunt întotdeauna cele mai umilitoare. Între timp, învățase să fie prevăzător.

– Ei bine? a zis Tiana. Cred că voiai să-mi vorbești.

– De fapt, voiam să te întreb de ce nu-mi vorbești tu.

– Despre ce? Că ne-am futut?

Vulgaritatea acelei expresii l-a surprins la fel ca momentul când Tiana își dăduse jos hainele, cu doar două seri în urmă. Femeile cunoscute intim de el (nu foarte multe, dacă excludea prostituatele) preferau să facă dragoste pe întuneric și atunci era singurul moment când aveau curajul să-și exprime direct dorințele, fără vreun menajament. Apoi, după ce își acopereau trupurile și aprindeau lumina, redeveneau ființele morale dintotdeauna, de parcă obscenitățile rostite cu doar câteva minute în urmă le-ar fi fost complet străine.

– Nu am făcut decât să ne ajutăm reciproc, a completat Tiana.

– Adică, asta e tot?

– Te plac. Îți dai seama, nu-i așa? Altfel nu m-aș fi culcat cu tine. Aveam nevoie de asta. Și tu ai avut nevoie.

– În felul cum o spui, pare ca și cum ar fi fost planificată întreaga chestie.

– Și dacă ar fi fost, ce importanță are?

– Nu știu, am crezut că e mai mult de-atâta.

Îl încurca faptul că-l privea direct, fără nicio jenă. Însemna, poate, că nu avea nimic de ascuns. O sinceritate atât de autentică nu era ușor de asimilat. Din nou, i-a revenit în minte avertismentul Sofiei, dar l-a alungat rapid.

– Îți dorești mai mult? a zis Tiana.

– Poate.

– Vezi? Ți-ai răspuns singur. Ai viața ta, la București, iar eu pe a mea de-aici, deocamdată.

Vic a plimbat printre degete câteva fire de iarbă. Simțea nevoia să-i vorbească despre o mulțime de lucruri pe care nu le destăinuise nimănui. Voia ca Tiana să ajungă să-l cunoască, iar el să o cunoască la rândul lui. O cunoaștere profundă, a celor mai ascunse gânduri și temeri. Mai simplu spus, îi trebuia prezența ei, oricât de mult egoism ar fi dovedit prin asta.

– Dacă, totuși, aș dori mai mult?

A fost rândul ei să își acorde câteva clipe de pauză.

– Spune-mi când ești sigur și-ți voi răspunde atunci.

Nu era convins dacă Tiana voia să-i sugereze că totul depindea de el sau că într-adevăr nu fusese decât o aventură și nu avea nevoie de complicații. Nu le înțelesese niciodată cu adevărat pe femei. Aveau obiceiul să strecoare tot felul de mesaje cifrate în dialoguri, cu pretenția să fie interpretate corect. Pentru a-l încurca și mai mult, Tiana a zis:

– În seara asta voi fi singură. Sofia doarme cu Sergiu.

– Înseamnă că pot să trec pe la tine? a întrebat, pentru a înlătura orice îndoială.

Tiana și-a lăsat umerii în jos și a rotit ochii spre cer.

– Of, bărbații! Aveți nevoie de un manual de utilizare, eventual și o hartă.

– Lasă, că nici voi nu ne faceți lucrurile deloc ușoare. Altfel, n-am mai fi atât de prevăzători.

Nu știa cum, dar voia să aducă în discuție episodul din trecutul ei despre care îi vorbise Sergiu, cu fiul primarului. Vibrațiile mobilului au pus capăt oricărui plan.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Tiana după ce a terminat conversația.

– Irena... M-au sunat de la spital, sunt complicații, trebuie să ajung urgent la București.

Un puternic sentiment de vinovăție. De când plecase, nu i scrisese nici măcar un mesaj Irenei, să se intereseze de situația ei, dacă se simțea mai bine sau altele asemenea. Egoismul îl așezase încă o dată în centrul atenției. Se asemena cu-n motor suprem, iar familia, prietenii, întreaga lume înconjurătoare se afla conectată la el. Nu ajunsese să-și dea seama că de fapt toți oamenii sunt niște mingi de ping-pong aruncate într-un râu învolburat.

– Este grav?

Ochii măriți, fruntea încrețită și glasul afectat al Tianei l-au determinat să își revină.

– La urgențe... N-am înțeles bine. Rănită... Accident...

Tiana i-a sugerat să apelez la o firmă de taxi, dar el știa că nu s-ar fi aventurat nimeni acolo, în mijlocul câmpului. Pentru a-și găsi o preocupare, a reîncercat să pornească mașina. Era o muncă fără rost. Nu știa ce face, doar apăsa butoane, trăgea de manete, verifica furtunuri și cabluri. Sofia se trezise, dar nu îndrăznea să-i adreseze vreun cuvânt. Amândouă surorile s-au contopit rapid undeva în amestecătura de umbre din jur. Tot ce vedea el era motorul printre ale cărui țevi își plimba aiurea degetele înnegrite de praf și unsoare.

Abia după vreun sfert de oră s-a făcut auzit din depărtare claxonul mașinii care îl aducea pe Sergiu. Reușise cu greu să convingă un vecin, punând la bătaie o sticlă cu vin, să i-o împrumute. A parcat brusc, ridicând un uriaș nor de praf

în jur, și s-a apropiat în viteză de camionetă, ignorându-i complet pe Vic și pe surori.

– Ia să vedem, scumpo, ce-ai pățit? și-a trecut el palma peste caroseria ruginită.

Vic i-a întrerupt momentul de tandrețe, povestindu-i despre telefonul primit de la spital.

– Crezi că poți repara camioneta, ca s-o pot lua pe aialaltă până acasă, să-mi fac bagajul? i-a propus.

– Într-o oră, cel mult, a mea-i ca nouă. Stai să-mi scot din portbagaj trusa de scule. Poți să te duci cu astalaltă și până la gară. Las-o în parcare și pune cheile sub bara de protecție din față. O să trec eu mai târziu pe-acolo.

I-a mulțumit și s-a grăbit să se așeze la volan, cu promisiunea că avea să-i țină la curent cu situația.

– Va trebui să revii și să-ți iei la revedere cum se cuvine, i-a mai zis Tiana.

10

Salonul era plin și în jurul fiecărui pat se aflau grupuri de oameni. În sala de așteptare, Vic le auzise pe asistente plângându-se. Se părea că un val uriaș de pacienți asaltase spitalul, trebuiau să lucreze peste program, să suporte tot felul de mofturi și așa mai departe. Își exprimau frustrările fără vreo reținere și nu ofereau impresia că s-ar afla în starea de agitație potrivite unei stări de urgență.

Irena stătea întinsă pe pat, cu ochii închiși, iar din căștile îndesate în urechi, în ciuda gălăgiei din jur, se auzea ritmul unei melodii rock. Vic i-a pus palma pe umăr.

– În cel mult două zile, îmi dau drumul acasă, au nevoie de locuri, a zis ea după schimbul stângaci de saluturi.

Arăta slăbită și nu părea în stare să-și poarte singură de grijă o perioadă. Într-o măsură oarecare, Vic se simțea responsabil pentru situația în care o găsea. Dacă ar fi rămas în apartament, în loc să caute o metodă prin care să o determine să plece, ar fi prevenit cumva ceea ce se întâmplase. Ca pentru-a se revanșa, i-a propus să o transfere la o clinică privată. Irena l-a refuzat.

– Nu mă așteptam să vii atât de repede. N-aș fi vrut să mă vezi așa.

– Sunt fratele tău.

Chiar și el a fost surprins de falsitatea replicii. De mulți ani, doar în preajma sărbătorilor sau când primea câte-un telefon din partea ei, să-l întrebe de sănătate, fusese nevoit să își reia rolul de frate și să-l joace într-un mod cât mai neconvingător cu putință.

– Și cu proiectele alea literare cum a rămas? a schimbat Irena subiectul.

– N-a fost vorba de niciun fel de proiecte.

– Bănuiam. Te-ai dus să-l vezi pe George?

Doar a aprobat printr-un gest, învingându-și impulsul de a-i spune că o făcuse în ideea de-a o ajuta. Ar fi fost o minciună.

– E problema mea și-a lui, a zis Irena. N-ar fi trebuit să intervii.

– Știu.

Pentru a câta oară încercările de a-și asigura propriul stil de viață le dăunase celor din jur? Rareori însă remușcarea fusese mai intensă. Atâta vreme cât își ținușe trecutul în

umbră și fugea de implicările emoționale, trăise cu impresia că, în sfârșit, reușise să-și modeleze o lume a lui, atemporală. O eroare în sistem.

– Ce ți-au spus? l-a întrebat Irena.

– Cine?

– Doctorii.

– N-au reușit să fie foarte clari. Că te-ai împiedicat, ai căzut pe scări...

Irena și-a mutat privirea spre ferestrele înalte ale salonului. Dar acolo se afla doar imaginea deprimantă a unor pereți decojiți și acoperișuri cu tablă ruginită.

– Nu ți-au spus și că am încercat să mă sinucid?

– Ai încercat?

Cu ochii închiși, capul întins pe spate și albă ca o moartă, Irena a inspirat prelung. Când a vorbit din nou, părea că s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. Renunțase la atitudinea ostilă.

– Mama ne povestea că sinucigașii sunt cei mai detestați de Dumnezeu și că-n viața de dincolo, după moarte, suferă cele mai groaznice chinuri... Nu, n-am încercat să o fac. Un sinucigaș în familie ne este de-ajuns.

– Am aflat că ai început să mergi la biserică, a zis el.

Irena a privit câteva secunde în gol înainte de a-i răspunde cu o indiferență prefăcută:

– Din curiozitate. Voiam să văd ce-a atras-o acolo pe mama.

Două asistente au intrat grăbite și au cerut ca vizitatorii să părăsească salonul zece minute. Aveau de schimbat hainele unei paciente.

– Să te întorci, i-a zis Irena. Vreau să mai vorbesc cu tine.

Toată relația asta era ceva nou și incomod. El și cu Irena trăiseră până de curând în propriile lor lumi, ca niște bule intersectate rareori și respinse aproape imediat de o forță gravitațională opusă. Luptaseră pe același front, ca niște aliați puși laolaltă de împrejurări, fără a vorbi măcar aceeași limbă. Se înțelegeau doar atât cât o cerea situația și interesele fiecăruia. Iar acum, după ani în care se străduiseră parcă să lărgească și mai mult prăpastia dintre ei, își făcea loc apropierea asta neașteptată.

Revenind în salon, l-a izbit duhoarea de excremente. Ferestrele fuseseră larg deschise.

– Din trei în trei ore, se cacă pe ea, i-a zis Irena, arătând spre o femeie întinsă pe spate, cu o burtă enormă și perfect rotundă. Suferă de constipație cronică. Noaptea e cel mai rău, când începe să geamă.

Vic i-a propus încă o dată transferul la o clinică privată, dar ea l-a refuzat la fel de categoric, de parcă își dorea să se pedepsească. L-a rugat să o ajute să se așeze mai comod. I-a aranjat pernele la spate, iar ea s-a tras înapoi folosindu-se de mânerul de fier ale patului, în loc să se sprijine de brațele lui.

– N-am căzut pe scări și nici n-am încercat să mă sinucid, a zis Irena. Sunt gravidă. M-am lovit în burtă de colțul mesei, cât am putut de tare, până mi-a dat sângele și-am leșinat...

Pentru a-și învinge emoțiile, s-a uitat pe fereastră.

– De ce? Dacă îmi spuneați, te ajutam, puneam și eu bani pentru avort, George nici nu trebuia să afle.

– Oamenii fac mereu lucruri prostești. E prea târziu pentru avort, au trecut prea multe luni. Mă gândeam că m-

am îngrășat, dacă-ți vine să crezi cât de idioată sunt. George a început să bănuiască înaintea mea.

– Nu e al lui?

– George nu poate face copii, credeam că știi. N-are sperma bună. Eu mi-am dorit mereu copii și, când am aflat că e infertil, l-am urât. N-am mai urât pe nimeni atât de mult, de parcă ar fi avut el vreo vină sau eram primul cuplu care trecea prin așa ceva. N-am fost niciodată o sfântă, tu știi cel mai bine.

Își dorea să o susțină, dar în minte îi reveneau cu încăpățănare mutrele nesuferite ale lui Cezar și Tavi și alte întâmplări de care nu ar fi vrut să-și amintească.

– Oricum, copilul a supraviețuit și vreau să-l păstrez. Nu mă interesează ce vor crede oamenii.

– Poate că așa e cel mai bine. Dă-i naibii pe ceilalți. Viața ta îți aparține și ar trebui să o trăiești așa cum dorești.

– Cum ai făcut tu?

– Nu știu dacă sunt cel mai bun exemplu.

Felul în care îl privea nu prevestea nimic bun. De fiecare dată când Irena se pregătea de atac, își relua expresia ironică și defensivă pe care el o cunoștea atât de bine.

– Înainte să se-ntâmple asta... să mă rănesc, am intrat în birou să fac ordine. Am dat din greșeală peste povestirile alea la care scrii...

– Ai citit ?

Un rictus a traversat rapid partea stângă a chipului ei.

– Dacă nu vedeam numele lui Gabo, nu citeam... Ce vrei să faci? Ce înseamnă asta? De ce Gabo?

– I-am folosit doar numele.

– Nu, să nu mă minți! Și numele meu. Și ale altora. De ce?

Vic a așteptat ca privirile oamenilor din salon să revină la anterioarele puncte de interes.

– Vorbește mai încet, a zis. O să-ți explic, dar nu acum, nu aici. Nu știu nici eu, îi sunt dator lui Gabo cu o viață.

– Nu mi se pare că faci asta deloc. Nu este corect față de el, nu este corect față de tine, de mine, de nimeni.

Nu i-a răspuns. Căuta la rândul lui explicații.

– Și de ce a trebuit să spui lucrurile alea oribile despre tata, mai ales despre mama? Despre George? Totul e o minciună! Și faza cu mine și George, cu daneza, cu fuga? Eu și Gabo și George în toată nebunia aia cu cancerul, cu înșelatul? De ce nevoia asta să folosești nume reale pentru chestii inventate? Și tentativa de viol și incestul și altele de care nu-mi amintesc acum. Parcă nu mai faci deosebirea între minciună și realitate. La ce-ți ajută să te păcălești în felul ăsta?

A întrerupt-o, promițându-i că aveau să discute altădată. Imobilizată la pat și pe un sfert moartă, Irena încă era în stare să lovească, mai dur decât ar fi reușit să o facă fizic. Și, în timp ce fugea de ea, pentru-a doua oară într-o singură săptămână, Vic s-a întrebat de unde începuse confruntarea. Care dintre ei aruncase primul cu piatra sau cine îi asmuțise unul împotriva altuia? Ar fi avut atâtea motive să-și unească forțele în lupta aia haotică. Nu împotriva mamei lor, nu fusese ea inamicul suprem, așa cum crezuse el cu ani în urmă. Se treziseră tustrei într-o mare de durere și, în loc să înoate împreună spre același țărm, naufragiaseră pe insule diferite, în jurul cărora se grăbiseră să ridice pereți

înalți și trainici. Asta lăsase tatăl lui în urmă. Trei ființe copleșite de confuzie.

Cineva l-a tras de braț, readucându-l în prezent. A durat ceva până să reușească să atribuie chipului dinaintea lui trăsăturile lui George. Părea să nu fi dormit deloc de când îl văzuse ultima dată.

– Cum se simte? l-a întrebat George încet, de parcă i-ar fi fost teamă ca Irena să nu-i recunoască glasul, deși se aflau câteva saloane între ei.

– De ce n-o întrebi singur? De când aștepti?

– Am ajuns acum o jumătate de oră. M-am uitat pe ușă și am văzut că ești acolo, cu ea. Vreau doar să știu cum se simte.

– Fii bărbat! Du-te și vizitează-ți soția!

George a lăsat capul în jos, și-a trecut degetele peste ochii închiși.

– Credeam că pot, am venit până aici...

– A făcut o greșeală. Încearcă să treci peste asta, deocamdată. Are nevoie de tine.

I-a strâns umărul între degete, pentru a-l forța să-l privească.

– Aveți nevoie unul de altul. E încă soția ta, chiar dacă a greșit. Un moment de rătăcire, i se poate întâmpla oricui. Pe care te asigur că acum îl regretă.

– Nu cred, nu cred că pot.

El însuși se afla acolo, în locul lui George, o imitație de bărbat, gata să aleagă calea renunțării. Orgoliu prostesc și lașitate.

– O să te duci la Irena, i-a zis lui George, apăsându-i umărul slab, până ce durerea i-a schimonosit figura. O să o

vezi chiar acum, altfel mă jur pe ce-am mai sfânt că o să-ți trag cea mai cumplită bătaie de care-ai avut sau vei avea parte vreodată.

Nu s-a mișcat din loc până ce nu l-a văzut intrând în salon, cu pași nesiguri. Înainte de-a trece pragul, George s-a uitat spre el și-a înclinat capul, ca un fel de aprobare.

11

De două zile stătea împreună cu Tiana în cel mai apropiat hotel pe care îl găsisese. Se ascundea după un deal împădurit de lângă șoseaua principală și dăduseră peste el întâmplător. Camera nu impresiona (nu neapărat plăcut) prin nimic altceva în afară de roșul patului și al celorlalte piese de mobilier, cearșafurilor și al draperiei dincolo de care se vedea câmpul plat, acoperit de iarbă. Receptionerul, un individ cu început de chelie, mustață și perciuni lungi, cum se purtau cu peste treizeci de ani în urmă, fusese plăcut surprins că rezervau camera pentru întreaga săptămână. Probabil că majoritatea clienților erau șoferi, în căutarea unui pat de-o singură noapte, sau bărbați căsătoriți care își aduceau acolo amantele. Dacă te aflai prins într-o aventură extraconjugală și aveai nevoie de discreție, nu te puteai gândi la un loc mai potrivit. Odată ce îi deveniseră clare toate astea, Vic i-a sugerat Tianei să caute un hotel mai respectabil, nu conta că plătise deja. După ce l-a tachinat puțin, ea l-a asigurat încă o dată că nu era tipul ăla de femeie sensibilă și că nu îi păsa ce credeau ceilalți, nu avea nimic de ascuns.

– Să nu cumva să încerci să mă impresionezi cu dulcegării, l-a avertizat. Romantismul e o prefăcătorie, teatru ieftin.

Îl surprindeau în continuare sinceritatea și dezinvoltura ei. Părea că își propusese încălcarea regulile comune ale societății, că ducea un război împotriva convenționalului. Avea un curaj care le lipsea multor bărbați și o admira pentru asta. Și-o închipuia ca o construcție neobișnuită, cu nenumărate holuri labirintice ducând spre uși închise, în spatele cărora se ascundeau tot felul de secrete. Fiecare detaliu nou descoperit în privința ei îl făcea să se simtă ca și cum ar fi reușit să treacă printr-una dintre uși. Aștepta cu nerăbdare să se întâmple asta. Era o așteptare plăcută, cum nu mai trăise în compania altor femei, și nu își dorea deloc să grăbească lucrurile.

Cu excepția unei plimbări nocturne prin împrejurimi, nu părăsiseră niciunul camera. Când nu făceau dragoste sau mâncau sau jucau cărți, Tiana revenea la citirea *Casei Buddenbrook*. Se întrerupea uneori pentru-a recita cu entuziasm vreun pasaj. În opinia ei, Thomas Mann era cel mai grozav scriitor. Vic a întrebat-o ce cărți i-a mai citit, iar ea i-a spus că niciuna, dar chiar dacă nu ar fi scris nimic în afară de romanul ăla, tot nu și-ar fi schimbat părerea.

Experimenta în compania Tianei o stare de amețală plăcută, de parcă s-ar fi aflat la jumătatea distanței dintre luciditate și beție. Se abandonaseră complet poftelor carnale dintre cel mai îndrăznețe, fără să-i intereseze dacă zgomotul trupurilor și al mobilei uzate și găfâielile și strigătele lor stârneau imaginația recepționarului sau deranjau alți eventuali chiriași. Vic fusese întotdeauna

foarte discret în privința puținelor lui aventuri amoroase, dar Tiana reușea să-i insuflă o parte din îndrăzneala și nepăsarea ei. Se comportau ca un cuplu aflat în luna de miere. Ea chiar glumise pe seama asta, iar mai târziu, când se priveau în oglinda din baie, a sugerat că semănau atât de bine unul cu altul că mai degrabă ar fi fost confundați cu-n frate și o soră care aveau o relație incestuoasă.

– Vreau să vii și să stai cu mine la București, i-a zis Vic și s-a grăbit să îi pună degetul pe buze. Așteaptă, înainte de a-mi răspunde, trebuie să-ți arăt ceva.

– E atât de grav că m-ar putea face să-mi schimb decizia?

– Nu știu.

– Atunci nu mă interesează.

A convins-o totuși să se îmbrace și să se suie în mașină. Avusese de gând să amâne momentul ăla până la sfârșitul săptămânii, dar între timp ajunsese la concluzia că ar fi fost corect să o facă încă dinainte de-a se caza la hotel. Încercase să-și spună că motivul reînțoarcerii lui îl reprezenta de fapt Tiana, că nu era doar un pretext, așa cum crezuse inițial. După o luptă atât de îndelungată împotriva trecutului, se îndrepta cu stângăcie și prudență spre acel întârziat armistițiu. Efortul îl obosise și-l înconjurase de singurătate. Privea cu scepticism orice urmă de fericire.

În timp ce conducea, cu gândurile aiurea, Tiana i-a atras atenția că depășeau suta la oră, iar șoseaua îngustă nu părea în stare să facă față unei asemenea provocări.

– Nu crezi că e prea devreme să punem capăt poveștii noastre de iubire? a glumit. Să ne mai bucurăm un pic de ea și pe urmă, dacă tot mai ai gânduri sinucigașe, putem să

alegem ceva mai de efect, ca în marile tragedii, otravă sau aruncarea într-o cascadă. Vom alege împreună.

– Nu cred în sinucidere, a zis el și a redus viteza.

– E ceva ce faci, nu ce crezi.

Tiana își ținea brațul în afara mașinii și își plimba degetele prin aerul răcoros. Vic ar fi vrut să-i vorbească despre taică-su și ce însemnase dispariția acestuia, mai ales pentru mama lui, dar nu a făcut-o. În familia lui nu se vorbea despre asta, le fusese interzis.

Înainte de-a ajunge la podul de la marginea satului, a scos mașina de pe șosea. Se temuse că drumul fusese acaparat în timp de buruieni, dar se afla încă acolo, așa cum și-l amintea, format din câteva sute de metri acoperiți cu pietre de râu și alte câteva sute de metri din pământ bătătorit, ducând spre un platou aproape plat, unde altădată staționau zeci de mașini ale familiilor venite la picnic. A parcat și i-a spus Tianei că vor continua să meargă pe jos, spre vârful stâncii.

– Sper că n-ai îngropat pe nimeni acolo, a glumit ea.

I-a oferit brațul ca sprijin și au continuat să înainteze cu precauție. Iarba mărunță și solul pietros, adăugând fierbințeala după-amiezii ăleia de iulie, cereau un efort destul de concentrat, dar Tiana nu s-a plâns măcar o singură dată. Când au ajuns aproape de vârf, rochia i se lipise de corp, din cauza transpirației.

Lui Vic i-a trecut prin minte să inventeze o scuză oarecare și să se întoarcă la hotel. De prea multe ori alesese să se retragă în felul ăsta din fața confruntărilor. Au continuat să înainteze. După traversarea unei porțiuni de teren plină de buruieni și cățărarea pe o pantă înclinată, se

aflau în sfârșit la destinație. În locul vechiului izvor, Vic a descoperit un șuvoi de apă de numai două palme, curgând încet printre pietre. Cu răsuflarea îngreunată, Tiana l-a întrebat dacă e potabilă și el i-a spus că nu știa, dar băuse de acolo de multe ori, cu ani în urmă, și nu pățise nimic. Tiana și-a clătit palmele, le-a umplut cu apă și a băut cu poftă, și-a udat fața și părul. În timp ce Vic făcea același lucru, ea s-a apropiat de marginea stâncii, unde izvorul forma o cascadă anemică.

– Auzisem de locul ăsta, a zis.

– Nu te apropia prea mult de margine. Terenul e abrupt și alunecos, sunt peste șaiszeci de metri până jos.

Privit de acolo, satul arăta ca o mică pată în verdeața dimprejur. Câțiva copaci izolați, șoseaua ca o dâră cenușie și niște dealuri pitice întregeau peisajul. Lipsa oricărei pete de culoare pe cer îi dădea lui Vic senzația că se pierduseră într-un tablou unde pictorul lucrase în detaliu spațiul terestru, dar în rest nu se atinsese de pânză.

– Chiar îmi place, a zis Tiana. Îți dă o stare așa, de liniște.

– Veneam câteodată aici când eram copil. Eu și cu alți băieți, de cele mai multe ori singur.

– Mi-a povestit Irena că erai un singuratic și că plecai mereu de-acasă.

S-a așezat lângă el, pe o porțiune plană de stâncă, asemănătoare cu o bancă. Ar fi fost cea mai bună ocazie să o întrebe despre ce altceva îi mai vorbise Irena, însă asta i-ar fi împins către o discuție care îi îndepărta de scopul vizitei lor acolo. Orice ezitare l-ar fi determinat să bată în retragere. A zis imediat, de frică să nu se răzgândească:

– Dacă ții minte, m-ai întrebat odată cine este Gabo.

– Da, i-ai rostit numele în somn, după ce-am făcut sex prima dată.

– A fost un prieten de-al meu, din copilărie, și coleg de bancă în generală.

– N-am mai auzit la nimeni până acum numele ăsta, Gabo.

A privit-o câteva clipe cum își rotea o șuviță de păr între degete.

– E o prescurtare de la Gabriel, a zis el. Nu mai rețin de unde ne venise ideea, dar într-o vreme noi băieții ne prescurtam numele în felul ăsta, Miho și Timo și-așa mai departe, iar lui Gabo i se potrivea cel mai bine. În timp ce noi am revenit la vechile porecle, pe el nu l-a mai strigat nimeni altfel. S-a lipit de el ca un semn din naștere. Doar pe maică-sa o mai auzeam spunându-i Gabriel, când îl chema seara în casă, și noi profitam de ocazie ca să ne subțiem glasurile și să-i fredonăm Hai, măi, Găbișor, hai cu mama, puișor, hai la nani, somn ușor. La lumina zilei, probabil că l-am fi văzut înroșindu-se. Chiar dacă încerca să ascundă asta, avea o sensibilitatea care nouă, celorlalți, ne lipsea complet.

Ținându-și cotul pe genunchi și capul sprijinit în palmă, Tiana aștepta să continue.

– Taică-su era șofer pe tir, așa că pleca mai mereu prin țară sau în străinătate. Că era singur la părinți și că a devenit mai apropiat de maică-sa, de-acolo mă gândesc eu că i se trăgea sensibilitatea. În preajma fetelor se purta ca și cum i-ar fi fost frică de ele. Față de noi, băieții, încerca să-și ascundă timiditatea, de obicei făcea pe durul și, când venea vorba de întreceri sportive, ajungea mereu printre primii.

Uneori grupul nostru de băieți se împărțea în două tabere, din cauza vreunei diferențe de opinii și-atunci, când începeam să ne cărăm pumni și să ne luăm la trântă, era un avantaj să-l avem pe Gabo de partea noastră. Nu-i plăcea să-și lovească adversarii, dar reușea să-i imobilizeze cu ușurință și să-i scoată din luptă... În fine, cred că ți-ai făcut deja o idee despre el, așa că voi trece mai departe.

– Timpul e de partea noastră și eu sunt aici să te ascult.

Vic i-a întors zâmbetul și a continuat:

– Gabo și cu mine deveniserăm cei mai buni prieteni. Eu nu-mi cunoscusem tatăl mai deloc, iar el și-l cunoștea doar parțial. Aveam asta în comun, ne deosebeam de ceilalți. Dar existau și alte detalii care încurajau prietenia noastră, cum ar fi plăcerea pentru citit sau frica de fete.

– Asta e greu de crezut.

– De ce?

– Nu știu, nu pari genul.

– După câteva relații, m-am vindecat de timiditate.

S-a întrebat din nou ce îi vorbise Irena despre el, dacă femeile din viața lui fuseseră unul dintre subiecte și dacă tristețea lăsată de trecerea lor o determinase pe Tiana să i se arunce în brațe cu atâta ușurință. Poate că acolo se afla explicația comportamentului ei și se datora mai puțin (sau deloc) nebuniei invocate de Sofia.

În depărtare se auzea zgomotul înfundat al șoselei. L-a ajutat să se smulgă din trecut, atât încât să reușească să redea cele ce-și propusese cu o voce rațională.

– Haide, povestește mai departe, i-a zis Tiana.

– Odată, eu și cu Gabo am venit aici. Mai fuseserăm și-n alte dăți, dar niciodată singuri. Aveam cu noi o pătură,

sandvișuri, două cărți, un joc de table și patru doze de bere. Mai bine de-o oră am citit, am băut și-am jucat table, fără să schimbăm prea multe vorbe. Pe urmă Gabo m-a întrebat așa, din senin, Vrei să vedem care e mai bun la trântă? Până atunci evitaserăm confruntările de genul ăsta, chiar dacă colegii de clasă dezbăteau câteodată problema, întrebându-se care dintre noi ar fi câștigat în cazul unei confruntări. Câteva încăierări câștigate și faptul că eram neînvinși la întrecerile de forță îmi aduseseră o oarecare faimă în școală. Nu voiam să par că mi-ar fi fost frică, așa că am acceptat imediat. Ne-am așezat în poziție de luptă chiar acolo, unde-i porțiunea aia dreaptă de teren, ne-am îmbrâncit de câteva ori, ne-am prins în brațe și fiecare s-a chinuit să-l doboare pe celălalt.

De atâtea ori recompusesse scena în minte, încât detaliile își păstraseră claritatea unei amintiri vechi de numai o zi. Își asculta propriile cuvinte ca și cum altcineva le-ar fi rostit în locul lui, după ce i le repetase de nenumărate ori. Se asculta povestindu-și, cu o detașare îndelung exersată. A ținut să sublinieze că, după nenumărate încercări inutile de a-l doborî pe Gabo, își simțea carnea arzând, din cauza efortului și a căldurii. Își prindeau în brațe trupurile alunecoase și se foloseau de toată forța și strategiile, căutau să își pună piedici, dar niciunul nu se lăsa învins. Gâfâia fără întrerupere și simțea că rămâne fără aer. Într-un moment de neatenție, Gabo a reușit să-i imobilizeze brațele, și-a încolăcit picioarele în jurul lui și s-a folosit de greutatea corpului pentru a-l ține întins în iarbă. Vic se chinuia în continuare să se elibereze, dar știa că pierduse.

– Aveam de gând beau niște apă, ca să-mi recapăt puterile, și să-i cer o revanșă. I-am spus asta lui Gabo, dar el zâmbea și n-a slăbit deloc strânsoarea. S-a aplecat și, până să-mi dau seama ce vrea să facă, și-a lipit buzele de ale mele.

Deși încerca să își păstreze expresia de înțelegere și concentrare, Tiana nu și-a putut ascunde cu totul surprinderea. Vic s-a ridicat și a făcut câțiva pași spre cascadă. Auzea înfundat scurgerea apei printre pietre.

– L-am împins de pe mine și când a vrut să se ridice l-am lovit cu piciorul în față. N-ar fi trebuit să o fac. Gabo s-a șters cu dosul palmei la gură. Buza de jos îi era umflată într-o parte și sângera. Mi-a spus...

A închis ochii. Și-a umplut plămâni cu aer proaspăt și l-a expirat cu zgomot.

– Se apropia de mine și eu mă retrăgeam mereu, până ce-am ajuns acolo, cu spatele lipit de stâncă...

Tiana a venit lângă el.

– Gabo vorbea fără oprire, mă implora să-l înțeleg, că nimic nu-l făcea mai fericit decât să petrecem timpul împreună... Mă speriau cuvintele lui și tremuram. Nu știam cum să-l fac să se oprească, așa că, atunci când n-am mai avut unde să mă refugiez, l-am lovit cu pumnii și l-am împins, cât am putut de tare... El nu se împotriva deloc. Nu făcea niciun gest să se apere. Doar continua, încet, să spună Te rog, te rog, te rog...

Nu a putut continua. I-a întors spatele Tianei și a strâns din pumni și din maxilare, să își poată bloca emoțiile. Fiecare lovitură dată lui Gabo o resimțea, la fel ca în ultimii douăzeci și doi de ani, ca și cum și-o aplica lui însuși.

Durerea de oase imediat următoare retrăirii acelei fapte înjositoare o interpreta ca pe o pedeapsă. Începuse să se manifeste din ce în ce mai clar și mai des, iar tratamentele obținute de la diverși specialiști nu-i ajutau la nimic. Dacă se încăpățâna să păstreze în continuare totul pentru el, s-ar fi frânt din interior, os cu os, tendon cu tendon, până ce ar fi ajuns doar o carcasă plină de remușcare și vinovăție. Scrisul îi ajutase, nu foarte mult, însă era mai bine decât nimic.

– L-am lăsat aici, mi-am strâns lucrurile și-am fugit acasă. I-am cerut să nu se mai apropie de mine, l-am amenințat...

Tiana și-a așezat palmele pe spatele lui. A luat-o de mână și s-au întors la bucata de piatră în formă de bancă. Se ferea să privească spre chipul ei. Orice expresie ar fi descoperit, nu se simțea pregătit să o înfrunte. Încă nu ajunsese la capătul confesiunii.

– Până în vacanța de vară, eu și cu Gabo n-am schimbat nicio vorbă. Făceam tot posibilul să ne evităm. Când trebuia să formăm echipe la orele de sport, încercam să ocupăm pozițiile care ne permiteau să intrăm cât mai puțin în contact unul cu altul. A fost un chin, pentru amândoi. În afara școlii, Gabo era văzut rar pe stradă. Pe urmă, nu știu ce l-o fi făcut să-și schimbe atitudinea, profita de fiecare ocazie ca să mă sfideze, fără a mi se adresa totuși direct. Îi provoca la lupte, de exemplu, pe băieții din micul meu grup de prieteni, lupte pe care le și câștiga fără dificultate. Mi-era ciudă că nu puteam să fac nimic în privința asta. N-aș fi fost în stare să-l lovesc din nou și cred că-și dăduse și el seama.

Cuvintele alea, alese cu grijă, exprimau o versiune mult prea fadă a perioadei de tensiune dintre el și Gabo. Fuseseră zile pline de confuzie și frustrări, cu visele împânzite de sute de scenarii fantastice, iar certurile cu maică-sa, poate din aceeași cauză, se înmulțiseră. În timp ce Gabo devenea tot mai faimos printre tinerii satului, Vic se retrăgea într-o singurătate molipsitoare.

– Am continuat să vin aici, pe stâncă, cel puțin o dată pe săptămână. Cred c-ar fi trebuit să fug de locul ăsta, dar exista o forță care mă chema înapoi. Veneam să citesc sau să scriu, ca înainte. Poate voiam să mă conving că nimic nu se schimbase, că eu nu mă schimbasem, de fapt.

– Era bine să fi vorbit cu cineva despre asta, a zis Tiana.

– Poate.

Viețile ne sunt presărate cu-n număr infinit de „poate” și „dacă”, de care ne împiedicăm în permanență și asupra cărora continuăm să revenim cu încăpățănare, ignorând cu bună știință suferința întâmpinată de fiecare dată, ca și cum ne-am lovi dimineața, când coborâm din pat, de blatul unei noptiere și totuși nu ne deranjăm să o mutăm câțiva centimetri mai încolo, suficient cât să evităm viitoarele accidente.

– Cu două săptămâni înainte de-a se termina vacanța de vară – țin minte că era o duminică – mi-am luat rucsacul și-am venit pe stâncă. În weekend-uri se strângeau familiile mai jos, pe platou, dar pân-aici nu se urca nimeni. Iar Gabo... N-am idee de câtă vreme plănuia... N-a fost o întâmplare, pot să jur că mă urmărise și știa că după prânz aveam să fiu aici. S-a sincronizat mult prea bine ca să fie doar o simplă întâmplare...

– Liniștește-te, nu te grăbi, a zis Tiana.

Începuse să vorbească repede și faptul că nu respira regulat îl făcea să devină incoerent. Ar fi vrut să își arunce puțină apă rece pe față, dar nu se putea mișca din loc până ce nu termina.

– I-am văzut imediat, chiar în mijlocul poienii, aproape dezbrăcați, doar cu chiloții pe ei, pe Gabo și pe Irena. Nu încercau să se-ascundă. Rămăsesem împietrit de uimire. Prima dată am văzut spatele lui Gabo, așa cum stătea aplecat peste ea, pe urmă și-a întors capul și rânjea, ca și cum m-ar fi așteptat. Ținea în palme sânii soră-meii, iar ea, cum m-a recunoscut, s-a pornit să se zbată sub el și să țipe. Mi-a luat poate prea mult până să mă dezmeticesc. De-acum o ținea de brațe și nu voia s-o elibereze, așa cum făcuse și cu mine. Am aflat mai târziu că de vreo săptămână își dădea întâlniri cu Irena, numai eu, în ignoranța mea, nu știam nimic. Dar, în fine, în momentul ăla, după ce mi-am revenit din șoc, m-am repezit să-l trag de pe ea, îl apucasem de păr și de gât și, la fel ca înainte, nu s-a împotrivit, s-a lăsat pur și simplu târât și lovit, doar că de-astă dată nu mai zicea nimic, nici Te rog, nici nimic altceva, ba chiar se chinuia să zâmbească. Când am obosit, m-am ridicat și s-a ridicat și el. Stăteam amândoi aproape de capătul cascadei și-l întrebam de ce-a făcut-o și ce voia să-mi dovedească. Nu suportam să-l văd atât de lipsit de apărare, plin de praf și de urme roșii.

Și-a trecut palma peste față și a continuat:

– Atunci am auzit strigătul Irenei și l-am văzut pe Gabo împleticindu-se, alunecând pe pietrele ude. Dacă m-aș fi întins ca să-l apuc de braț, poate aș fi reușit să-l salvez. Se

uita la propriile picioare și nu înțelegea ce se-ntâmplă. A făcut doi pași în spate și a dispărut, de parcă l-ar fi înghițit pământul. L-am auzit țipând, înainte de-a se lovi de primele pietre, apoi nu s-a mai auzit nimic, doar zgomotul trupului izbindu-se de stâncile de jos. Am văzut în mâinile Irenei bâta cu care-l lovise. Stătea în chiloți și tremura și repeta N-am vrut, n-am vrut...

Degetele fierbinți ale Tianei i-au prins brațul drept și au coborât încet spre pumn, obligându-l să îl deschid. Și-a lipit trupul de al lui.

– Nu a fost vina ta, a zis ea cu sinceritate.

– Mă mir și acum cât de repede mi-am recăpătat sângele rece. I-am poruncit lui Irena să se-mbrace și să plece. Oamenii veniți la picnic probabil că auziseră țipetele lui Gabo. Aveam să le spun că a fost un accident. Unii nu m-au crezut, dar n-a contat. Eram minor și poliția n-a acordat multă atenție cazului. N-au existat dovezi împotriva mea.

– Dar chiar nu a fost vina ta.

– Câteodată îmi apare în somn, îl văd cum stă pe marginea stâncii ca și cum s-ar pregăti să sară. Îmi zâmbește de fiecare dată, sincer, fără să mă sfideze.

– Poate că e un semn, că n-ar trebui să mai continui să te învinovățești și ai face bine să-ți trăiești viața. A fost un accident.

L-a tras după ea înapoi, spre podișul unde parcase mașina.

– Nu vreau să ne întoarcem la hotel. Să mergem undeva, cât mai departe.